

AGATHA CHRISTIE

ĐẠO KẼ GÂY

TIỂU THUYẾT TRÌNH THĂM

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

Dao Kê Gáy

Tác giả: Agatha Christie

Thể loại: Trinh Thám

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Biên tập: Gió

Bìa: Bui Hai Yen

Created by: <http://isach.info>

Date: 08-September-2016

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

GIỚI THIỆU VỀ NỘI DUNG

Agatha Christie là nhà văn viết truyện trinh thám nổi tiếng nhất thế giới. Qua gần 80 tiểu thuyết và hàng chục tuyển tập truyện ngắn, Agatha đã được những người yêu văn học trinh thám thế giới mệnh danh là "nữ hoàng tội ác" hay "nữ hoàng truyện trinh thám" bởi các vụ án phức tạp, khó hiểu và căng thẳng từ đầu đến cuối mà bà đã "giải quyết". Với phong cách viết thông minh, chọn những tình tiết đắt và mức độ căng thẳng tăng dần, truyện của Agatha thường gây tò mò và cuốn hút người xem từ đầu đến trang cuối - một tiêu chí để đánh giá sự thành công của một tác phẩm trinh thám.

“Dao kẻ gáy” xoay quanh cuộc điều tra của thám tử Hercule Poirot về cái chết của huân tước Edgware. Một vụ án mạng gây xôn xao dư luận và làm chấn động thế giới thượng lưu. Nghi can đầu tiên là Huân tước phu nhân Edgware – một nữ nghệ sĩ tài hoa, xinh đẹp. Nhưng bà ta lại có được rất nhiều bằng chứng ngoại phạm. Vụ án tưởng chừng đi vào bế tắc vì kế hoạch của kẻ thủ ác quá tinh vi, xảo quyệt, không để lại bất cứ một bằng chứng hay dấu vết gì. Nhưng không có gì là hoàn hảo tuyệt đối, lưới trời lồng lộng, thưa mà khó thoát. Bằng khả năng quan sát, suy đoán và tư duy logic của mình, Poirot đã vạch trần mọi thủ đoạn của tên sát nhân. Sự thật bất ngờ được phơi bày. Liệu huân tước phu nhân xinh đẹp có phải là kẻ phản bội giết chồng? Âm mưu phía sau hành động đó là gì?

Câu chuyện lôi cuốn từ đầu đến cuối với những cuộc đấu trí căng thẳng nhưng hấp dẫn thú vị. Một lần nữa, tài năng và vị trí “nữ hoàng truyện trinh thám” của Agatha Christie lại được khẳng định.

CHƯƠNG 1 - ĐÊM BIỂU DIỄN

D

ân chúng có tính chóng quên. Vụ án mạng Huân tước Edgware mới cách đây ít lâu còn dấy lên một làn sóng cảm phần ăm ỉ đến thế, vậy mà bây giờ đã chìm vào quên lãng, nhường chỗ cho những chuyện giạt gân khác.

Trong thời gian diễn ra phiên tòa, người ta không hề nhắc đến tên anh bạn tôi, Hercule Poirot. Về điều này, tôi thấy cần nói thêm rằng chính anh bạn tôi muốn thế: Poirot thích mai danh ẩn tích. Nếu như vinh quang của anh nhưng lại được gán cho những người nào khác thì đó là điều chính Poirot mong muốn.

Thêm vào đó, bản thân Hercule Poirot cho rằng vụ án đó là một thất bại của anh, rằng anh khám phá ra vụ án đó chỉ nhờ câu nhận xét của một người khách qua đường anh tình cờ nghe thấy, và Poirot cho rằng nếu coi là "có công" thì đúng ra phải là công của người khách qua đường kia.

Thật ra, vụ án được phá chính là nhờ tài năng đặc biệt của Poirot. Nếu không có cái tài năng đó của anh, chắc chắn đến ngày hôm nay thủ phạm vẫn chưa thể bị ai phát hiện ra.

Tôi nghĩ đã đến lúc nên kể ra mọi chi tiết của câu chuyện bí hiểm này, và tôi tin rằng tôi làm như thế chính là đáp ứng nguyện vọng của một người rất đáng mến đã bị lôi cuốn vào vụ án này. Độc giả sẽ thấy rõ điều này trong những trang tiếp theo.

Tôi còn nhớ rất rõ buổi tối hôm đó, tôi ngồi trong phòng khách nhỏ xinh xắn và ngăn nắp của Hercule Poirot, nghe anh thuật lại vụ án mạng của Huân tước Edgware.

Bắt chước cách kể của nhà thám tử lừng danh người Bỉ kia, tôi xin mở đầu câu chuyện bằng cái đêm biểu diễn vào tháng Sáu vừa rồi, tại một rạp hát ở London. Trong đêm biểu diễn đó, nữ danh hài Hoa Kỳ, Carlotta Adams nổi tiếng, đã thật sự chinh phục được công chúng.

Năm ngoái, nữ danh hài này trình diễn hai buổi ban ngày và đã thành công rực rỡ. Năm nay, cô lại sang Anh biểu diễn theo một hợp đồng ba tuần lễ, và đêm nay là đêm áp chót của đợt lưu diễn của cô tại nước Anh.

Nữ danh hài Carlotta Adams có biệt tài biểu diễn những tiết mục hài kịch châm biếm ngẩn. Trong mỗi tiết mục đó, một mình cô đảm nhiệm tất cả các vai. Mỗi lần đang đóng vai này chuyển sang đóng vai khác, cô không cần thay đổi hóa trang hay trang phục gì hết. Cô chỉ cần thay đổi giọng nói và cử chỉ động tác là lập tức biến thành bất kỳ nhân vật nào cô muốn "nhại", có thể đó là thành viên của một gia đình Hoa Kỳ đi du lịch sang Anh, hoặc một người hầu bàn xuất thân từ một gia đình quý tộc Nga lưu vong nay thất thế phải làm bất cứ việc gì để tự nuôi sống... Tất cả các nhân vật đó được Carlotta Adams bắt chước giống đến mức làm khán giả ngạc nhiên, thán phục, đồng thời vô cùng thích thú.

Trong buổi biểu diễn tối hôm đó, tiết mục cuối cùng của Carlotta Adams lấy tên là "Vài sự mô phỏng".

Trong tiết mục này cô cũng lại bộc lộ tài năng hiếm có kia. Không cần thay đổi hóa trang, cô phút chốc biến hóa từ hết

nhân vật này đến nhân vật khác: một chính khách quen biết, một mệnh phụ nổi tiếng, rồi một ngôi sao màn ảnh đang được hâm mộ... Carlotta Adams biết rút ra những nét tiêu biểu nhất của mỗi nhân vật, nói lên tính cách và vị trí xã hội của họ.

Trong những nhân vật được Carlotta Adams mô phỏng trong mấy hài kịch ngắn cuối cùng của đêm biểu diễn có nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson; một ngôi sao sân khấu Hoa Kỳ rất đẹp và có tài, đang được khán giả London đặc biệt hâm mộ. Danh hài Carlotta Adams bắt chước Jane Wilkinson tài tình đến mức làm tôi sửng sốt, vì xưa nay tôi vẫn yêu mến và thán phục người nữ nghệ sĩ này. Ngồi xem Carlotta Adams biểu diễn trên sân khấu, tôi thấy như thể trước mắt mình chính là nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson, không thể là bất cứ ai khác. Cũng cái giọng trầm và du dương của nàng, cũng cách mở bàn tay thon đẹp một cách chậm chạp rồi khép lại, và cả cách mỗi khi diễn xong một lớp độc thoại, Jane Wilkinson có thói quen khẽ lắc đầu để hất lọn tóc vàng óng về phía sau.

Bấy giờ tôi đã biết trước đó ba năm, Jane Wilkinson đã thành hôn với Huân tước Edgware, một người giàu sụ, nhưng tính nết oái oăm, không giống bất cứ ai. Nghe đồn mới sống với nhau được vài tháng thì vị nữ nghệ sĩ xinh đẹp và tài ba này bỏ ông ta. Tôi không biết lời đồn đúng hay sai, chỉ biết sau khi cưới một năm rưỡi, Jane Wilkinson sang Hoa Kỳ để đóng vai trong một bộ phim và mùa biểu diễn vừa qua, bà ta đã trở lại sân khấu London và lại được hoan nghênh nhiệt liệt ở đây.

Trong lúc xem Carlotta Adams bắt chước dáng điệu cử chỉ, giọng nói của Jane Wilkinson giống không chệ vào đâu

được, tuy có phần mang tính giễu cợt, tôi thầm nghĩ, không biết những người bị cô mô phỏng cảm thấy thế nào? Liệu họ có khó chịu và tự ái khi thấy mình bị đưa ra làm trò cười cho công chúng không? Nếu tôi cũng bị cô Carlotta Adams đưa lên sân khấu để làm trò cười cho khán giả như thế, chắc chắn tôi sẽ rất tức giận, tất nhiên chỉ dám tức thầm trong bụng.

Đang nghĩ ngợi như thế, đột nhiên tôi nghe thấy một tiếng cười phá lên ở ngay hàng ghế phía sau. Ngoái đầu lại, tôi thấy người cười không phải ai khác mà chính là nhân vật đang bị Carlotta Adams đưa lên sân khấu để châm biếm: nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson! (Ngôi sao điện ảnh và sân khấu này bây giờ được mọi người gọi là "Huân tước phu nhân Jane Edgware").

Lập tức tôi thấy điều tôi thầm nghĩ lúc nãy là sai. Bị đưa lên sân khấu làm trò cười cho công chúng như vậy mà Jane Wilkinson không hề tức giận? Không hề tự ái đã đành, trái lại bà ta còn thích thú nhìn thấy mình được "nhại" một cách tài tình đến thế.

Mẫu hài kịch "nhại" mình vừa kết thúc, Jane Wilkinson lập tức đứng phắt dậy, Vỗ tay hết sức nồng nhiệt, rồi quay sang nói với người đàn ông cùng đi:

- Adams diễn giỏi quá!

Người đàn ông cùng đi với nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson (hoặc Huân tước phu nhân Edgware) là Bryan Martin, một ngôi sao điện ảnh và sân khấu trẻ tuổi, đẹp như thiên thần Hy Lạp. Tôi đã nhiều lần nhìn thấy anh ta biểu diễn, đa số trên màn ảnh, chỉ thỉnh thoảng mới trên sân khấu. Hai người đã từng đóng vai với nhau trong khá nhiều bộ phim.

Nghe bà bạn nói, Bryan Martin cười, đáp:

- Chị có vẻ thích thú lắm?

- Rất thích ấy chứ! Tôi không thể tưởng tượng có người bắt chước tôi giống đến như vậy!

o O o

Khi nhớ lại những gì xảy ra tiếp theo vào buổi tối hôm đó, tôi ngạc nhiên thấy có nhiều sự trùng hợp kỳ lạ.

Ra khỏi rạp hát, Hercule Poirot và tôi đi ăn tối ở khách sạn Savoy sang trọng.

Khi ngồi vào bàn, tôi đưa mắt nhìn xung quanh, thấy cả nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson cũng đã ngồi ở đây và bàn bà ta ngay gần bàn chúng tôi. Cùng ngồi với Huân tước phu nhân, ngoài Bryan Martin còn có hai người nữa. Tôi vừa bấm nhẹ Poirot để anh chú ý thì thấy một cặp nam nữ nữa cũng đến ngồi vào chiếc bàn ngay gần đây. Tôi cảm thấy khuôn mặt người phụ nữ quen quen nhưng chưa nhận ra là ai.

Bỗng tôi chợt nhớ ra: chính là Carlotta Adams, cô nữ danh hài mà tôi vừa xem cô biểu diễn trong rạp hát! Bây giờ cô mặc tấm áo liền váy màu đen giản dị, nét mặt bình thản. Khuôn mặt của cô lúc biểu diễn linh hoạt bao nhiêu thì bây giờ thản nhiên bấy nhiêu, như thế đây là một người khác chứ không phải nghệ sĩ hài kịch nổi tiếng. Chính vì vậy lúc này tôi đã không kịp nhận ra ngay.

Tôi nói khẽ nhận xét của tôi với Poirot. Anh nghiêng cái đầu hình bánh rán nghe tôi nói, nhưng mắt vẫn nhìn hết chiếc bàn này đến chiếc bàn kia trong hai chiếc tôi vừa nói đến. Poirot nói:

- À, đấy là Huân tước phu nhân Edgware! Tôi đã nhiều lần xem bà ấy diễn, cả trong phim cả trên sân khấu. Quả là một phụ nữ xinh đẹp hiếm có.

- Và tài ba nữa chứ.

- Có thể.

- Anh không cho bà ta là diễn viên có tài hay sao?

- Tùy vai thôi. Nếu được giao vai chính, bà ta đóng tuyệt vời. Nhưng tôi không tin khi đóng vai phụ bà ta cũng đóng tốt như thế. Bà ta thuộc loại phụ nữ cứ phải là trung tâm của mọi thứ mới phát huy được hết tài năng.

Ngừng lại một chút để suy nghĩ, Poirot nói tiếp:

- Người như thế rất dễ gặp nguy hiểm.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Nguy hiểm thế nào chẳng hạn?

- Người nào quá tự tin vào bản lĩnh của bản thân thì rất dễ chủ quan, không thấy được những hiểm nguy đang rình đón họ. Loại phụ nữ như bà Huân tước chỉ biết ngược mắt nhìn lên, chỉ tính chuyện trèo cao, sớm muộn sẽ bị ngã, và ngã rất đau cho mà xem!

Tôi bảo Poirot rằng tôi không bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Tôi hỏi tiếp:

- Còn cô diễn viên hài kịch kia thì anh nhận xét thế nào?

- Carlotta Adams?. Nhưng anh định hỏi tôi về cái gì kia chứ?

- Anh đoán số phận cô ta có gì đặc biệt không?

- Hastings! Anh làm như tôi là thầy bói ấy!

- Thầy số thì là cái chắc. Tôi thấy anh đoán hậu vận người khác rất giỏi.

- Cảm ơn anh quá khen! Nhưng anh nên biết rằng trong mỗi con người chúng ta có những động lực bí hiểm mà bản thân chúng ta không hề ngờ tới. Chúng ta hay nhận định về người khác thông qua con người của bản thân chúng ta. Vì vậy trong mười lần đoán, chúng ta sai đến chín.

Tôi cười:

- Chúng ta, trừ Poirot!

- Không đâu. Cả Poirot cũng vậy. Hastings, anh đánh giá tôi cao quá đấy. Tôi không giỏi hơn ai đâu. Tôi chỉ hơn người ở một thứ, đó là hàng ria mép. Tôi tin rằng anh đi khắp London cũng không tìm thấy ai có bộ ria mép đẹp hơn bộ ria mép của Poirot.

- Công nhận! Vậy là anh không chịu phát biểu nhận xét gì về cô Carlotta Adams?

- Cô ấy là một nghệ sĩ. Còn có thể nói gì hơn được nữa?

- Anh có cho rằng cô ta cũng dễ gặp phải nguy hiểm giống như Huân tước phu nhân Edgware xinh đẹp kia không?

- Chắc hẳn luôn rình mò trên đường đi của mỗi chúng ta. Tuy nhiên theo tôi, Carlotta Adams có nhiều khả năng thoát hiểm. Vì hai lẽ: một là cô ta khôn khéo. Hai là, anh có nhận thấy không? Cô ta gốc Do Thái.

Về điểm này, quả bây giờ tôi mới nhận ra. Khuôn mặt Carlotta Adams đúng là có nhiều nét của người Do Thái.

Hercule Poirot nói tiếp:

- Tôi cảm thấy cô ta có nhiều triển vọng thành đạt. Tuy nhiên cô ta cần cảnh giác, có một vật cản có thể làm cô ta vấp ngã đấy.

- Vật cản? Cụ thể là gì?

- Tật quá coi trọng đồng tiền.

- Chúng ta ai chẳng coi trọng đồng tiền?

- Đúng vậy, nhưng chúng ta biết cân nhắc thận trọng trước khi quyết định một hành động, chứ không phải cứ thấy tiền là tối mắt, không còn suy nghĩ gì được nữa.

Thấy tôi cười, Poirot nói tiếp:

- Khoa tội phạm học bao gồm cả tâm lý học. Người thám tử không chỉ quan tâm đến hành vi của kẻ tội phạm mà còn tìm động cơ thúc đẩy y đến chỗ gây án. Anh vẫn nghe tôi nói đấy chứ, Hastings?

- Tôi vẫn nghe và nghe rất chăm chú.

Poirot nói tiếp:

- Khi anh với tôi cùng tiến hành điều tra một vụ án, anh chỉ quan tâm đến mặt vật thể của nó! Anh giục tôi lấy dấu vân tay, phân tích tàn thuốc lá và bảo tôi nằm bò ra mặt đất để nghiên cứu các dấu chân. Anh không hiểu rằng nếu tôi ngồi ngả người ra lưng ghế xa lông, lim dim đôi mắt, tôi sẽ dễ dàng khám phá ra vụ án hơn. Tôi quan sát bằng cặp mắt trong óc.

- Tôi thì ngược lại, nếu tôi ngả người ra lưng ghế xa lông, nhắm mắt lại thì tôi chỉ có thể làm được một việc duy nhất, hẩn anh thừa biết đó là việc gì rồi.

- Tôi hiểu chứ. Nhưng đến một lúc nào đấy, anh sẽ thấy bộ óc anh bắt đầu khởi động và cơn buồn ngủ biến mất. Phải huy động chất xám, Hastings! Chỉ cái chất xám ấy mới có khả năng xua tan làn sương mù và làm lộ ra sự thật.

Giống như mọi khi, hể thấy Poirot nói huyền thuyên về chất xám này nọ là tôi không buồn nghe nữa. Tôi nhìn sang bàn bên cạnh. Đợi Poirot nói xong, tôi đùa:

- Poirot, anh đã làm cho một người đẹp mê anh rồi đấy. Huân tước phu nhân Edgware cứ luôn đưa mắt sang nhìn anh.

- Đó là do bà ta thích hàng ria mép của tôi.

Vừa nói anh vừa kín đáo sờ vào ria mép. Tôi khẽ reo lên:

- Tôi nói quả không sai! Người đẹp đã đứng dậy và đang đi về phía chúng ta.

Đúng thế, Huân tước phu nhân Edgware, tức nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson, đang tiến lại phía hai chúng tôi. Poirot đứng dậy lịch sự cúi chào. Tôi cũng làm như vậy.

Nữ nghệ sĩ xinh đẹp cất giọng du dương nói:

- Ông là Hercule Poirot phải không ạ?

- Vâng, thưa phu nhân.

- Thưa ông Poirot, tôi có một việc rất cần nhờ ông giúp.

- Tôi xin nghe. Mời phu nhân ngồi xuống đây.

- Nhưng tôi không muốn nói ở đây. Mời ông lên phòng của tôi, được không ạ?

Ngôi sao điện ảnh Bryan Martin đã bước đến bà bạn, nói giọng năn nỉ:

- Để sau bữa ăn, Jane! Bây giờ chúng ta mới bắt đầu ăn. Mà ông Poirot cũng thế.

Nhưng Jane Wilkinson không thuộc loại người dễ bị ai lái đi chệch với hướng bà ta đã dự định.

- Có gì khó đâu, Bryan? Anh bảo họ chuyển bữa ăn lên phòng tôi... Ta sẽ ăn trên đó.

Bryan cau mặt lắc đầu, bực dọc bỏ đi. Nhưng Jane Wilkinson bước theo, tiếp tục thuyết phục. Trước thái độ kiên quyết của Jane Wilkinson, cuối cùng Bryan Martin đành nhượng bộ, chỉ nhún vai về miễn cưỡng.

Trong lúc họ nói chuyện với nhau, hai hoặc ba lần Jane Wilkinson liếc sang nhìn nữ danh hài Carlotta Adams, chắc bà ta nói đến cô ta.

Sau đó Jane Wilkinson quay lại chỗ chúng tôi:

- Ông lên phòng tôi chứ?

Không cần chúng tôi đồng ý hay không, bà ta kéo tuột hai chúng tôi đi, miệng vẫn tiếp tục nói:

- Hôm nay tôi gặp may, thưa ông Poirot. Thế nào lại gặp ông ở đây! Vừa nhìn thấy ông, tôi đã nghĩ ngay rằng không biết tôi phải tạ ơn vị thánh thần nào đã run rủi ông đến đây tối nay để tôi được gặp?

Bà ta dừng lại để nói với nhân viên giữ thang máy:

- Tầng ba!

Poirot nói:

- Nếu như tôi có thể giúp gì được phu nhân...

- Chắc chắn ông giúp được. Tôi nghe nói ông là một thám tử tài ba hiếm thấy.

Lên đến tầng ba, Jane Wilkinson dẫn chúng tôi vào một trong những phòng sang trọng nhất của khách sạn Savoy.

Quăng tấm khăn choàng vai bằng lông hải cẩu trắng muốt xuống một chiếc ghế tựa rồi ném chiếc xắc tay nạm đá quý lên mặt bàn, bà nữ nghệ sĩ xinh đẹp gieo mình xuống ghế bành, nói ngay:

- Thưa ông Poirot, tôi rất cần thoát khỏi ông chồng tôi, thoát bằng bất cứ cách nào!

CHƯƠNG 2 - BỮA ĂN TỐI

S

au một giây sửng sốt, Poirot đáp:

- Thưa phu nhân, việc giúp một phụ nữ thoát khỏi ông chồng không nằm trong phạm vi nghề nghiệp của tôi.

- Tôi không nghĩ thế.

- Xin phu nhân nhờ một luật sư thì hơn.

- Không đời nào! Tôi đã gặp vô số luật sư, luật gia, có người thành thực, có kẻ dối trá, vậy mà không ai cho tôi được một lời khuyên hữu ích. Họ chỉ biết chúi mũi vào đồng hồ sơ, họ không hiểu tí gì về thực tế ngoài đời.

- Và phu nhân cho rằng tôi hiểu?

Người đẹp cười:

- Tôi cảm thấy ông là người thấu hiểu thực tế.

Poirot nói:

- Đúng, tôi là người thông minh, việc gì phải chối cái sự thật đó? Nhưng việc phu nhân yêu cầu không nằm trong phạm vi ưa thích của tôi.

- Nhưng đó lại là vấn đề tôi rất cần giải quyết. Một vấn đề cực kỳ phức tạp, mà ông thì là người không ngại khó khăn.

- Xin phu nhân cho phép tôi đánh giá cao sự tinh mắt của phu nhân. Nhưng tôi nhắc lại, không bao giờ tôi nhận tiến hành một cuộc điều tra nhằm mục đích ly hôn. Loại công việc đó làm tôi ghê tởm.

- Tôi không yêu cầu ông dò xét chồng tôi. Tôi chỉ cần thoát khỏi ông ấy và tôi van ông hãy cho tôi một lời khuyên: tôi phải làm cách nào để thoát được ông ấy?

Poirot suy nghĩ một chút rồi nói, giọng đã nhẹ nhàng hơn:

- Vậy phu nhân cho biết lý do muốn "thoát khỏi ông chồng"?

Huân tước phu nhân Edgware nói luôn, không chút ngập ngừng:

- Vì tôi muốn kết hôn với người khác. Chỉ có một lý do ấy thôi.

- Phu nhân không thể xin ly hôn một cách bình thường hay sao?

- Ông chưa biết tính chồng tôi đấy, thưa ông Poirot. Ông ấy... Tôi biết nói thế nào nhỉ? Tính ông Edgware rất kỳ cục... Hẳn ông chưa biết bà vợ đầu của ông ấy đã phải trốn khỏi nhà, bỏ cả đứa con mới ba tháng tuổi chứ gì? Vậy mà ông ta vẫn kiên quyết không chịu ly hôn, kết quả là bà ta chết tại một nơi nào đó ở nước ngoài. Chính vì thế ông ấy mới lấy tôi. Nhưng chỉ sau ít ngày chung sống, tôi đã thấy không muốn nhìn thấy mặt ông ấy nữa. Ông Edgware làm tôi sợ. Tôi bèn bỏ sang sống bên Mỹ. Tôi không đưa ra được lý do hợp lý nào để xin ly hôn với ông ấy và ông ấy cũng không đời nào chịu chấp nhận ly hôn. Ông ấy là con người không thẳng băng, tôi cho rằng...

- Tại một số bang bên Mỹ, luật pháp sẽ cho phép bà ly hôn không cần chồng đồng ý.

- Đúng thế. Nhưng sự ly hôn ấy không có giá trị chút nào ở nước Anh, mà tôi lại muốn kết hôn và định cư hẳn ở nước Anh.

- Người bà định kết hôn là ai?

- Công tước Merton.

Tôi sửng sốt. Công tước Merton nổi tiếng là nổi tuyệt vọng của mọi bà mẹ có con gái muốn gả chồng. Ông ta là một chàng trai sùng đạo và cứng nhắc, sống hết sức khắc khổ và nghe theo mẹ răm rắp, không bao giờ dám làm gì trái ý bà, một Quận chúa góa chồng và giàu có. Nghe nói Merton có xu hướng nghệ sĩ và mãi mê sưu tầm đồ sứ Trung Hoa. Còn có lời đồn ông ta rất ghét nữ giới.

Jane Wilkinson nói thêm, giọng tình cảm:

- Hai chúng tôi yêu nhau! Chưa bao giờ tôi gặp một người đàn ông đáng mến đến thế. Và lâu đài Merton đẹp tuyệt vời!.. Cưới xong, tôi sẽ bỏ nghệ thuật. Tôi không còn yêu sân khấu chút nào nữa.

Poirot lạnh lùng nói:

- Vậy ra Huân tước Edgware là chướng ngại vật cản trở phu nhân trên con đường dẫn đến niềm hạnh phúc đầy thơ mộng ấy.

- Đúng thế. Vậy là ông đã thấy nổi khó khăn của tôi. Giá như chúng tôi sống bên Chicago thì gạt đi chướng ngại vật ấy chẳng khó khăn gì, nhưng chúng tôi lại sống ở nước Anh. Tại đây không thể thuê bọn giết người chuyên nghiệp, đúng vậy không, thưa ông?

- Thưa phu nhân, tại đây chúng ta công nhận mọi con người đều có quyền sống.

- Hiện còn chưa biết điều công nhận đó tốt hay xấu đấy, thưa ông Poirot. Đất nước của các ông có loại bỏ một số con rồi chính trị cũng không trở nên tồi tệ hơn đâu. Còn về Huân tước Edgware thì tôi xin khẳng định với ông rằng ông ấy có chết nhân loại cũng không thiệt thòi gì.

Có tiếng gõ cửa, người phục vụ bưng khay thức ăn vào. Jane Wilkinson vẫn nói tiếp, không cần e dè là có người lạ.

- Nhưng tôi có đòi ông giết ông ấy đâu, ông Poirot?

- Cảm ơn phu nhân.

- Tôi chỉ nhờ ông gặp chồng tôi, nói cách nào để ông Huân tước hiểu ra và chấp nhận ly hôn. Tôi tin rằng chỉ cần ông chịu khó suy nghĩ một chút, ông sẽ tìm ra cách nói, thưa ông Poirot.

Người đẹp mở to đôi mắt xanh biếc, dịu dàng nói:

- Ông không muốn thấy tôi hạnh phúc hay sao?

Poirot thận trọng đáp:

- Tôi muốn thấy tất cả mọi người hạnh phúc!

- Tất nhiên rồi, nhưng ở đây không phải tất cả. Lúc này tôi chỉ quan tâm đến một mình tôi... Ông thấy thế là ích kỷ chứ gì? Không đâu! Chỉ là tôi không chịu nổi một ngày nào đó trở thành kẻ bất hạnh... Nếu Huân tước Edgware không chịu ly hôn... hoặc chết, tôi sẽ phải chịu một cuộc đời khổ khổ.

Bà ta trầm ngâm nói tiếp:

- Tốt nhất là ông ấy chết... Nếu vậy tôi sẽ không bao giờ còn phải bận tâm chuyện gì nữa.

Nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson nhìn Poirot rồi đứng lên khi nghe thấy tiếng chân ngoài hành lang. Bà ta nói tiếp:

- Ông nhận giúp tôi chứ, ông Poirot? Nếu không...

- Nếu không thì sao, thưa phu nhân?

- Thì tôi sẽ lên taxi, đến nhà ông ấy và tự tay giết ông ấy! - Jane Wilkinson vừa cười khúc khích vừa nói.

Bà ta bước sang gian bên cạnh đúng lúc ngôi sao điện ảnh Bryan Martin dẫn khách vào. Đó là nữ danh hài Carlotta Adams, bạn trai của cô và thêm hai người lúc này ngồi cùng bàn với bà Wilkinson nữa. Người ta giới thiệu hai người đó với chúng tôi, đó là ông và bà Widburn.

Bryan Martin hỏi:

- Jane đâu? Tôi muốn nói cho chị ấy biết việc chị ấy giao cho tôi đã tiến triển đến đâu.

Jane Wilkinson bước ở gian bên cạnh ra, đứng lại giữa khung cửa, tay cầm thỏi son môi, reo lên mừng rỡ:

- Cô ấy đây rồi! Tuyệt vời! Cô Adams, xem cô biểu diễn tôi phục quá và tôi rất muốn được làm quen với cô. Mời cô sang gian bên này, ta có thể trò chuyện với nhau trong lúc tôi thoa thêm chút phấn.

Carlotta Adams theo Jane Wilkinson sang gian bên. Còn Bryan Martin ở lại gian ngoài, anh ta gieo mình xuống chiếc ghế xa-lông nệm.

- Ông Poirot, vậy là ông đã rơi vào tay chị bạn tôi rồi phải không? Jane đã thuyết phục được ông nhận lời chiến đấu bên chiến tuyến của chị ấy chứ gì? Ông đầu hàng ngay như thế là biết điều. Jane là người không bao giờ hiểu được chữ "không".

- Vậy ra chưa ai từ chối được bà ấy điều gì bao giờ?

Chàng ngời sao điện ảnh trẻ tuổi và đẹp trai như thiên thần châm điếu thuốc lá rồi nói:

- Jane là một phụ nữ tính khí hết sức lạ lùng. Chị ấy không coi trọng bất cứ cái gì và bất cứ ai. Đối với chị ấy chỉ có một thứ duy nhất tồn tại trên đời, đó là ý muốn của chị ấy.

Anh ta cười, nói tiếp:

- Jane sẵn sàng giết bất cứ ai làm vướng chân chị ấy... và nếu bị bắt quả tang và bị kết án, chị ấy cũng không coi đó là điều bất hạnh gì quá lớn. Jane không thèm làm gì để giấu kín tội ác chị ấy gây ra!..

Poirot tò mò nhìn Bryan Martin rồi hỏi:

- Vậy ra ông hiểu rất rõ bà Huân tước?

- Đáng buồn là lại đúng như thế!..

Rồi quay sang hai vợ chồng Widburn, anh ta hỏi:

- Ông bà đồng ý với nhận định của tôi chứ?

Bà Widburn gật đầu:

- Chị Jane quả là con người bướng bỉnh, đã muốn gì là quyết làm bằng được, không chịu nhịn bao giờ. Nhưng nói cho cùng...

Đúng lúc ấy Jane Wilkinson ở gian bên cạnh bước ra, theo sau là nữ danh hài Carlotta Adams. Bà ta đã trang điểm lại hoàn toàn, nhưng tôi thấy bà ta không đẹp thêm được chút nào, có lẽ vì bản thân bà đã quá đẹp, mọi phần sáp đều bất lực, không thể tăng thêm gì.

Bữa ăn tối diễn ra vui vẻ, nhưng tôi vẫn cảm thấy có thứ gì đó lớn vờn trong không trung mà tôi chưa nhận ra là thứ gì.

Tôi không nghĩ rằng thứ đó toát ra từ con người bà Huân tước. Chỉ cần một ý tưởng duy nhất là đủ chiếm lĩnh toàn bộ trí óc bà ta, và bây giờ gặp được Poirot để nói với anh bạn tôi điều bà muốn nói, là đủ làm bà ta vui vẻ rồi. Tôi thầm nghĩ, bà ta mời nữ danh hài Carlotta Adams dự bữa ăn tối hoàn toàn chỉ do thích thú nhất thời khi nhìn thấy cô ấy bắt chước cử chỉ đáng điệu và giọng nói của bà ta quá tài tình.

Nhưng cái cảm giác lớn vờn kia do đâu? Bởi tôi cảm thấy trong cái không khí có vẻ tươi vui này dường như vẫn lẫn quất một thứ gì u uất rất tinh vi.

Tôi thử quan sát từng người đang có mặt trong phòng khách sạn sang trọng này xem ai có gì khác thường không.

Phải chăng Bryan Martin? Anh chàng ngôi sao điện ảnh mới nổi này ăn nói điệu bộ, kiểu cách một cách hết sức giả tạo. Phải chăng do anh ta đã quen đóng vai trên màn ảnh? Vì nhiều diễn viên có cái tật đưa cả những dáng điệu cử chỉ trên màn ảnh vào cuộc sống thường ngày, và không còn lúc nào họ sống đúng là họ thật nữa?

Nữ danh hài Carlotta Adams thì lúc này hoàn toàn thoải mái, tự nhiên. Bây giờ có dịp quan sát cô ngay gần, tôi thấy cô là một phụ nữ điềm tĩnh, khiêm tốn và có giọng nói du

dương. Cô có duyên, nhưng là thứ duyên nhạt nhẽo của một con người sống quá tầm thường, đơn giản. Nhan sắc của cô đã không xuất sắc gì, mà còn có những nét xấu. Nếu gặp cô ăn mặc bình thường đi ngoài phố, chắc ít người nhận ra đó chính là cô diễn viên thông minh, hóm hỉnh và duyên dáng luôn gây cho khán giả những chuỗi cười sảng khoái.

Khi nghe Jane Wilkinson ca ngợi, Adams có vẻ thích thú ra mặt. Nhưng đột nhiên tôi nhận thấy lúc bà Huân tước quay sang nói chuyện với Poirot, Carlotta Adams lộ ngay vẻ khó chịu. Hay đó là thói ghen ghét mang tính nghề nghiệp? Nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson đã lên đến đỉnh cao vinh quang trong khi Carlotta Adams mới chỉ đạt được một số thành công nhỏ nhoi trên con đường nghệ thuật...

Tôi chuyển sang quan sát ba thực khách còn lại. Biết nói gì về hai ông bà Widburn? Ông chồng thấp bé loắt choắt, còn bà vợ cao lớn, tóc vàng óng và kiêu kỳ ra mặt. Họ có vẻ thuộc đám nhà giàu, thích tỏ ra am hiểu nghệ thuật, luôn đưa ra những nhận xét này nọ về điện ảnh và sân khấu. Do một thời gian dài sống xa nước Anh và không biết những tiết mục sân khấu nào hiện đang trình diễn ở London nên tôi đành chỉ ngồi nghe.

Nhân vật cuối cùng là anh chàng tháp tùng Carlotta Adams. Đó là một chàng trai mặt tròn, đỏ ửng. Thoạt đầu tôi đã thấy ngay anh ta ăn lấy ăn để, và quả thật trong bữa ăn anh ta nốc khá nhiều rượu vang.

Trong nửa đầu của bữa ăn, anh ta giữ vẻ mặt rầu rĩ, cau có của một người bị lép vế. Cuối bữa, xem chừng đã no nê, anh ta mới tâm sự với tôi:

- Chắc ông bạn hiểu được nỗi khổ tâm của tôi chứ? Khi bị một phụ nữ liên tục trách móc và từ chối mọi đề xuất của mình mà mình không dám phản bác... Ông bạn thấy ở đây rồi đấy: cô ấy sống nghiêm túc một trăm phần trăm... Đúng là con gái gia đình gia giáo!.. Ông thấy tôi rơi vào tình trạng nào rồi chứ?

- Lúc này ông bảo ông không giàu có gì.

- Đúng thế. Tôi phải mượn tiền ông thợ may của tôi để có thể chi cho buổi tối hôm nay đây. Thợ may nhưng rất khá nhé. Chuyên cho tôi vay tiền suốt bao nhiêu năm nay rồi. Mà tôi chưa biết tên ông bạn là gì đấy?

- Hastings.

- Thật thế sao? Ôi, vậy mà tôi cứ suồng sã ăn nói, hệt như với cậu bạn thân của tôi, cậu Spencer Jones ấy! Chà, cái cậu Spencer Jones ấy thân với tôi lắm nhé. Lần cuối cùng gặp cậu ấy, tôi đã lột của cậu ấy năm bảng. Ông muốn biết quan niệm của tôi về người đời không? Tất cả đều giống hệt nhau và nếu chúng ta là một lũ người Hoa thì chúng ta sẽ chẳng phân biệt được ai vào với ai đâu.

Anh ta lắc đầu buồn bã, tu một cốc rượu vang rồi nói tiếp:

- Dù sao cũng không ai bảo tôi là một thằng da đen!

Nghĩ ra được câu nói ấy, anh ta cười khoái trá rồi nói tiếp:

- Ông bạn thân mến ạ, ta nên nhìn đời bằng cặp mắt lạc quan. Sau này, đến tuổi bảy mươi năm hoặc tám mươi, tôi sẽ rất giàu. Chẳng là lúc đó ông chú tôi đã chết và tôi có thừa tiền để trả hết nợ cho ông thợ may.

Anh ta cười, nghĩ đến cái triển vọng ấy. Rõ ràng anh ta say khướt nhưng về bản chất anh ta là con người dễ mến.

Carlotta Adams liếc nhanh theo dõi anh ta, và sau một lần liếc nhanh như thế, cô ta đứng lên.

Nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson nói:

- Cảm ơn cô Adams đã vui lòng đến thăm tận nơi tôi ở. Tôi rất thích những cuộc gặp gỡ hoàn toàn ngẫu nhiên như thế này.

Carlotta Adams lạnh nhạt đáp:

- Tôi thì không. Trước khi làm việc gì tôi cũng suy tính cẩn thận. Nhờ đó tôi tránh được rất nhiều phiền toái.

Jane Wilkinson lịch sự đáp:

- Nhưng phải công nhận cô đạt được thành công là xứng đáng. Chưa bao giờ tôi được cười thoải mái như tối nay, lúc xem cô biểu diễn.

Mặt cô nữ danh hài hơi rạng rỡ lên đôi chút:

- Cảm ơn phu nhân! Tôi thuộc số diễn viên mới vào nghề, rất cần người khích lệ.

Bạn trai của cô nói giọng lè nhè:

- Em chúc mọi người ngủ ngon rồi ta về. Hãy hãy cảm ơn dì Jane về bữa ăn tối tuyệt ngon này đi.

Ra đến cửa, anh ta vấp suýt ngã. Carlotta Adams vội bước nhanh để theo kịp anh ta.

Bà Jane Wilkinson nhún vai:

- Cậu ta là ai mà dám gọi tôi là "dì Jane"? Cậu ta vào đây lúc nào mà tôi không để ý thấy đấy.

Bà Widburn nói:

- Quan tâm làm gì chuyện ấy, chị bạn thân mến?

Cậu ta chỉ là một diễn viên trẻ, mới vào nghề. Tôi nghe nói cậu ta có nhiều triển vọng đấy. Thật đáng buồn khi nhìn thấy những mầm non như thế mà chưa chi đã sắp thui chột. Thôi muộn rồi, hai vợ chồng tôi cũng xin cáo lui thôi.

Hai ông bà Widburn đứng dậy, chào rồi đi ra phía cửa. Ngồi sao điện ảnh Bryan Martin theo chân tiễn họ.

- Thế nào, ông Poirot?

Poirot cười, nói với nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson:

- Bà hỏi thế nghĩa là sao, thưa Huân tước phu nhân?

- Xin ông đừng gọi tôi như thế. Hãy để tôi quên hai chữ "Huân tước" ấy đi, nếu ông không muốn tôi coi ông là người nhấn tâm nhất châu Âu.

- Nhưng tôi không phải người nhấn tâm.

Theo tôi, Poirot đã nốc khá nhiều rượu, thậm chí quá nhiều.

- Thế là ta đã thỏa thuận với nhau, thưa ông Poirot! Ông sẽ đến gặp chồng tôi và thuyết phục ông ấy làm theo yêu cầu của tôi chứ?

Poirot đáp theo cách không hứa hẹn gì hết:

- Vâng, tôi sẽ đến gặp ông ấy.

- Và nếu ông Edgware không chịu nghe, mà tôi đoán trước là sẽ như thế, ông sẽ nghĩ ra một biện pháp khôn ngoan

nào đó chứ? Ông nổi tiếng là người tốt bụng nhất nước Anh kia mà?

- Thưa phu nhân, khi khen tôi thông minh, phu nhân viện ra cả châu Âu, nhưng khi khen tôi tốt bụng, phu nhân chỉ viện ra mỗi nước Anh.

- Nêu ông thành công, tôi xin công bố với mọi người ông là người giỏi giang nhất vũ trụ!

- Tôi chưa hứa hẹn gì hết. Nhưng vì mục đích nghiên cứu tâm lý, tôi sẽ tìm cách gặp ông Huân tước cho bằng được.

- Đúng vậy! Ông hãy "tâm - phân" ông ấy! Sẽ chỉ tốt cho ông ấy thôi. Cái chính là ông hãy đem về cho tôi một kết quả mỹ mãn! Tôi đang yêu, thưa ông Poirot!

Cặp mắt mơ màng, bà ta nói thêm:

- Ôi, nếu tôi công bố lễ thành hôn với Công tước Merton hẳn mọi người sẽ sững sốt đến chừng nào!

CHƯƠNG 3 - NGƯỜI ĐÀN ÔNG CÓ CHIẾC RĂNG BỊT VÀNG

V

ài ngày sau, trong lúc tôi ngồi ăn bữa trưa với anh bạn Poirot, anh ta chìa cho tôi bức thư anh vừa nhận được.

- Anh nghĩ sao về bức thư này, anh bạn?

Bức thư của Huân tước Edgware. Bằng lời lẽ vắn tắt và khô khan, ông Huân tước, chồng bà Jane Wilkinson, hẹn Poirot đến gặp ông ta vào mười một giờ sáng mai.

Tôi hơi ngạc nhiên. Tôi không ngờ Poirot lại giữ lời hứa với nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson.

- Không phải chỉ vì hơi men đâu, anh bạn ạ!

- Tôi không hề cho rằng vì anh nốc rượu.

- Có đấy... Tôi biết trong đáy lòng, anh thầm nghĩ: chỉ vì nề bà chủ nhà mời ăn một bữa ngon và thịnh soạn mà Poirot tội nghiệp đã hứa một điều cậu ta hoàn toàn không muốn thực hiện... Hastings thân mến, Poirot đã hứa điều gì, điều đó là thiêng liêng.

Khi nói câu đó, Poirot ưỡn ngực kiêu hãnh.

Tôi vội cãi:

- Tất nhiên tôi không nghi ngờ điều đó chút nào. Tôi chỉ lo tối hôm ấy anh hơi... nói thế nào nhỉ... hơi mềm lòng một chút...

- Mình không có thói để ai làm "mềm lòng" đâu. Thứ rượu vang hảo hạng hay người phụ nữ đẹp nhất trên đời đều không thể tác động gì đến Hercule Poirot!

- Hay anh quan tâm đến những mưu đồ về hôn nhân của Jane Wilkinson?

- Không hẳn. Mỗi tình thơ mộng theo kiểu bà ta nói thật ra chỉ là một tham vọng mà bà ta nhất quyết đạt tới. Nếu Công tước Merton không có tước vị và tiền bạc thì đã không thể hút được bà ta. Điều làm tôi quan tâm, Hastings ạ, chính là khía cạnh tâm lý. Tôi muốn nghiên cứu các kiểu tính cách con người, và tôi cho rằng đây là một dịp rất tốt để quan sát tính cách của Huân tước Edgware.

- Anh có hy vọng sẽ thành công trong sứ mệnh này không?

- Sao lại không? Mỗi chúng ta đều có một chỗ yếu nào đó. Nếu như vấn đề này làm tôi quan tâm về mặt tâm lý thì đồng thời tôi cũng cố để thành công về điều người ta nhờ cậy mình. Tôi rất thích thử thách trí thông minh của tôi.

- Vậy sáng mai ta đến đại lộ Regent Gate chứ?

- Sao lại "ta"?

Mắt Poirot trợn lên, khiến khuôn mặt anh ta trông thật hài hước.

- Vậy lần này anh định bỏ rơi tôi hay sao, Poirot? Mọi lần anh đều cho tôi đi theo kia mà?

- Nếu là một vụ án mạng, hẳn anh sẽ thấy thú vị. Nhưng đây lại là một vụ xích mích giữa hai vợ chồng thuộc tầng lớp thượng lưu.

- Anh lập luận thế nào cũng vô ích, Poirot. Mai tôi cứ bám theo anh.

Anh bạn tôi cười và đúng lúc đó người đầy tớ vào báo anh có khách, một nhà quý tộc.

Chúng tôi rất ngạc nhiên khi thấy người khách lại chính là ngôi sao điện ảnh Bryan Martin.

Dưới ánh sáng ban ngày trông anh ta có vẻ già dặn hơn tối hôm trước, vẫn rất đẹp trai, nhưng một thứ đẹp đã phần nào bị tàn phá. Và tôi nhận thấy dáng vẻ Bryan Martin có vẻ bồn chồn, khiến tôi nghi anh ta vừa dùng chất ma túy.

Bryan Martin nói giọng bình thản:

- Chào ông Poirot! Ông đang bận gì không đấy?

- Hiện giờ thì tôi không có việc gì gấp.

- Thật chứ? Tôi đang lo Sở Cảnh sát vừa mời ông tham gia, điều tra một vụ án nào đấy.

- Không, lúc này tôi hoàn toàn rảnh rỗi.

- Vậy thì tốt. Nếu thế tôi xin ông nghe cho tôi một câu chuyện.

- Vậy ra ông có điều muốn hỏi ý kiến tôi?

- Nói thế cũng được nhưng có lẽ chưa đúng hẳn.

Anh ta cười và tiếng cười của anh ta nghe cay đắng. Poirot mời anh ta ngồi xuống chiếc ghế đối diện với chúng tôi.

Poirot nói:

- Chúng tôi xin nghe, thưa ông.

Bryan Martin có vẻ ngần ngại.

- Phiền một nỗi là câu chuyện hơi dài, lúc này tôi không thể kể toàn bộ như tôi mong muốn. Câu chuyện của tôi khởi đầu từ bên Mỹ...

- Bên Mỹ?

- Vâng. Hôm đó tôi đang ngồi trên tàu hỏa, chợt nhìn thấy một người đàn ông thấp bé, xấu xí, râu ria cạo nhẵn nhụi, đeo kính, có một chiếc răng bịt vàng...

- Răng bịt vàng?

- Đúng thế. Xin ông nhớ cho chi tiết này.

Poirot gật đầu:

- Tôi đã bắt đầu hiểu. Mời ông kể tiếp.

- Như tôi vừa nói, tôi nhìn thấy người đó trên chuyến tàu hỏa đi New York. Ba tháng sau, trong một dịp lưu lại ở thành phố Los Angeles, tôi lại nhìn thấy người có cái răng vàng đó. Lần gặp thứ hai này khiến tôi chú ý.

- Sau đó thì sao?

- Một tháng sau nữa, tôi được gọi đến thành phố Seattle. Vừa đến nơi, tôi lại nhìn thấy người đàn ông có chiếc răng vàng kia, nhưng lần này y để râu.

- Chà, lạ đấy!

- Đúng thế! Lần đầu nhìn thấy y, tôi chưa quan tâm lắm, nhưng khi nhìn thấy y lần thứ hai ở Los Angeles không có bộ râu, rồi lần thứ ba ở thành phố Chicago lại có hàng ria mép và lông mày hóa trang, tôi bắt đầu chú ý đặc biệt đến y. Không còn nghi ngờ gì nữa, tôi bị theo dõi. Thế rồi bất cứ đi đến đâu, tôi cũng nhìn thấy y, mỗi lúc y lại thay đổi cách

hóa trang. Nhưng vì y có chiếc răng vàng nên lần nào tôi cũng nhận ra.

- Ông có bắt chuyện với người đàn ông đó và hỏi xem ông ta bám theo ông để làm gì không?

Bryan Martin ngập ngừng rồi nói:

- Không. Đã vài lần tôi định hỏi nhưng rồi lại thôi, tôi nghĩ không nên để y biết tôi đã nhận thấy y theo dõi tôi. Tôi sợ nếu y biết, người ta sẽ thấy y bằng một người khác mà tôi hoàn toàn không nghi ngờ.

- Đúng thế, thí dụ một người không có chiếc răng vàng để nhận kia... Thưa ông Martin, vừa rồi ông có nói đến hai chữ "người ta"... Ông định ám chỉ ai vậy?

- Tôi chỉ cảm thấy có ai đó đứng đằng sau y, nhưng cụ thể là ai thì tôi chưa biết.

- Nhưng ông có nghi ngờ ai không?

Bryan Martin ngập ngừng một chút rồi đáp:

- Tôi chỉ có một phỏng đoán mơ hồ. Chuyện này liên quan đến một sự việc ngẫu nhiên xảy ra tại London cách đây hai năm, một sự việc nhỏ thôi nhưng lại khó quên. Tôi đã thoáng nghĩ hay việc theo dõi này có liên quan đến sự việc ngẫu nhiên kia, nhưng tôi không tìm thấy có mối liên quan nào giữa hai việc.

- Có thể tôi sẽ tìm ra được.

Bryan Martin lại lộ vẻ lúng túng.

- Rất tiếc là tôi chưa thể kể hết ra với ông... ít nhất cũng lúc này. Tôi hy vọng sau đây vài ngày tôi sẽ được phép kể.

Trước cặp mắt dò hỏi của Poirot, Bryan Martin nói thêm:

- Ông hiểu cho... trong câu chuyện này có dính đến một cô gái.

- Ra thế! Một cô gái người Anh?

- Tại sao ông lại đoán cô ta là người Anh?

- Đơn giản thôi. Ông bảo lúc này chưa được phép kể hết ra, nhưng có thể sẽ được phép sau đây vài ngày. Có nghĩa cô ta đang ở Anh và vẫn ở nước Anh trong khi con người bí hiểm kia bám theo ông. Nếu thời gian đó cô ta ở Mỹ thì ông hoàn toàn có thể gặp trực tiếp để hỏi về điều bí hiểm kia. Bởi cô ta đã sống ở Anh một năm rưỡi nay cho nên tôi kết luận có nhiều khả năng cô ta quốc tịch Anh. Tôi suy luận như thế có đúng với sự thật hay không?

- Tôi chịu ông thông minh, thưa ông Poirot. Nếu cô ấy cho phép tôi kể ra với ông, ông có bằng lòng giúp tôi không?

Poirot im lặng suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Tại sao ông đến gặp tôi trong khi chưa được cô ấy cho phép?

Bryan Martin dẫn đo một giây đồng hồ rồi đáp:

- Tôi nghĩ... tôi tính nếu được ông nhận lời giúp tôi sẽ dễ thuyết phục cô ấy hơn. Bởi khi đó tôi sẽ hoàn toàn không cần thiết phải cho ai khác biết sự việc này...

Poirot điềm đạm nói:

- Cái đó còn tùy.

- Tùy sao?

- Nếu điều ông nhờ giúp không dính đến một vụ án mạng...
- Không đâu! Không có chuyện ấy đâu!
- Nhưng rất có thể ông không biết...
- Bất cứ trường hợp nào, tôi cũng tin vào ông, thưa ông Poirot. Ông bằng lòng giúp tôi chứ?
- Tôi nhận lời.

Poirot im lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Ông cho tôi biết, người đàn ông bám theo ông trạc bao nhiêu tuổi?
- Chỉ khoảng ba mươi.
- Chà, vụ này xem chừng lý thú đấy!

Tôi nhìn anh bạn thám tử. Bryan Martin cũng nhìn anh ta giống như tôi. Cả tôi và anh ta đều không còn hiểu được dòng suy nghĩ của Poirot ra sao nữa.

Poirot lẩm bẩm:

- Chà, câu chuyện đã thành ra cực kỳ lý thú rồi.

Bryan Martin nói thêm:

- Y có thể nhiều tuổi hơn tôi phỏng đoán.
- Không, ước đoán của ông chính xác đấy, thưa ông Martin. Và câu chuyện của ông trở nên vô cùng lãng mạn.

Những câu nói khó hiểu của Poirot làm hai chúng tôi sửng sốt. Sau một lúc im lặng, Bryan Martin chuyển sang một đề tài khác:

- Cuộc gặp gỡ tối hôm qua quả là lý thú, ông công nhận không? Jane Wilkinson đúng là người phụ nữ độc đoán và tàn bạo nhất trên thế gian này.

Poirot mỉm cười nói:

- Tôi biết bà ta muốn gì rồi.
- Đúng, và bà ta nhất định đạt được điều đó.

Poirot bác lại:

- Rất khó cưỡng lại ý thích của một phụ nữ đẹp. Giá như bà ta mũi khoằm, nước da xám ngoét và mái tóc nhờn như bôi dầu thì lại khác.

Bryan Martin công nhận:

- Đúng thế. Xin nói thêm rằng tôi rất không muốn thân thiết với bà ta nhưng không nổi... Hơn nữa, tôi không tin bà ta phải chịu trách nhiệm về mọi hành vi của bà ta. Nhiều khi bà ta làm mà không hiểu việc mình làm.

- Tôi thì cho rằng bà ta rất hiểu. Đó là một con người đầu óc vô cùng thực tế.

- Tôi công nhận. Khi đụng đến quyền lợi của bà ta thì Jane Wilkinson không kiêng nể gì hết! Câu vừa rồi tôi nói chỉ về khía cạnh lương tâm của bà ta thôi. Trong quan niệm của Jane, không có sự phân biệt giữa thiện và ác, giữa đạo đức và vô đạo đức.

- Tôi nhớ là tối hôm qua ông cũng đã đưa ra nhận định như vậy, khi chúng ta nói đến chuyện án mạng.

- Đúng thế. Và nếu nghe thấy Jane vừa gây ra một vụ án mạng nào đó, tôi sẽ không ngạc nhiên chút nào.

Poirot trầm ngâm nói:

- Có vẻ ông rất hiểu bà Jane Wilkinson. Ông luôn đóng đôi với bà ấy chứ?

- Vâng. Và tôi luôn hình dung Jane sắp giết một ai đó.

- Trong một cơn giận dữ nào đó khiến bà ấy mất tự chủ?

- Không đâu. Jane sẽ giết một cách điềm tĩnh, lạnh lùng. Bà ta không hề ngập ngừng khi cần loại bỏ người nào làm vướng chân bà ta. Bà ta cho đấy là việc làm chính đáng. Theo quan niệm của Jane, bất cứ kẻ nào làm vướng chân bà ta đều phải chết.

Câu vừa rồi Bryan Martin nói bằng giọng chua chát khiến tôi trầm nghĩ, rất có thể lúc này anh ta đang nhớ lại một kỷ niệm khủng khiếp nào đó?

Poirot hỏi:

- Ông cho rằng bà Jane Wilkinson có gan giết người?

Bryan Martin thở một hơi rất dài:

- Tôi e là như thế. Biết đâu chỉ trong một thời gian ngắn nữa ông sẽ nhớ lại câu tôi nói hôm nay, thưa ông Poirot.

- Xin cảm ơn ông thành thực với tôi.

- Bởi tôi quen Jane đã khá lâu.

Bryan Martin đứng dậy, chuyển sang giọng khác, nói thêm:

- Còn về câu chuyện khiến tôi đến tìm gặp ông hôm nay, vài hôm nữa ta sẽ nói tiếp, thưa ông Poirot. Vậy là ông đã nhận lời giúp tôi rồi chứ?

- Đúng thế. Tôi sẽ giúp ông, bởi tôi thấy câu chuyện có vẻ... hấp dẫn.

Tôi tiễn Bryan Martin xuống hết cầu thang. Khi ra đến cửa, anh ta hỏi:

- Theo ông, nhận định của ông Poirot về độ tuổi của kẻ bám theo dõi tôi, có nghĩa là sao? Tại sao khi nghe tôi nói y trạc ba mươi tuổi, ông Poirot lại tán thành ngay? Thú thật là tôi không hiểu.

- Tôi cũng không hiểu.

- Ông Poirot định nói đùa chẳng?

- Không đâu! Ông chưa hiểu anh bạn tôi đấy! Mỗi khi Poirot hỏi kỹ một chi tiết nào đấy, có nghĩa chi tiết đó anh ấy cho là quan trọng.

- Nếu vậy chỉ tốt thôi. Nhưng tôi vẫn thấy bí hiểm thế nào ấy.

Bryan Martin ra cửa, còn tôi quay lên gác.

Tôi bảo Poirot:

- Tại sao anh cần hỏi kỹ về độ tuổi của kẻ theo dõi Bryan Martin?

- Anh không hiểu tại sao ư, Hastings?

Poirot cười rồi hỏi tôi:

- Anh nhận xét gì về cuộc chuyện trò giữa tôi và Bryan Martin?

- Tôi thấy câu chuyện quá sơ sài để có thể rút ra một kết luận nào đó.

- Nhưng chỉ ngần ấy chi tiết, anh vẫn chưa thấy nảy ra ý nghĩ nào ư?

Đúng lúc đó chuông điện thoại reo, gỡ cho tôi nỗi xấu hổ là mình quá chậm hiểu. Tôi nhắc máy.

- Tôi là thư ký của Huân tước Edgware. Ông chủ tôi rất tiếc là buộc phải hủy bỏ cuộc hẹn gặp sáng mai với ông Poirot. Huân tước được mời đi Paris gấp. Nhưng ông chủ tôi sẵn sàng gặp ông Poirot vài phút ngay trưa nay, vào mười hai giờ mười lăm, nếu ông Poirot thấy có thể chấp nhận.

Tôi nói lại với Poirot. Anh đáp:

- Được. Chúng ta đi ngay bây giờ.

Cô thư ký của Huân tước Edgware đáp trong máy:

- Tốt lắm. Ngài Huân tước xin đợi ông.

CHƯƠNG 4 - CUỘC GẶP GỠ

ôi rất thích thú được đi theo Poirot đến biệt thự của Ngài Huân tước Edgware trên đại lộ Regent Gate.

Tòa biệt thự cổ kính, đồ sộ, vững chãi, cửa được mở ra ngay, không phải do một gia nhân già dáng điệu trịnh trọng mà do một chàng trai dáng cao, tóc vàng, đẹp như pho tượng thần Apollon trong thần thoại Hy Lạp. Có điều lạ là tôi thấy anh ta dường như giống một người nào đó tôi mới gặp gần đây nhưng chưa nhớ ra là ai.

Chúng tôi nói muốn gặp Huân tước Edgware.

Anh đây tớ đẹp trai nhã nhặn nói:

- Mời hai quý ông đi theo tôi.

Anh ta dẫn chúng tôi qua gian sảnh, lên cầu thang gác rồi dừng lại trước cánh cửa phòng cuối cùng của hành lang trên tầng hai.

Anh ta mở cửa, vừa báo với chủ nhân vừa mời chúng tôi vào một căn phòng bốn bức tường đều kê tủ sách kín mít, đồ đạc trong phòng rất sang, bàn tủ bằng gỗ màu sẫm. Chỉ có một cửa sổ duy nhất để lọt vào một làn ánh sáng nhợt nhạt.

Huân tước Edgware đứng lên đón chúng tôi. Đó là một người đàn ông cao to, trạc suýt soát năm mươi tuổi, tóc đen đã bắt đầu hoa râm, mặt xương xương và nụ cười như giễu cợt. Hình dạng của ông ta khiến tôi mất cảm tình ngay tức khắc.

Lịch sự nhưng lạnh lùng, ông ta mời chúng tôi ngồi, rồi lấy trên bàn giấy bức thư Poirot đã viết và gửi cho ông ta.

- Thưa ông Poirot, tôi đã được nghe nói đến ông, ai nói ấy nhỉ?

Poirot nghiêng mình chào. Chủ nhân nói tiếp:

- Thú thật tôi chưa hiểu ý định của ông. Ông muốn gặp tôi do yêu cầu của vợ tôi?

Ông ta nói câu đó bằng cái giọng rất lạ, nghe như phải cố gắng lắm mới thốt lên được.

Anh bạn tôi đáp:

- Vâng, đúng thế.

- Thưa ông Poirot, theo tôi hiểu thì ông chuyên điều tra về các vụ án hình sự?

- Thưa Huân tước, tôi điều tra về tất cả các vấn đề. Cả những vấn đề dính líu đến tội phạm hình sự, cả những vấn đề khác.

- Tôi hiểu. Vậy vấn đề này là vấn đề gì, thưa ông?

- Tôi đến gặp Huân tước do yêu cầu của phu nhân. Phu nhân muốn ly hôn nên yêu cầu tôi trao đổi vấn đề này với Ngài.

- Thưa ông, chuyện đó không cần gì phải bàn.

- Nghĩa là Huân tước từ chối trao đổi?

- Vâng, đúng thế. Trao đổi để làm gì kia chứ?

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh bạn tôi sửng sờ.

Miệng há hốc, hai cánh tay giơ ra, trông Poirot giống như bức biếm họa của bản thân anh ta.

Poirot kêu lên:

- Tôi chưa hiểu rõ. Nghĩa là ngài bằng lòng ly hôn?

- Tôi lấy làm lạ sao ông tỏ vẻ ngạc nhiên đến thế?

- Nghĩa là ngài bằng lòng ly hôn với vợ ngài?

- Đúng thế. Bà ấy đã biết rõ thái độ của tôi. Thậm chí tôi đã viết thư xác nhận tôi đồng ý ly hôn và gửi cho bà ấy cách đây sáu tháng.

- Nếu vậy thì quả tôi không hiểu gì hết... Tôi vẫn đinh ninh Huân tước là người về nguyên tắc phản đối mọi cuộc ly hôn!

- Quan niệm của tôi về vấn đề này chỉ liên quan đến một mình tôi, thưa ông Poirot. Trên thực tế, tôi đã từ chối ly hôn với bà vợ đầu của tôi. Hồi bấy giờ tôi cho rằng ly hôn là trái với lương tâm. Còn cuộc hôn nhân thứ hai hiện nay, thú thật, tôi cho là một sai lầm. Khi bà ấy yêu cầu ly hôn, tôi đã từ chối thẳng thừng. Cách đây sáu tháng, bà ấy yêu cầu tôi nghĩ lại. Theo tôi hiểu, bà ấy muốn kết hôn với một diễn viên điện ảnh hoặc một người nào đại loại như thế. Vào thời gian đó, quan niệm của tôi đã có phần thay đổi, và tôi trả lời bà ấy bằng thư gửi đến địa chỉ bà ấy tại Hollywood. Cho nên tôi rất ngạc nhiên, không hiểu bà ấy còn nhờ ông đến gặp tôi làm gì? Tôi phỏng đoán phải chăng về vấn đề tiền nong.

Một nụ cười khinh bỉ hiện lên trên đôi môi ông Huân tước.

Poirot vẫn lẩm bẩm: "Lạ thật... lạ thật... Đúng là một điều bí hiểm!" Huân tước Edgware nói tiếp:

- Vợ tôi bỏ tôi mà đi là tự ý. Bà ấy muốn lấy ai tùy bà ấy, nhưng tôi thấy không có lý do gì để tôi cho bà ấy tiền, dù chỉ một xu!

- Đây không phải chuyện tiền nong.

Huân tước Edgware chau mày nói giọng mỉa mai:

- Có nghĩa Jane sẽ kết hôn với một người giàu có.

Poirot nói rất khẽ:

- Tôi không sao hiểu nổi. Tôi tưởng bà Jane Wilkinson đã nhờ rất nhiều luật gia tiếp xúc với Huân tước?

- Đúng thế. Tôi đã nhận được thư của rất nhiều luật gia, luật sư Anh quốc và Hoa Kỳ. Và như tôi vừa cho ông biết, Jane còn viết thư cả cho tôi.

- Trước đó ông tỏ thái độ không chấp nhận việc ly hôn?

- Đúng thế.

- Nhưng sau khi nhận được bức thư của phu nhân ông đã thay đổi ý kiến?

- Không phải do bức thư của Jane mà do tôi đã thay đổi quan niệm.

- Những nguyên nhân nào khiến ông thay đổi quan niệm?

- Đây là việc của tôi, thưa ông Poirot. Tuy nhiên tôi có thể nói để ông biết rằng tôi đã thấy lợi ích của việc chấm dứt một cuộc hôn nhân mà tôi cho rằng không xứng đáng với tôi. Xin lỗi ông tôi đã nói trắng ra điều đó. Cuộc hôn nhân thứ hai này là một sai lầm của tôi.

- Bà Jane Wilkinson cũng nói đúng như thế.

- Thật vậy sao?

Trong mắt Huân tước Edgware lóe lên một ánh rất lạ, nhưng nó tắt ngay lập tức. Ông ta đứng dậy, như để báo chúng tôi biết là cuộc tiếp kiến đã chấm dứt.

- Xin lỗi là tôi đã thay đổi ngày giờ cuộc gặp gỡ. Vì mai tôi phải có mặt tại Paris.

- Không hề gì... Không hề gì...

- Do bên ấy có cuộc trưng bày và bán tác phẩm nghệ thuật, và tôi rất muốn mua một thứ trong đó. Một thứ rất quái đản. Tôi có tính thích những tác phẩm nghệ thuật quái đản.

Huân tước Edgware cười, một nụ cười tàn nhẫn.

Tôi còn nhớ nổi run rẩy của bà Jane Wilkinson lúc nói về chồng. Lúc đó tôi thấy nổi khủng khiếp của bà ta hoàn toàn không giả tạo. Bây giờ thì tôi hiểu được thái độ sợ hãi lúc đó của bà ta. Và tôi cố tìm hiểu bản chất của ông Huân tước này.

Lúc đặt tay lên nút bấm chuông, để tỏ ý muốn chấm dứt cuộc tiếp xúc, thái độ ông ta lịch sự nhưng lạnh lùng. Hai chúng tôi bèn đứng dậy, nói vài câu xã giao rồi bước ra hành lang. Viên quản gia đã đợi chúng tôi ngoài đó. Trước khi cửa khép lại, một lần nữa tôi đưa mắt quan sát chủ nhân và thái độ của vị Huân tước làm tôi suýt kêu lên một tiếng ngạc nhiên.

Trên môi ông ta nở một nụ cười độc ác. Hai hàm răng nhe ra như muốn cắn xé ai, và cặp mắt ông ta trợn lên vẻ hết sức giận dữ.

Lúc đi ngang qua sảnh, tôi thấy một cánh cửa phòng bật mở. Một cô gái trẻ bước ra và khi nhìn thấy chúng tôi, cô ta vội lùi lại. Cô ta người thon gầy, tóc đen, da mặt trắng xanh, và hai luồng mắt của cô ta và của tôi chạm nhau. Lập tức cô ta quay gót, khép cửa lại. Hình ảnh cô ta chỉ thoáng hiện lên rồi biến mất như một bóng ma.

Lát sau hai chúng tôi đã ở ngoài đường. Poirot gọi một taxi và bảo lái xe chở chúng tôi đến khách sạn Savoy.

Ngồi trong xe, Poirot nháy mắt nói với tôi:

- Chà, cuộc gặp ông ta hôm nay hoàn toàn không như tôi dự đoán.

- Đúng thế. Ông Huân tước Edgware này quả là một con người không bình thường.

Tôi kể cho Poirot nghe về ấn tượng ông Huân tước để lại trong tôi lúc cuối cùng, khi tôi liếc mắt vào phòng ông ta. Poirot gật đầu, trầm ngâm nói:

- Đằng sau vẻ ngoài lạnh lùng ấy là một tính cách độc ác. Thì ra chính vì thế mà không người phụ nữ nào chịu nổi chung sống với ông ta.

- Anh có chú ý đến cô gái trong căn phòng dưới nhà, mở cửa ra nhìn thấy chúng ta vội quay vào và đóng cửa lại không, Poirot?

- Có. Cô ta có vẻ hoảng hốt.

- Theo anh thì cô ta là ai?

- Chắc con gái Huân tước. Tôi biết ông ta có một con gái. Đến nơi rồi. Ta vào báo tin vui cho bà Jane Wilkinson.

Bà ta có mặt trong khách sạn. Sau khi gọi điện thoại, nhân viên tiếp tân của khách sạn cho biết bà khách mời chúng tôi lên phòng của bà.

Một phụ nữ lạ đeo kính cận, tóc hoa râm ra đón chúng tôi. Bà Jane Wilkinson hỏi vọng từ gian phòng ngủ ra:

- Chị Ellis! Có phải ông Poirot đến không đấy? Chị mời ông ấy ngồi và nói chờ tôi một phút.

Lúc bước ra, bà Jane Wilkinson mặc một tấm áo liền váy bằng ren mỏng. Bà hỏi ngay:

- Yên ổn chứ?

Poirot đứng dậy, nâng bàn tay bà ta chìa ra rồi lịch sự đặt môi lên đó. Anh nói:

- Phu nhân vừa hỏi câu rất chính xác. Đúng là yên ổn. Huân tước Edgware chấp nhận ly hôn.

- Ông nói sao?

Thái độ ngạc nhiên của bà Jane Wilkinson rõ ràng không giả tạo. Bà ta nói tiếp:

- Vậy là ông đã thành công, thưa ông Poirot. Ông giỏi quá. Ông nói thế nào mà chồng tôi lại chấp thuận?

- Thưa phu nhân, tôi không thể nhận lời phu nhân vừa khen, vì ông Huân tước đã trả lời phu nhân bằng thư cách đây sáu tháng, trong thư ông Huân tước nói rằng ông ấy thôi không phản đối chuyện ly hôn nữa.

- Làm gì có chuyện đó? Ông ấy viết thư cho tôi? Bao giờ?

- Khi phu nhân còn đang đóng phim ở Hollywood, theo như tôi biết.

- Tôi không nhận được bức thư nào như thế. Thư đã thất lạc. Vậy mà suốt gần ấy tháng trời tôi loay hoay xoay xở mãi, đã có lúc tưởng phát điên lên được!

- Huân tước Edgware nói phu nhân định kết hôn với một diễn viên.

- Tất nhiên rồi, vì chính tôi nói cho ông ấy biết.

Giọng bà bỗng đượm vẻ lo âu:

- Ông Poirot, còn chuyện tôi định kết hôn với một Công tước ông không nói cho chồng tôi biết chứ?

- Không, thưa bà. Tôi không nói gì hết. Vậy là phu nhân không muốn ông Huân tước biết chuyện đó?

- Ông ấy nhỏ nhen lắm. Ông ấy cho rằng việc kết hôn với Công tước Merton có lợi cho tôi nên ông ấy muốn thọc gậy bánh xe. Còn nếu tôi kết hôn với một diễn viên thì hoàn toàn khác. Dù sao câu trả lời của ông ấy cũng làm tôi ngạc nhiên. Chị Ellis, chị có thấy lạ không?

Tôi nhận thấy chị giúp việc đi từ gian này sang gian khác, thu dọn những áo quần vắt trên các thành ghế và vương vãi dưới sàn. Tôi tin chắc chị ta vẫn theo dõi câu chuyện giữa chúng tôi với bà chủ. Đến bây giờ thì tôi hoàn toàn tin chắc rằng mọi chuyện bà Jane Wilkinson đều tâm sự hết với chị ta.

Chị ta đáp:

- Tất nhiên rồi, thưa bà chủ. Chắc gần đây ngài Huân tước đã thay đổi tính nết rất nhiều so với những ngày đầu khi bà chủ mới quen ngài.

- Đúng thế!

Poirot hỏi:

- Thái độ của ông Huân tước làm phu nhân ngạc nhiên nhiều lắm hay sao?

- Đúng thế. Nhưng thôi, ta mất công tìm hiểu xem cái gì khiến ông ấy thay đổi thái độ để làm gì kia chứ. Cái chính là ông ấy chịu chấp nhận ly hôn.

- Thưa phu nhân, tôi thì rất muốn biết động cơ của ông Huân tước.

Jane Wilkinson làm như không nghe thấy câu nói của Poirot:

- Điều quan trọng là tôi được giải thoát!

- Hiện nay thì chưa, thưa phu nhân.

Jane Wilkinson ngạc nhiên nhìn anh bạn tôi:

- Nhưng sắp rồi. Tôi sắp được tự do rồi.

Poirot có vẻ không tán thành nhận định ấy. Jane Wilkinson nói thêm:

- Ông Công tước hiện đang ở Paris. Tôi sẽ đánh điện ngay để ông ấy biết tin. Tôi như đã nhìn thấy trước vẻ mặt hốt hoảng của bà mẹ ông ấy.

Poirot đứng lên:

- Thưa phu nhân, tôi rất mừng thấy phu nhân đã đạt được mong ước.

- Chào ông Poirot và vô cùng cảm ơn ông.

- Tôi có làm gì đâu?

- Ông đã mang tin vui đến cho tôi và tôi hết sức biết ơn ông.

Lúc ra ngoài phố, Poirot bảo tôi:

- Bà Jane Wilkinson này thuộc loại phụ nữ không nhìn thấy gì ngoài bản thân bà ta... bà ta chỉ nghĩ đến bản thân mình. Thậm chí bà ta không buồn tìm hiểu xem tại sao bức thư kia không đến tay bà ta và trong thư viết những gì. Hastings, anh có nhận xét thấy bà ta ranh ma nhưng lại thiếu thông minh không? Nhưng cũng chẳng có gì lạ. Tào Hóa làm sao phú cho mỗi con người mọi phẩm chất được!

- Trừ cho Hercule Poirot. - Tôi nói kháy.

Poirot bình thản nói:

- Anh giễu tôi chứ gì? Thôi, ta ra bờ sông đi dạo một lát. Tôi đang cần thanh thản đầu óc.

Lát sau anh nói:

- Tôi vẫn không sao gạt bức thư kia ra khỏi trí óc được. Tôi cho rằng có bốn khả năng về nguyên nhân bức thư đó không đến tay bà Jane Wilkinson.

- Bốn?

- "Đúng thế. Một là thất lạc ở hệ thống bưu điện. Nhưng khả năng này rất hiếm, vì nếu địa chỉ sai, bưu điện sẽ chuyển trả lại cho người gửi.

Hai. Bà Jane Wilkinson có nhận được nhưng nói dối là không. Điều này rất có thể, vì rõ ràng bà ta là loại người nói dối không ngượng mồm, và nói dối rất tài. Tuy nhiên tôi chưa hiểu nếu bà ta nhận được nhưng nói là không nhận

được thì để làm gì? Tôi chưa thấy có lý do nào khiến bà ta phải nói dối như vậy.

Ba. Huân tước Edgware nói dối, ông ta không hề gửi bức thư nào như thế cho vợ. Nhưng về khả năng này tôi chưa thấy ổn vì ông ta nói dối như thế để làm gì? Tôi cho rằng ông ta có gửi bức thư ấy thật. Dù sao việc ông ta đột ngột thay đổi thái độ cũng rất đáng ngờ.

Còn đây là khả năng thứ tư: một kẻ nào đó đã ăn cắp bức thư... Nếu vậy thì đây là một cuộc điều tra rất lý thú. Nó bị đánh cắp ở Anh hay ở Hoa Kỳ?

Kẻ đánh cắp đó hẳn nhằm cản trở cuộc ly hôn. Hastings, tôi rất thèm biết kẻ thứ ba nào nhúng tay vào tiến trình này. Bởi đằng sau chuyện đó rất có thể có một tình tiết nào hết sức quan trọng. Tôi cam đoan là như thế".

CHƯƠNG 5 - VỤ ÁN MẠNG

ôm sau là ngày 30 tháng Sáu.

Đúng chín giờ rưỡi sáng, cậu đầy tớ lên báo tin thanh tra Japp đang ở dưới nhà và muốn gặp chúng tôi.

Đã lâu lắm rồi hai chúng tôi chưa có dịp gặp lại ông thanh tra cảnh sát này. Poirot bảo tôi:

- Ôi, ông Japp tốt bụng! Không hiểu có việc gì?

Tôi đáp:

- Chắc có vụ nào gay cấn quá, ông ta đến nhờ anh hỗ trợ chứ gì!

Tôi nhìn viên thanh tra này bằng con mắt không dễ tính như Poirot. Tôi cho rằng đó là một con người giả dối, thường không chịu thú nhận những yếu kém của mình. Tôi nói điều đó với Poirot, thấy anh ta cười vang:

- Hastings, anh nên thông cảm. Sĩ diện là bệnh thông thường của rất nhiều con người. Japp lại là người có quá nhiều tự ái, cho nên ông ta giữ thể diện một chút có sao đâu?

Thanh tra Japp bước vào, chào chúng tôi rất thân ái:

- Hình như hai ông vừa ăn điểm tâm xong phải không? Hiện khoa học chưa lấy được giống gà đẻ ra những quả trứng to và đều tăm tắp đúng như ông Poirot mong muốn.

Câu nói đùa nhằm chế giễu tính quá coi trọng trật tự, ngăn nắp của anh bạn tôi vì có lần Poirot nhăn mặt khi nhìn thấy

hai quả trứng luộc bầy trên đĩa, một quả to một quả nhỏ. Nhưng Poirot chỉ cười vui vẻ:

- Tôi đang tự hỏi sao có sự hân hạnh lớn đến thế: thanh tra Japp tìm gặp tôi vào lúc này.

- "Lúc này" nghĩa là sớm quá hay sao? Nhưng hai ông biết không, suốt từ rạng sáng đến giờ tôi liên tục làm việc. Nội dung là vừa xảy ra một án mạng.

- Án mạng?

- Đúng thế. Huân tước Edgware vừa bị giết tối hôm qua tại nhà riêng của ngài ở đại lộ Regent Gate. Huân tước bị bà vợ đâm một nhát dao vào sau gáy.

Tôi kêu lên:

- Bà vợ?

Tôi chợt nhớ câu ngói sao điện ảnh Bryan Martin nói sáng hôm qua. Vậy là anh ta linh cảm thấy trước chuyện này? Tôi nhớ lại cả câu nói của bà Jane Wilkinson, rằng bà ta muốn loại bỏ ông chồng đang làm vướng chân bà ta.

Thanh tra Japp nói:

- Đúng thế. Bà vợ Huân tước, một nữ nghệ sĩ rất nổi tiếng, chính là bà Jane Wilkinson. Huân tước cưới bà ta cách đây ba năm, nhưng hai người không hợp nhau và bây giờ bà ta loại bỏ ông chồng.

Poirot hỏi:

- Căn cứ vào đâu ông nghi bà ấy là thủ phạm?

- "Đây không phải chuyện "nghi". Có người nhìn thấy. Và chính bà ta cũng không giấu diếm. Bà ta đi taxi đến nhà

ông chồng... Bấm chuông và bảo muốn gặp Huân tước Edgware. Lúc đó là mười giờ tối. Viên quản gia bảo để anh ta lên gác hỏi xem ông chủ có bằng lòng tiếp vợ không, nhưng bà ta rất điềm tĩnh nói ngay: "Sao lại phải hỏi? Tôi là Huân tước phu nhân Edgware, là bà chủ tòa nhà này kia mà! Chắc chồng tôi đang trong phòng đọc sách". Nói xong bà ta đi thẳng lên phòng đọc sách, mở cửa, vào, rồi đóng cửa lại.

Viên quản gia thấy thái độ bà ta có gì đó không bình thường. Anh ta xuống tầng hầm và mười phút sau nghe thấy tiếng đóng cửa chính. Có nghĩa "bà chủ" không ở lại lâu. Khoảng gần mười một giờ, anh ta đi đóng cửa các phòng. Lúc đến phòng đọc sách, thấy tối om, anh ta nghĩ chắc ông chủ đã lên phòng đi ngủ. Sáng sớm hôm nay, chị hầu phòng phát hiện thấy ông Huân tước đã chết, bị một vết chém sau gáy".

- Không ai nghe thấy tiếng động lạ hay sao?

- Mọi người trong nhà đều bảo không nghe thấy. Cánh cửa phòng đọc sách nhồi bông bên trong, bên ngoài bọc da cho nên tiếng động trong phòng rất khó lọt ra ngoài. Thêm vào đó tiếng xe cộ ngoài phố át đi. Xem xét vết thương, thấy nạn nhân chết ngay lập tức. Theo bác sĩ pháp y thì lưỡi dao đã chặt đứt tủy sống. Đó là chỗ hiểm, chỉ cần đụng mạnh vào tủy sống là có thể kết liễu tính mạng con người ta trong tích tắc. Hung thủ hẳn biết rõ điều này. Chính đó là chi tiết tạo thuận lợi cho việc điều tra: hung thủ phải là người có hiểu biết đôi chút về y học.

- Đúng thế... Chi tiết đó có thể biện hộ cho bà vợ. Nhưng rất có thể bà ta chỉ là ngẫu nhiên. Một số người chỉ do ngẫu

nhiên mà đánh trúng, chứ không phải do hiểu biết.

Poirot nói:

- Nhiều trường hợp chỉ do ngẫu nhiên mà con người ta phải lên giá treo cổ đấy, ông bạn ạ.

- Nhưng nếu định giết chồng, tại sao bà ta lại đàng hoàng vào nhà, xưng tên hẳn hoi. Hay lúc đầu bà ta không định gây án? Mỗi khi gặp nhau, hai vợ chồng to tiếng, bà ta mới nổi cơn điên lên và chém vào gáy chồng?

- Con dao thế nào?

- Một con dao díp. Nói cho chính xác hơn thì là một lưỡi dao nhỏ, theo lời nhận xét của bác sĩ pháp y. Hẳn bà ta mang sẵn trong người. Lưỡi dao không được để lại nơi vết thương.

Vẻ không tán thành, Poirot lắc đầu:

- Không đâu, ông đi theo hướng điều tra sai rồi, ông bạn ạ. Tôi biết bà Jane Wilkinson, và tôi không tin bà ta hành động trong một lúc mất bình tĩnh. Và tôi cũng không tin bà ta đi đâu lại mang dao trong người, dù là dao díp. Phụ nữ có mấy ai mang dao trong người đâu, nhất đó lại là Huân tước phu nhân Edgware!

- Vậy là ông biết bà ta, ông Poirot?

- Hoàn toàn đúng.

Thấy Poirot im lặng, thanh tra Japp nhìn anh, vẻ dò xét:

- Ông đang nghĩ gì phải không, Poirot?

- Tôi chưa hiểu ông còn cần đến tôi làm gì? Ông đã biết được hung thủ là ai... thậm chí biết cả động cơ gây án của hẳn... Mà động cơ ấy đúng ra là gì nhỉ?

- Jane Wilkinson muốn kết hôn với một người khác. Bà ta đã nói như thế trước mặt một nhân chứng cách đây vài hôm. Hình như bà ta còn nói những câu đe dọa và còn tuyên bố sẽ đi taxi đến nhà ông chồng để giết ông ấy.

- Vậy là mới bắt tay vào điều tra, ông đã thu thập được rất nhiều thông tin rồi đấy, ông Japp. Mọi người thi nhau cung cấp thông tin cho ông.

- Đúng thế. Chúng tôi đã biết được rất nhiều thứ.

Poirot cầm tờ báo thanh tra Japp mang đến, hờ hững lật xem. Mắt đưa theo dòng chữ nhưng đầu óc anh để tận đâu đâu.

Cuối cùng Poirot nói:

- Ông vẫn chưa trả lời câu tôi hỏi: ông tìm tôi để làm gì?

- Vì tôi nghe nói ông có mặt tại đại lộ Regent Gate trưa hôm qua.

- Tôi hiểu.

- Nghe thấy thế, tôi liền nghĩ: Huân tước Edgware mời Poirot đến gặp để làm gì? Hay Huân tước linh cảm thấy điều gì làm ngài lo lắng? Cho nên trước khi tiến hành công việc, tôi muốn gặp ông bàn bạc đã.

- Ông bảo "tiến hành công việc" nghĩa là sao? Là bắt bà Huân tước phu nhân chăng?

- Đúng thế.

- Ông chưa gặp bà ấy chứ?

- Gặp rồi. Ngay khi ở hiện trường vụ án mạng ra, tôi lập tức đến khách sạn Savoy để bà ta không kịp tẩu thoát.

- Vậy là ông...

Poirot ngừng nói. Mắt đang hờ hững nhìn vào tờ báo, đột nhiên anh nhận ra một mẫu tin, và nét mặt anh lập tức biến đổi. Anh ngẩng đầu hỏi viên thanh tra:

- Thế phu nhân Edgware khai những gì với ông?

- Thoạt đầu tôi làm theo đúng thông lệ, tôi nói tôi cần nghe lời khai của bà ta và xin bà ta làm theo điều chúng tôi yêu cầu... cảnh sát Anh bao giờ cũng làm theo đúng bốn phần và nghĩa vụ.

- Bà ta nói sao?

- Bà ta choáng váng! Đúng là một nghệ sĩ có tài: giả vờ y như thật.

- Có nghĩa ông cho rằng cơn choáng váng ấy là giả tạo?

Thanh tra Japp nháy mắt nói:

- Ông không cho là như thế à, Poirot? Với tôi thì đừng hòng giở trò vờ vĩnh. Bà ta không hề ngắt đi một giây đồng hồ nào.

- Có thể lắm. Rồi bà ấy bảo sao?

- Bà ấy tỉnh lại... nói đúng hơn là bà ấy giả vờ tỉnh lại. Khóc lóc, rên rĩ. Chị đẩy tờ vé mặt cau có cho chủ uống thứ thuốc gì đấy. Cuối cùng bà ấy đòi mời luật sư. Bảo không chịu nói gì với ai ngoài luật sư. Một phụ nữ khi qua cơn đau đớn đòi ngay gặp luật sư. Ông thấy chuyện ấy là bình thường?

- Tùy theo hoàn cảnh.

- Hoàn cảnh nào? Biết mình có tội và muốn nhờ một luật sư?

- Không phải. Mà thái độ đó phù hợp với tính cách của Jane Wilkinson. Thoạt đầu bà ấy đóng vai một người vợ khi đột ngột được tin chồng chết. Niềm thích thú đóng kịch đã thỏa mãn, bà ta nhận ra cần một luật sư để bảo vệ. Tính thích đóng kịch hoàn toàn không có nghĩa là bà ấy can phạm, chỉ chứng tỏ bà ấy có tính thích biểu diễn từ trong máu.

- Tôi xin mất cánh tay này nếu bà ấy vô tội.

- Có thể ông nghĩ đúng. Dù sao theo tôi, nhận định như thế lúc này còn quá sớm. Bà ấy chưa thú nhận... cũng chưa tuyên bố gì phải không?

- Khi luật sư chưa đến, bà ấy nhất định không chịu khai gì hết. Tôi để lại hai nhân viên cảnh sát ở đó canh chừng bà ấy, rồi chạy đến đây. Tôi nghĩ hãy gặp ông hỏi ý kiến đã, trước khi quyết định tiến hành một biện pháp nào.

- Nhưng ông đến đây là trong óc đã khẳng định bà Jane Wilkinson có tội?

- Tất nhiên! Nhưng tôi muốn thu thập đầy đủ các sự kiện. Vụ án này khiến báo chí làm ầm ĩ cả lên.

- Nhân nói đến báo chí, ông thấy bài báo này thế nào? Ông đọc hết các tờ báo ra sáng hôm nay rồi chứ, ông thanh tra?

Ngón tay đặt lên một cột trên báo "Sinh hoạt giới thượng lưu", Poirot đẩy tờ báo về phía thanh tra Japp. Ông này đọc lên thành tiếng:

Tối hôm qua, Huân tước Montagu Comer tổ chức một bữa tiệc tại nhà riêng, biệt thự Chiswick, bên bờ sông Tamise. Trong số thực khách, có Huân tước Fisse và phu nhân, nhà soạn kịch nổi tiếng James Blunt, giám đốc hãng phim

Ouerton Oscar Hammerfeldt, nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson (Huân tước phu nhân Edgware), vân vân...

Thanh tra Japp sững sốt trong một phút, rồi ông trấn tĩnh lại và nói:

- Có gì lạ đâu? Bản tin này được gửi đến tòa soạn từ trước. Ông thấy đấy, bà Jane Wilkinson có được mời nhưng đã không đến dự bữa tiệc đó. Ông thừa biết không phải báo đăng gì chúng ta cũng tin tuyệt đối như tin vào Kinh Phúc Âm.

- Đúng là không nên tin tuyệt đối vào mọi thứ đăng trên báo! Tôi đưa ông xem mẫu tin đó chỉ do thấy sự lạ thôi.

- Những chuyện như vậy thường xuyên xảy ra. Tôi biết ông kín tiếng như một con hến, nhưng tôi vẫn hy vọng ông vui lòng trả lời câu tôi hỏi: Huân tước Edgware mời ông đến gặp về chuyện gì?

Poirot lắc đầu:

- Không phải ông ta mời, mà chính tôi yêu cầu ông ta cho gặp.

- Vậy ư? Ông gặp Huân tước để làm gì?

Poirot do dự một chút rồi chậm rãi nói:

- Tôi sẽ trả lời ông sau, nhưng theo cách của tôi.

Thanh tra Japp thở dài. Tôi bỗng thấy thương hại ông ta. Anh bạn Poirot của tôi nhiều khi có những thái độ làm người ta rất khó chịu.

- Ông Japu, ông cho phép tôi gọi điện mời một người đến đây nhé?

- Ai?

- Bryan Martin.

- Tài tử điện ảnh ấy à? Nhưng ông ta dính dáng gì đến vụ án này?

- Tôi hy vọng ông sẽ thấy lời khai của Bryan Martin rất bổ ích cho ông Hastings, anh vui lòng gọi cho Bryan Martin giúp tôi được không?

Tôi giở danh bạ điện thoại. Nghệ sĩ điện ảnh Bryan Martin sống ở một căn hộ trong tòa nhà cao tầng đồ sộ gần Công viên Saint James.

- V-49-499.

Lát sau tôi nghe thấy giọng ngái ngủ của Bryan Martin:

- A-lô! Ai đấy?

Tôi che ống nói, khẽ hỏi Poirot:

- Tôi phải nói thế nào?

- Nói rằng Huân tước Edgware vừa bị ám sát và tôi đề nghị ông ấy đến đây gặp tôi ngay.

Tôi nhắc lại đúng từng chữ của Poirot. Một tiếng kêu sừng sốt vang lên ở đầu dây bên kia. Bryan Martin thốt lên:

- Lạy Chúa tôi! Thì ra bà ta giết chồng rồi? Vâng, tôi đến ngay bây giờ.

Poirot hỏi:

- Ông ta bảo sao?

Tôi nhắc lại câu nói của Bryan Martin. Poirot reo lên hài lòng:

- "Thì ra bà ta đã giết chồng rồi?" Tôi không ngờ ông ta lại thốt lên câu ấy đấy.

Thanh tra Japp khó chịu nhìn Poirot:

- Ông Poirot! Lạ thật, mới vừa rồi ông còn cãi cho bà ta là vô tội, nhưng bây giờ thì rõ ràng trong thâm tâm ông tin rằng thủ phạm chính là bà ta.

Poirot chỉ nhẹ răng cười.

CHƯƠNG 6 - NGƯỜI QUẢ PHỤ

C

hưa đầy mười phút sau, Bryan Martin đã có mặt. Trong lúc chờ đợi, Poirot nhất định không chịu nói gì thêm về vụ án mạng.

Rõ ràng tin về vụ án mạng Huân tước Edgware làm Bryan Martin hoảng sợ. Mặt anh ta tái xanh và trán cau lại, trông anh ta như già sọm hẳn đi.

Lúc chìa tay bắt tay chúng tôi, Bryan Martin nói

- Khủng khiếp quá! Thú thật là vừa nghe tin tôi đã choáng váng, trong khi thật ra tôi không lấy làm lạ lắm sự việc này. Chắc hai ông còn nhớ tối hôm qua tôi đã nói những gì với hai ông chứ?

- Tất nhiên nhớ và nhớ rất đầy đủ. Xin phép được giới thiệu với ông, thanh tra Japp, người chịu trách nhiệm điều tra vụ án mạng này.

Nhà nghệ sĩ trẻ nói giọng trách móc:

- Lẽ ra ông nên báo cho tôi biết là có mặt nhà chức trách trong cuộc gặp này.

Nói xong, Bryan Martin bắt tay thanh tra Japp rồi ngồi xuống ghế xa lông.

- Nhưng sao ông thanh tra gọi tôi đến đây? Tôi có dính dáng gì đến vụ án mạng này đâu?

Poirot đáp:

- Ông lầm đấy. Trong khi điều tra về vụ án mạng này, chúng tôi cần gặp tất cả những ai quen biết kẻ tình nghi.

- Ông thừa biết Jane là một trong số bạn bè của tôi. Bà ấy cùng đóng chung với tôi trong một số bộ phim và tôi biết bà ta rất rõ.

Poirot đáp bằng giọng lạnh lùng:

- Nhưng khi nghe tin Huân tước Edgware bị ám sát, ông nghĩ ngay rằng thủ phạm chính là bà Jane Wilkinson.

Nhà nghệ sĩ trẻ ngạc nhiên:

- Thế không phải Jane hay sao?

- Chính bà ấy. Thủ phạm là bà Jane Wilkinson.

Bryan Martin nói:

- Tôi rất mong tôi đoán sai.

Poirot nói:

- Trong một vụ án như thế này, ông không nên để tình cảm bạn bè tác động.

- Đúng là thế, nhưng...

- Hay ông định gỡ cho một người bạn gái khỏi tội sát nhân?

Bryan Martin thở rất dài, nói:

- Jane không phải một kẻ sát nhân bình thường. Bà ấy không hề có khái niệm về thiện ác. Bà ta không phải chịu trách nhiệm về các hành vi của bà ta.

Thanh tra Japp ngắt lời:

- Chuyện đó thuộc phạm vi Tòa án.

- Thưa ông Martin, chúng ta hãy bình tĩnh xem xét các sự kiện. Ông không cần kết tội bà Jane Wilkinson. Bà ấy đã bị

cơ quan điều tra kết tội rồi. Chúng tôi chỉ yêu cầu ông kể những gì ông biết. Ông có bốn phạm đó trước xã hội.

Bryan Martin lại thở ra rất dài:

- Ông nói thế tất nhiên là rất đúng. Vậy các ông muốn tôi kể về thứ gì?

Poirot đưa mắt nhìn thanh tra Japp. Viên thanh tra hỏi:

- Hẳn ông biết bà Jane Wilkinson đã từng đe giết chồng?

- Tôi biết. Và không chỉ đe dọa một lần. Bà ấy tuyên bố nếu ông Huân tước không trả tự do cho bà ấy, bà ấy sẽ buộc phải loại bỏ ông ta vào một ngày nào đấy.

- Câu đó chắc không phải bà ấy nói đùa đấy chứ?

- Không. Tôi tin Jane nói thực lòng. Một lần bà ấy còn bảo sẽ thuê taxi đến nhà ông Huân tước để giết ông ấy.

Thanh tra Japp tiếp tục thẩm vấn:

- Thưa ông Martin, ông biết bà Jane Wilkinson muốn ly hôn để kết hôn với người đàn ông khác, vậy người đó là ai?

- Công tước Merton.

- Với Công tước Merton? Vô lý! Bà ta nhắm cao thế kia ư? Và ông Huân tước không chịu ly hôn?

- Ông chồng bà ấy đã trả lời chính thức là không đồng ý ly hôn.

- Ông tin chắc như thế?

Đến lúc này thì Poirot nói chen vào:

- Ông thanh tra thân mến, bây giờ đến lượt tôi nói. Huân tước phu nhân Edgware nhờ tôi thuyết phục ông chồng bà

ấy. Tôi đã xin Huân tước cho gặp và được ông ấy bằng lòng cho gặp ngay sáng hôm qua.

Bryan Martin nhún vai:

- Cách ấy không ăn thua gì. Ông ta không đời nào chấp thuận ly hôn.

- Ông tin như thế?

- Tôi chắc chắn như thế. Bà Jane cũng tin một trăm phần trăm như thế. Bà ấy không tin chút nào vào tài thuyết phục của ông và bà ấy đã mất hết hy vọng. Huân tước Edgware không đời nào chịu nghe ai thuyết phục ông ấy đổi ý.

Poirot mỉm cười và cặp mắt anh bỗng ánh lên một tia sáng xanh biếc:

- Ông lầm rồi, ông Martin! Hôm qua tôi gặp ông Huân tước và ông ấy cho biết chấp nhận ly hôn.

Bryan Martin kinh ngạc, tròn xoe mắt nhìn Poirot, rồi lắp bắp nói:

- Ông đã gặp Huân tước sáng hôm qua?

- Đúng thế. Vào mười hai giờ mười lăm.

- Và ông ấy đồng ý ly hôn?

- Đúng thế.

- Sao ông không báo ngay tin ấy cho Jane?

- Tôi đã báo ngay lúc đó, thưa ông Martin.

Cả Bryan Martin và thanh tra Japp cùng kêu lên ngạc nhiên:

- Ông đã báo cho bà ấy biết?

Poirot vẫn mỉm cười:

- Có nghĩa động cơ gây án không còn nữa, đúng vậy không? Bây giờ, thưa ông Martin, xin phép được lưu ý ông tới thứ này.

Anh bạn Poirot của tôi chìa ra cho Bryan Martin xem mẫu tin đăng trên báo. Đọc xong, nhà nghệ sĩ trẻ ngẩng đầu hỏi:

- Ông cho bữa tiệc tối qua là một chứng cứ ngoại phạm cho bà Jane? Theo tôi hiểu, Huân tước Edgware bị giết vào buổi tối.

- Đúng thế, bằng một lưỡi dao.

Bryan Martin từ từ đặt tờ báo xuống, nói:

- Mẫu tin đăng trên báo này không có ý nghĩa gì hết. Bà ấy không có mặt trong bữa tiệc kia.

- Sao ông biết?

- Tôi nghe có người nói thế.

Poirot nói:

- Đáng tiếc.

Thanh tra Japp nhìn Poirot vẻ nghi ngờ:

- Mỗi lúc tôi lại càng khó hiểu ông thêm, ông Poirot thân mến. Hay ông đang tìm mọi cách gỡ tội cho bà ta?

- Không phải thế, ông bạn Japp ạ. Chỉ có điều tôi không thuộc loại người đã kết luận điều gì là cứ khẳng khẳng giữ quan điểm như ông tưởng đâu. Nhưng tôi thấy cách suy luận vừa rồi của ông trái với cách suy nghĩ tinh táo.

- Sao lại trái? Hay ông cho rằng tôi u mê?

Tôi đã biết trước Poirot sẽ đáp lại thế nào, nhưng lần này anh nén lại, chỉ nói:

- Đó là một phụ nữ muốn thoát khỏi chồng. Tôi không bàn đến chuyện đó nữa, vì chính bà ta đã thú nhận điều kia với tôi một cách hoàn toàn thành thật. Bà ta thực hiện bằng cách nào? Với bất cứ ai muốn nghe bà ta nói, bà ta đều nhắc lại bằng cái giọng nói du dương là bà ta đã sẵn sàng loại bỏ ông chồng. Thế rồi một buổi tối, bà ta đến gặp chồng, giết ông ta rồi đi ra. Ông gọi cách hành động đó của bà ta là gì vậy, ông bạn thân mến? Một người đầu óc tỉnh táo có hành động kiểu như thế không?

- Không. Nhưng họ có thể hành động như thế trong một lúc mất bình tĩnh.

Thanh tra Japp đứng lên nói tiếp:

- Khi các thủ phạm mất sự tỉnh táo suy nghĩ thì công việc của cảnh sát sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Bây giờ tôi quay lại khách sạn Savoy.

- Ông cho hai chúng tôi đi cùng, được chứ?

Thanh tra Japp không phản đối, thế là tôi và Poirot đi theo ông ta.

Bryan Martin ra về. Anh ta vẫn còn hết sức xúc động và đề nghị chúng tôi cho anh ta biết tình hình diễn biến của cuộc điều tra.

Thanh tra Japp nhận xét:

- Đúng là thứ người làm chúng ta nhức óc.

Poirot tán thành nhận xét đó.

Đến khách sạn Savoy, chúng tôi thấy một người lạ mặt đã có mặt ở đó, đang đợi chúng tôi, trông có vẻ như luật sư. Ông ta vừa mới đến. Thế là cả bốn chúng tôi kéo lên phòng Jane Wilkinson.

Thanh tra Japp nói với một trong số nhân viên cảnh sát đứng canh gác ngoài cửa phòng:

- Có gì mới không?
- Bà ấy định gọi điện thoại.

Viên thanh tra hỏi ngay:

- Gọi cho ai?
- Cho hiệu may thời trang Jay, đặt may một bộ tang phục.

Viên thanh tra nghiêng răng khó chịu.

Chúng tôi vào phòng.

Quả phụ của Huân tước Edgware đang đứng trước gương đội thử các kiểu mũ. Trong tấm áo liền váy bằng vải xốp chen hai màu đen trắng, bà ta đón chúng tôi bằng nụ cười rất tươi.

- Thưa ông Poirot, cảm ơn ông đã đến. Ông Moxon (đó là tên người luật sư) rất vui được tiếp ông. Mời ông luật sư ngồi xuống cạnh tôi và mách giúp tôi cần trả lời những câu thẩm vấn của nhà chức trách ra sao. Ông thanh tra đây nghĩ rằng sáng nay tôi đã ra khỏi khách sạn và giết ông Edgware.

Thanh tra Japp chữa lại ngay:

- Xin lỗi, không phải sáng nay mà tối hôm qua.

- Tôi tưởng ông bảo lúc mười giờ sáng nay?
- Tôi bảo mười giờ, nhưng là mười giờ tối chứ không phải mười giờ sáng.
- Thì ra tôi hiểu lầm câu ông nói.

Viên thanh tra nói giọng nghiêm khắc:

- Thưa bà, mà lúc này đây đã đến mười giờ đâu!

Jane Wilkinson tròn xoe mắt ngạc nhiên:

- Chà! Đã từ lâu lắm rồi tôi không dậy sớm như thế này. Vậy ra các ông đến đánh thức tôi sớm đến thế kia ư?

Luật sư Moxon lên tiếng, giọng điềm tĩnh:

- Khoan đã. Xin ông thanh tra vui lòng cho biết giờ chính xác khi xảy ra sự việc đáng tiếc kia.
- Khoảng mười giờ tối hôm qua.

Bà nữ nghệ sĩ nổi tiếng phản đối:

- Mười giờ... Nhưng vào giờ đó tôi đang còn ngồi dự tiệc.

Nói dứt lời, bà ta vội che miệng:

- Ôi, lẽ ra tôi không nên nói ra điều ấy.

Bà đưa mắt nhìn viên luật sư. Ông này nói:

- Nếu đúng là mười giờ tối qua phu nhân đang dự tiệc, thì tôi thấy phu nhân nói ra với ông thanh tra là không có gì khiến phu nhân phải ân hận.

Thanh tra Japp nói:

- Tốt lắm! Tôi gặp bà chỉ cốt để hỏi chi tiết về bà đã làm những gì tối hôm qua.

- Lúc này ông nói mười giờ nhưng không nói rõ mười giờ tối hôm qua hay mười giờ sáng hôm nay. Dù sao từ nhỏ chưa bao giờ tôi bị choáng váng như lúc nghe được cái tin khủng khiếp kia. Thưa luật sư Moxon, quả là tôi đã ngất đi một lúc.

Thanh tra Japp hỏi:

- Tối hôm qua bà dự tiệc ở nhà ai?
- Nhà Huân tước Montagu Corner... ở phố Chiswick.
- Bà đến đấy lúc mấy giờ?
- Bữa tiệc bắt đầu vào tám rưỡi.
- Bà ở đấy đến mấy giờ thì về?
- Khoảng mười một rưỡi.
- Bà về thẳng khách sạn này?
- Vâng.
- Đi bằng taxi?
- Không. Tôi dùng xe riêng. Thuê của hãng Dairaler.
- Trong thời gian đó có lúc nào bà rời khỏi bàn tiệc không?
- Ông hỏi thế nghĩa là sao?
- Có lúc nào bà ra khỏi phòng tiệc không?

Tôi nhìn thanh tra Japp và có cảm giác ông giống như con mèo đang quặp chặt con chuột nhắt bằng những móng vuốt của nó. Nhưng bà nghệ sĩ nổi tiếng không hề cảm thấy như thế mà vẫn ngạc nhiên một cách ngây thơ:

- Tôi chưa hiểu ông định nói ra khỏi phòng tiệc nghĩa là sao? Giữa bữa tiệc có một lần gia nhân vào báo có điện

thoại gọi và tôi đã ra nói chuyện điện thoại.

- Ai gọi điện thoại cho bà?

- Tôi không biết. Có vẻ như ai đó đùa tôi. Tôi chỉ nghe thấy người đó hỏi: "Có đúng Huân tước phu nhân Edgware đây không?" Tôi trả lời: "Đúng, tôi đây!" Thế rồi tôi nghe thấy tiếng cười ở đầu dây bên kia và họ cúp máy.

- Điện thoại để trong nhà hay bà phải ra khỏi nhà để trả lời điện thoại?

Nhà nữ nghệ sĩ tròn xoe mắt ngạc nhiên:

- Tất nhiên để trong nhà và tôi không phải ra ngoài.

- Bà rời khỏi bàn tiệc trong bao lâu?

- Khoảng ba phút.

Hỏi xong, thanh tra Japp bối rối. Ông không tin chút nào vào những câu trả lời của Jane Wilkinson, và ông tính dù sao cũng sẽ phải cho thẩm tra lại xem mọi thứ bà ta khai có đúng không, sau đó mới có thể khẳng định gì được.

Ông ta lạnh lùng cảm ơn rồi đi ra.

Hai chúng tôi cũng định cáo lui, nhưng phu nhân Edgware giữ Poirot lại.

- Thưa ông Poirot, tôi muốn nhờ ông một việc có được không?

- Xin sẵn sàng, thưa phu nhân.

- Nhờ ông thay tôi đánh một bức điện cho Công tước Merton, hiện ông ấy đang ở Paris, khách sạn Crillon. Ông báo cho ông Công tước biết những chuyện vừa xảy ra tại

đây. Tôi đánh điện cho ông ấy không tiện. Trong một hoặc hai tuần tới, tôi sẽ phải đóng vai một quả phụ đau khổ.

- Thưa phu nhân, không cần đánh điện báo cho Công tước. Báo chí Paris chắc chắn đã đưa tin về cái chết của ông Huân tước rồi.

- Ông nói rất đúng. Thưa ông Poirot, quả là ông suy nghĩ thấu đáo về mọi thứ. Đúng là không nên đánh điện, để gây chuyện này nọ. Thái độ của tôi nên tỏ ra đứng trên mọi chuyện và giữ đúng bốn phận một mệnh phụ trước cái chết của chồng. Mọi thứ có qua đi một cách suôn sẻ hay không chính là do tôi có giữ được thái độ đúng đắn hay không. Theo ông, tôi có nên đến dự đám tang không?

- Bốn phận đầu tiên của phu nhân là đến dự phiên tòa thẩm vấn.

- Bao giờ ông cũng suy nghĩ chính xác!

Sau một chút suy nghĩ, nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson nói thêm:

- Sao tôi thấy mất cảm tình với cái ông thanh tra ở Sở Cảnh sát ấy đến thế. Thái độ ông ta làm tôi rất sợ. Thưa ông Poirot...

- Phu nhân cứ nói.

- Thật may là hôm qua tôi đã thay đổi ý kiến và đến dự bữa tiệc kia!

Poirot đã đang đi ra cửa, khi nghe thấy câu ấy, anh quay người lại:

- Phu nhân nói sao? Nghĩa là lúc đầu phu nhân định không đến dự?

- Đúng thế. Tôi định báo là không đến dự được và xin lỗi họ... Vì suốt chiều hôm qua tôi thấy trong người khó chịu quá.

Poirot nuốt nước bọt. Anh thấy rất khó nói ra:

- Phu nhân có... kể điều đó với ai chưa?

- Có. Bữa ăn phụ lúc chiều ở đây, cả đám chúng tôi đều có mặt. Và khi bọn họ ép tôi uống một ly rượu pha, tôi đã từ chối, bảo rằng tôi thấy trong người rất khó chịu. Lúc đó tôi có nói với đám bạn bè rằng tôi sẽ về nhà và gọi điện từ chối dự bữa tiệc buổi tối.

- Tại sao cuối cùng phu nhân lại thay đổi ý kiến và vẫn đến dự?

- Chị giúp việc Ellis bảo tôi rằng không nên từ chối vì mọi người ở đây rất muốn được gặp tôi. Nếu từ chối sẽ mất lòng chủ nhân. Huân tước Montagu Corner là ông già có thế lực lớn nhưng lại rất nhiều tự ái. Thoạt đầu tôi không nghe, nhưng sau tôi nghĩ chị Ellis là người khôn ngoan và lần nào tôi không nghe lời chị ta khuyên, tôi đều thấy mình dại dột. Thế là tôi quyết định đến dự tiệc.

- Vậy phu nhân nên biết ơn cô Ellis!

- Ông nói rất đúng.

Bà ta cười khúc khích, vẻ vô tư lự. Rồi bà ta gọi to:

- Ellis!

Chị hầu phòng ở phòng bên chạy sang.

- Ông Poirot khen tôi nghe theo lời chị khuyên và đến dự bữa tiệc tối hôm qua là rất đúng.

Chị hầu phòng đáp đơn giản:

- Chuyện nhỏ ấy mà. Tôi chỉ nhắc bà chủ là bao giờ cũng nên giữ lời hứa. Mà bà chủ thì rất hay hứa rồi không thực hiện, nên làm rất nhiều người giận và không tha thứ cho bà chủ.

Bà Jane Wilkinson lấy chiếc mũ bà ta đội thử lúc chúng tôi đến, đặt lên đầu, ngắm nghía. Bà ta thở dài nói:

- Tôi rất ghét màu đen. Thứ gì màu đen cũng làm tôi xấu đi. Khốn nỗi một quả phụ tự trọng lại cứ phải dùng màu đen trong tang lễ của chồng. Ellis, chị gọi điện cho hiệu thời trang khác, bảo họ đem những kiểu mũ tang của họ đến cho tôi đội thử. Những cái mũ này không cái nào tôi đội được!

Poirot và tôi vội vã ra về.

CHƯƠNG 7 - NGƯỜI NỮ THƯ KÝ

ai chúng tôi rất mong gặp thanh tra Japp. Một tiếng đồng hồ sau, ông ta đến nhà chúng tôi. Quảng mũ lên bàn xong, ông ta than phiền đã không gặp may.

Poirot nhẹ nhàng hỏi:

- Ông vẫn tiến hành điều tra đấy chứ?

Viên thanh tra cảnh sát rầu rĩ đáp:

- Tất nhiên. Tôi đã thẩm vấn ít nhất là mười bốn nhân chứng, kết quả là bà Huân tước phu nhân Edwgare vô tội. Thú thật với ông, thưa ông Poirot, điều tôi vừa nói hoàn toàn bất ngờ đối với tôi. Lúc đầu tôi cho rằng thủ phạm không thể là ai khác ngoài bà ta, vì chỉ một mình bà ta có động cơ để giết ông Huân tước.

- Tôi chưa tán thành nhận định của ông, nhưng thôi, ông nói tiếp đi đã.

- Tôi đã nghĩ bà ta dùng một thủ thuật nào đó để thoát tội. Các diễn viên đều rất tài đóng kịch. Nhưng ở đây chuyện hoàn toàn khác. Các thực khách trong bữa tiệc tối hôm qua ở nhà Huân tước Montagu đều là những vị tai to mặt lớn và họ không giao du với một diễn viên nào bao giờ. Thậm chí nhiều người không biết nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson là ai. Cho nên không thể dựa vào lời khai của họ được. Tôi đã hy vọng khám phá ra được rằng bà ta có vắng mặt trong bữa tiệc khoảng nửa giờ đồng hồ... bằng cách kiểm cách nào đấy... thí dụ trang điểm lại đôi chút. Nhưng không! Bà ta chỉ ra ngoài một lúc, khi gia nhân vào báo có người gọi điện thoại

cho bà ta... Điều này chính bà ta khai với tôi. Viên trưởng bàn đã đi theo và nghe thấy câu bà ta trả lời trong máy. về chuyện này nữa, bà ta cũng lại khai đúng sự thật. Chỉ có điều lạ là sao có người gọi điện đến trêu bà ta như vậy?

- Đúng là lạ. Nhưng người gọi điện thoại đến là đàn ông hay phụ nữ?

- Theo cách bà ta kể, tôi đoán là một phụ nữ.

Poirot trầm ngâm nói:

- Chính đấy là điều khó hiểu.

- Ta tạm gác chi tiết ấy lại, bàn đến một chi tiết khác quan trọng hơn nhiều. Buổi tối hôm qua diễn ra đúng như lời bà ta khai. Bà ta đến đó lúc chín giờ kém mười lăm và về đến khách sạn lúc mười hai giờ kém mười lăm. Tôi đã thẩm vấn người lái xe, anh ta làm lái xe cho hãng Daimler và nhân viên hãng đã xác nhận giờ anh ta đưa xe về hãng.

- Theo tôi đấy là điều có ý nghĩa kết luận.

- Thế nhưng tại sao những người làm ở nhà Huân tước Edwgare trên đại lộ Regent Gate lại khai rằng có nhìn thấy Huân tước phu nhân đến đó? Không chỉ viên quản gia mà cả cô thư ký của Huân tước. Cả hai đều thề nhìn thấy Huân tước phu nhân đến biệt thự lúc mười giờ tối.

- Viên quản gia đã làm việc cho Huân tước Edwgare bao lâu rồi?

- Sáu tháng.

- Ông bạn ạ, nếu anh ta mới làm cho ông Huân tước được sáu tháng thì chưa gặp bà chủ bao giờ, làm sao có thể nhận ra đó là Huân tước phu nhân?

- Anh ta nhận ra qua những bức ảnh phu nhân in trên báo chí. Hơn nữa, cô thư ký thì biết bà chủ. Cô ấy đã làm cho ông Huân tức năm hoặc sáu năm và là người duy nhất có lời khai khẳng định hoàn toàn.

- Ôi, tôi phải gặp cô ấy mới được!

- Nếu vậy, ta cùng đi đến đó bây giờ.

- Cảm ơn ông bạn nhiệt tình, ông bằng lòng cho cả anh bạn tôi Hastings cùng đi chứ?

Thanh tra Japp gật đầu rồi nói:

- Vụ án mạng này khiến tôi nhớ đến vụ Elisabeth Canning. Hai ông còn nhớ vụ án ấy chứ? Hai chục nhân chứng khẳng định nhìn thấy cô gái Digan ấy ở hai địa điểm khác hẳn nhau mà họ đều là những người đáng tôn kính cả! Cô gái Digan đó xấu xí đến nỗi không ai có thể nhầm cô với bất cứ người nào khác. Điều bí mật này cho đến nay vẫn chưa ai giải thích được. Trong vụ án này cũng lại thế. Hai nhóm nhân chứng, mỗi nhóm quả quyết đã nhìn thấy cùng một người vào cùng một lúc nhưng ở hai địa điểm hoàn toàn khác biệt. Vậy trong hai nhóm đó, nhóm nào đúng nhóm nào lầm?

- Điều này dễ kiểm tra thôi!

- Ông nói thế! Cô thư ký và tiểu thư Geraldine con gái Huân tức đều biết quá rõ phu nhân Edgware, vì đã chung sống với bà ấy trong nhiều tháng trời. Tôi cho rằng hai nhân chứng ấy không thể lầm.

- Điều này chúng ta sẽ biết được ngay thôi.

Tôi hỏi:

- Ai là người sẽ thừa kế tước vị của ngài Huân tước?
- Cháu của ngài, đại úy Ronald Marsh. Nghe đâu cậu ta là một chàng trai phóng đãng.

Poirot hỏi:

- Theo bác sĩ pháp y thì nạn nhân chết lúc mấy giờ?
- Phải sau khi mổ xác mới có thể biết chắc chắn. Theo lời khai của các nhân chứng trong nhà này thì khoảng mười giờ tối. Lúc chín giờ kém vài phút, Huân tước Edgware rời khỏi bàn ăn sang phòng đọc sách, rồi anh quản gia đem chai rượu Whisky và chiếc ly sang đó. Mười một giờ, trước khi đi ngủ, anh ta nhìn thấy trong phòng đọc sách đèn đã tắt. Chắc lúc đó Huân tước Edgware đã chết rồi, bởi nếu còn sống hẳn ngài không chịu ngồi trong bóng tối.

Poirot gật gù mái đầu về suy nghĩ.

Lát sau, chúng tôi vào nhà. Anh chàng gia nhân đẹp trai ra mở cửa cho chúng tôi.

Thanh tra Japp bước vào đầu tiên và chúng tôi theo chân ông ta. Anh gia nhân đứng bên cửa, phía tay trái, không nhìn thấy Poirot ngay vì anh bạn tôi đi bên tay phải và lấp sau vóc người cao lớn của tôi. Nhưng khi chúng tôi bước vào gian sảnh, tôi nghe thấy tiếng thở hổn hển của anh gia nhân. Tôi ngạc nhiên ngoái đầu lại, thấy anh ta nhìn Poirot về sợ hãi.

Tôi ghi lại hình ảnh ấy vào bộ nhớ trong óc tôi nhưng lúc ấy tôi còn chưa biết chi tiết ấy sau này sẽ vô cùng quan trọng.

Thanh tra Japp đi vào phòng ăn bên tay phải chúng tôi. Ông ta bảo bác quản gia:

- Bác Alton, bác cho tôi biết tỉ mỉ những gì đã xảy ra. Phu nhân đến đây lúc mười giờ, đúng thế không?

- Ngài định nói bà chủ phải không ạ? Vâng đúng thế.

Poirot hỏi:

- Làm sao bác biết đây là bà chủ?

- Thưa ông, phu nhân xưng tên, và lại tôi đã biết mặt phu nhân qua chân dung của phu nhân in trong báo chí. Và tôi cũng đã nhìn thấy phu nhân diễn trên sân khấu nhà hát.

- Tối hôm qua Huân tước phu nhân ăn mặc thế nào? - Poirot hỏi tiếp.

- Phu nhân mặc bộ đồ đen, thưa ông. Một tấm áo liền váy dài và đội mũ cũng màu đen, đeo chuỗi hạt trai và đi găng màu ghi.

Poirot đưa mắt nhìn thanh tra Japp về dò hỏi. Viên thanh tra đáp:

- Những người dự tiệc lại nói bà ta mặc bộ váy liền áo dạ hội màu trắng, đội mũ mũm mĩm bằng lông chồn cũng màu trắng.

Poirot quay sang hỏi tiếp bác quản gia:

- Tối qua ngoài phu nhân ra còn khách khứa nào nữa đến thăm ngài Huân tước không?

- Thưa không.

- Cửa ngoài dùng khóa gì?

- Thưa, khóa treo nhãn Yale. Thường trước khi đi ngủ tôi mắc vào và khóa lại... Nhưng tối hôm qua tiểu thư

Geraldine đi xem hát nên tôi không móc khóa treo.

- Sáng nay bác thấy tình trạng ổ khóa thế nào?

- Tôi thấy cửa đã có treo khóa. Tiểu thư Geraldine đi xem hát về đã móc khóa treo và khóa lại.

- Tiểu thư về lúc mấy giờ, bác biết không?

- Khoảng mười hai giờ kém mười lăm.

- Tiểu thư làm cách nào mở được cửa?

- Khi không mắc khóa treo thì người ở bên ngoài có thể mở bằng chìa khóa, còn người ở trong thì chỉ cần xoay quả nắm.

- Có bao nhiêu chìa khóa để mở ổ khóa?

- Hai. Ông chủ giữ một còn một vẫn thường để trong ngăn kéo chiếc tủ nhỏ kê ngoài sảnh. Tối hôm qua lúc đi xem hát tiểu thư Geraldine đã đem theo chiếc chìa ấy. Ngoài ra không còn chiếc chìa nào nữa.

- Cô thư ký không giữ chiếc chìa nào à?

- Không ạ. Cô ấy đến thì bấm chuông để tôi ra mở.

Poirot tuyên bố anh không cần hỏi bác quản gia thêm gì nữa. Thế là chúng tôi đi tìm cô thư ký. Lên đến tầng hai chúng tôi thấy cô đang ngồi viết bên chiếc bàn giấy lớn.

Tuy gọi là "cô" vì chưa chồng nhưng nữ thư ký Carroll là một phụ nữ trạc bốn mươi năm tuổi, mái tóc vàng đã lôm đốm những sợi bạc và đằng sau cặp mắt kính trắng tròn là đôi mắt rất linh hoạt. Khi cô nói, tôi nhận ra giọng nói trong trẻo và mạch lạc trả lời tôi trong máy điện thoại lúc nãy.

Nghe thanh tra Japp giới thiệu xong, cô thư ký nói với Poirot:

- Chào ông Poirot, có phải ông chính là vị khách tôi đã tiếp và dẫn vào gặp ông chủ trưa hôm qua không, thưa ông?

- Đúng thế, thưa bà.

Cô thư ký quay sang viên thanh tra cảnh sát:

- Còn ông, tôi có thể làm gì giúp ông nữa đây, thưa ông thanh tra?

- Tôi chỉ muốn hỏi bà một câu thôi. Bà có khẳng định người đến nhà ta tối hôm qua là Huân tước phu nhân không?

- Ôi, tôi đã trả lời ông câu đó hai lần rồi. Bây giờ là lần thứ ba. Tất nhiên là phu nhân, tôi nhìn thấy rõ mà.

- Bà nhìn thấy lúc phu nhân đang ở đâu?

- Ngoài sảnh. Bà chủ nói gì với bác quản gia khoảng một phút rồi đi thẳng vào phòng đọc sách để gặp ngài Huân tước.

- Lúc đó bà đang ở đâu?

- Tôi đứng ở chỗ chiếu nghỉ trên thang gác. Thấy có người đến, tôi vịn tay vào thành thang gác nhìn xuống.

- Bà có thể nhìn lầm được không?

- Không thể. Tôi nhận ra rất rõ khuôn mặt của phu nhân.

- Có thể người khách đó trông giống Huân tước phu nhân?

- Không đâu. Mặt bà Jane Wilkinson rất độc đáo, không giống bất cứ ai. Đúng là bà ấy.

Thanh tra Japp đưa mắt nhìn Poirot ý nói: "Ông thấy chưa?"

Đột nhiên Poirot hỏi:

- Huân tước Edgware có kẻ thù nào không?
- Kẻ thù ư? Chẳng lẽ thời nay con người ta vẫn có thể có kẻ thù?
- Nhưng Huân tước Edgware đã bị giết...

Cô thư ký nói luôn:

- Bà chủ giết chứ còn ai?
- Vậy theo bà thì vợ không thể là kẻ thù?
- Dù sao tôi cũng không tin bà ấy có thù gì với ngài Huân tước... nhất là trong thời đại ngày hôm nay.

Rõ ràng người nữ thư ký này quan niệm kẻ giết người chỉ có thể là kẻ say rượu hoặc lưu manh.

- Có mấy chiếc chìa khóa cửa ngoài?
- Hai chiếc. Ngài Huân tước luôn mang theo người một chiếc, chiếc thứ hai nằm trong ngăn kéo cái tủ ngoài sảnh, để ai định đi khuya có thể lấy đem theo, khi về tự mở lấy được. Trước kia còn một chiếc chìa nữa, nhưng cậu đại úy Ronald Marsh đã làm mất.
- Ông đại úy hay đến đây không?
- Ngày trước cậu ấy sống ở nhà này, nhưng đã bỏ đi ở nơi khác từ cách đây ba năm.
- Tại sao ông ấy không ở đây nữa?
- Tôi không rõ. Chắc do không hợp với ông chủ.

Poirot thăm dò:

- Tôi đoán bà biết nhiều thứ nữa nhưng không muốn nói ra. Cô thư ký gỡ kính ra đặt xuống bàn, như thể để nhìn anh bạn tôi rõ hơn.

- Thưa ông Poirot, tôi không thích kể lể về người khác.

- Dù sao bà cũng có thể nói cho chúng tôi biết sơ qua về lời đồn đại rằng giữa hai chú cháu nhà Huân tước có chuyện bất hòa lớn.

- Thật ra chuyện chẳng có gì lớn. Ông đã biết ông chủ tôi rất khó tính.

- Bà có nhận xét riêng gì về ngài Huân tước không?

- Với tôi thì chẳng có chuyện gì. Tôi không bao giờ cãi lại ông chủ và ngài rất tin tôi.

- Còn ông đại úy?

- Cậu ấy sống bạt mạng và tiêu tiền như phá, nợ rất nhiều. Ngoài ra có lẽ còn có những mối xung khắc nào đó giữa hai chú cháu, nhưng tôi không biết chính xác. Một lần sau khi hai chú cháu cãi nhau, Huân tước tuyên bố đuổi cháu, không cho ở đây nữa. Chỉ có vậy thôi.

Cô thư ký mím chặt môi như để bảo rằng sẽ không nói thêm gì nữa.

Lúc xuống nhà, Poirot nắm cánh tay tôi, nói:

- Anh đứng lại đã, Hastings. Để tôi xuống nhà với ông thanh tra. Anh quan sát gian sảnh trong lúc tôi và ông thanh tra vào phòng đọc sách, rồi sau đó anh hãy xuống với hai chúng tôi.

Đã từ lâu tôi tập được thói quen không hỏi lại Poirot điều gì mà chỉ làm theo lời anh ta yêu cầu. Tôi đứng trên tầng hai quan sát gian sảnh, trong lúc Poirot cùng thanh tra Japp xuống tầng một, đi về phía phòng đọc sách. Tôi nhìn theo lưng hai người cho đến khi họ vào khuất. Đợi khoảng vài phút xong, tôi xuống thang gác rồi chạy về phía phòng đọc sách.

Thi hài nạn nhân đã được đem đi. Các rèm đã kéo xuống và ngọn đèn chùm được bật sáng. Poirot và thanh tra Japp đứng lại giữa phòng, đưa mắt quan sát xung quanh.

Thanh tra Japp nói:

- Không có gì lạ...

Poirot mỉm cười đáp:

- Không có tàn thuốc lá... không có dấu để giày trên sàn... không có đôi găng tay phụ nữ để quên... không có cả mùi nước hoa còn vương lại! Tóm lại không có bất cứ thứ gì mà các thám tử thường tìm thấy trong những cuốn tiểu thuyết hình sự.

Tôi thấy đã đến lúc phải báo cáo công việc Poirot giao. Tôi nói:

- Tôi đứng trên kia quan sát, không thấy ai rình theo dõi anh.

Poirot cười, nói đùa:

- Ôi, tưởng anh bạn mắt phải tinh lắm chứ! Anh không nhìn thấy tôi ngậm trên môi một bông hoa hồng hay sao, Hastings?

Tôi ngạc nhiên:

- Một bông hoa hồng?

Thanh tra Japp phá lên cười. Tôi ngỡ ngác, không hiểu hai người kia phát rồ về chuyện gì. Hay tôi đã phạm một sơ suất nào chẳng.

Poirot nói tiếp, giọng lúc này có vẻ trách cứ:

- Anh không nhìn thấy sao, Hastings?

- Không! Bởi lúc đó tôi chỉ nhìn thấy lưng hai người, chứ không nhìn thấy mặt.

Poirot vẫn nói, giọng chê trách:

- Đấy đâu phải lý do!

Thanh tra Japp nói:

- Tôi thấy chúng ta không có việc gì để làm trong gian phòng này. Nếu có thể được, tôi muốn gặp lại cô con gái của Huân tước. Sáng nay cô ấy xúc động quá nên tôi chưa hỏi được câu nào.

Ông ta ấn chuông gọi bác quản gia. Khi bác này chạy vào, Japp bảo:

- Bác hỏi tiểu thư Geraldine xem đã có thể cho tôi gặp được chưa?

Bác quản gia đi nhanh ra. Vài phút sau, không phải tiểu thư Geraldine, mà là cô thư ký bước vào, nói:

- Geraldine đang ngủ. Cô ấy bị choáng váng quá mức sau cái chết bi thảm của cha. Tôi cho uống một viên an thần và

bây giờ cô ấy đang ngủ rất say. Phải khoảng một hoặc hai tiếng nữa, cô ấy mới tiếp chuyện các ông được.

Thanh tra Japp gật đầu. Cô thư ký nói thêm:

- Nhưng tôi nghĩ rằng, những gì cô ấy có thể trả lời các ông, tôi trả lời thay được.

Poirot hỏi:

- Bà có thể nói gì về bác quản gia?

- Thú thật là tôi không ưa bác ta, nhưng tôi không thể nói tại sao tôi không ưa.

Chúng tôi đã ra gần đến cửa ngoài. Poirot trở về phía cầu thang gác, hỏi:

- Tối hôm qua bà đứng trên đó phải không?

- Vâng, nhưng sao ông hỏi thế?

- Và bà nhìn thấy Huân tước phu nhân Edgware đi vào phòng đọc sách?

- Vâng.

- Bà tin chắc đó là Huân tước phu nhân?

- Tôi làm sao được?

- Đứng trên đó bà không thể nhìn thấy mặt phu nhân mà chỉ thấy sau lưng.

Cô thư ký tự ái, nói:

- Nhưng tôi vẫn nhận ra. Tôi nghe thấy cả tiếng bà ấy nói. Không thể lầm được. Đúng bà ấy, bà Jane Wilkinson... một phụ nữ có thể nói là hết sức vô đạo đức.

Rồi cô thư ký quay gót, đi nhanh lên thang gác.

CHƯƠNG 8 - CÁC KHẢ NĂNG

hanh tra Japp về rồi, tôi và Poirot ghé vào công viên Regent, ngồi xuống một ghế băng trong chỗ kín đáo và yên tĩnh.

Tôi cười:

- Bây giờ tôi mới hiểu cái bông hoa hồng anh nói đến lúc này là để làm gì. Còn lúc đó tôi tưởng anh điên.

Poirot vẫn giữ thái độ nghiêm túc:

- Hastings thân mến, tôi khá khen anh về óc nhận xét. Người quản gia làm anh nghi ngờ vì anh ta có vẻ lác lõng trong cái tòa nhà cổ kính kia. Mặt khác, cô thư ký Carroil lại quả quyết rằng có nhìn thấy mặt người phụ nữ đến đây đêm qua. Tôi cho rằng điều ấy vô lý. Cô ta chỉ có thể nhìn thấy lưng của người đi về phía phòng đọc sách. Kinh nghiệm giúp tôi đoán trước được kết quả và tôi đã giăng bẫy cô ta. Thấy vậy lập tức cô ta thay đổi ngay chiến thuật.

- Nhưng anh phải công nhận điều cô ấy nói chúng ta không thể bác bỏ. Vì chỉ cần nhìn lưng và dáng đi cũng đủ để cô ấy nhận ra đó là ai. Lưng và dáng đi là hai đặc điểm rõ nhất để nhận diện một con người.

- Nhưng đấy cũng là hai thứ dễ bắt chước nhất. Tôi đề nghị anh nhớ lại chuyện cách đây mấy ngày, tức là vào buổi tối chúng ta đến rạp xem biểu diễn ấy.

- Của cô Carlotta Adams? Nhưng đấy là một nghệ sĩ có biệt tài về bắt chước, chứ người khác đâu làm được như thế.

- Đồng ý. Và cô nghệ sĩ ấy rất có thể bắt chước bà Jane Wilkinson, không chỉ trên sân khấu.

Bỗng một ý nghĩ nảy ra trong óc tôi.

- Poirot, anh thấy có khả năng ấy không?

- Còn tùy.

- Nhưng cô nghệ sĩ Carlotta Adams giết ông Huân tước để làm gì? Thậm chí cô ấy không hề quen biết ông ta.

- Làm sao anh dám khẳng định cô ấy không quen biết ông Huân tước? Rất có thể giữa hai người có mối quan hệ nào đó mà chúng ta chưa biết thì sao? Dù sao giả thuyết của tôi khác giả thuyết của anh.

- Vậy anh đã nghĩ đến một khả năng?

- Đúng thế. Và ngay từ lúc đầu. Tôi nghĩ đến khả năng cô Carlotta Adams có dính líu đến vụ án mạng này.

- Nhưng...

- "Khoan, để tôi nói hết. Thế này nhé. Ta hãy xem xét những sự kiện có thể liên quan đến nhau. Bà Jane Wilkinson không hề giấu diếm mối ác cảm với chồng, thậm chí còn nói toạc ra là sẽ giết ông ấy. Điều này không chỉ chúng ta nghe thấy mà cả chị hầu phòng và ông Bryan Martin, thậm chí cả cô nghệ sĩ Carlotta Adams cũng nghe thấy. Và trong buổi tối hôm ấy, mọi người tỏ rõ sự thán phục cô Carlotta Adams bắt chước bà Jane Wilkinson quá giống. Ai là người có động cơ để giết ông Huân tước? Chính là bà vợ ông ấy.

Bây giờ ta đặt giả thiết một người nào khác muốn giết Huân tước Edgware, y sẽ có một nghi can ai cũng thấy rõ. Vào

chính cái ngày bà Jane Wilkinson tuyên bố trong người khó chịu nên không đi đâu, chỉ ở nhà, thì chính là cái ngày kế hoạch kia được thực hiện.

Thủ phạm cần để người ta nhìn thấy bà Jane Wilkinson đi vào nhà ông Huân tước. Và quả người ta nhìn thấy thật và bà ta không hề chối bà ta là ai. Điều này quá hiển nhiên, hiển nhiên đến mức khó có thể tin nổi.

Một chi tiết nữa... tôi công nhận là chi tiết nhỏ thôi. Là người đàn bà vào biệt thự phố Regent tối qua mặc đồ đen. Trong khi đó bà Jane Wilkinson cực kỳ ghét màu đen và không bao giờ mặc quần áo màu đó. Điều này chính bà ta nói cho chúng ta biết. Ta thử đặt khả năng người đàn bà đến nhà ông Huân tước tối hôm qua không phải Jane Wilkinson mà là người khác đóng giả bà ta thì phải chăng người đó chính là thủ phạm vụ án mạng?

Hoặc một người thứ ba lọt được vào biệt thự và giết ông Huân tước? Trong trường hợp này, thì y đến trước hay sau người đàn bà mà cô Carroll tin rằng đây là bà Jane Wilkinson? Nếu thủ phạm đến sau, chúng ta cắt nghĩa thế nào về sự có mặt của y?.. Y có thể lợi dụng sự cả tin của người quản gia, vì anh này chưa gặp bà vợ ông Huân tước bao giờ, và lợi dụng cả sự lầm lẫn của cô thư ký Carroll vì cô này chỉ nhìn thấy lưng và dáng đi của y. Còn có khả năng khi người đàn bà được tưởng là bà Jane Wilkinson đến thì trong nhà đã có xác chết rồi, tức là người thứ ba kia đến trước đó và đã gây án..."

- Ôi, Poirot, đầu tôi sắp vỡ tung ra mất thôi!

- Đây chỉ mới là chúng ta xem xét các khả năng. Anh hãy coi như khi vào hiệu may đồ, chúng ta mặc thử lần lượt vài

bộ để chọn bộ nào thích hợp nhất, chứ có gì đâu?

- Vậy theo anh, ai là người có khả năng gây án?

- Hiện nay chưa thể nói được. Trước hết cần xem ai có lợi trong cái chết của ông Huân tước? Người cháu được hưởng tài sản thừa kế chẳng? Nhưng như thế thì dễ dàng quá. Mặc dù cô Carroll khẳng định ông Huân tước không có kẻ thù, nhưng chúng ta không loại trừ khả năng ấy. Một người loại như Huân tước Edgware dễ có nhiều người căm ghét.

- Về điểm này tôi hoàn toàn tán thành anh.

- Và có một điều thành quy luật, là kẻ gây án bao giờ cũng tin rằng mình làm khéo, không ai có thể kết tội y. Anh thử nghĩ xem, Hastings, nếu đến phút chót bà Jane Wilkinson không thay đổi ý kiến thì rõ ràng bà ấy không có chứng cứ ngoại phạm. Việc bà ấy ở lại khách sạn Savoy tối hôm qua là không thể chứng minh. Người ta sẽ bắt bà ấy, đưa ra xét xử và rất có thể bà ấy sẽ bị kết án... Có một chi tiết làm tôi còn băn khoăn. Việc người ta cố tình làm cho cơ quan điều tra nghi bà ấy là thủ phạm đã quá rõ ràng, nhưng còn cú điện thoại thì sao? Tại sao lại có một người giấu tên gọi điện đến biệt thự phố Chiswick cho bà ấy, rồi sau khi đã tin chắc bà ta đang ở đây dự bữa tiệc bèn cúp máy ngay? Lúc đó khoảng chín rưỡi tối, ngay trước lúc xảy ra vụ án mạng một chút... Mọi chi tiết khác đều chứng tỏ kẻ gây án đã không gọi điện thoại... bởi y bố trí mọi thứ nhằm người ta nghi cho bà Jane Wilkinson. Theo tôi, chúng ta đang đứng trước hai chòm sự kiện khác biệt nhau.

- Chúng không có điểm nào trùng hợp hay sao?

- Không. Cách đây sáu tháng đã có một bức thư bị thủ tiêu. Tại sao người ta thủ tiêu nó? Quá nhiều sự kiện chúng ta chưa cắt nghĩa được. Hẳn giữa chúng phải có mối liên quan. Rồi lại câu chuyện Bryan Martin đến gặp chúng ta kể ra.

- Câu chuyện ông ta kể hoàn toàn không liên quan đến vụ án mạng Huân tước Edgware.

- Đúng là anh chẳng nhìn thấy gì hết, Hastings! Anh không chịu hiểu rằng tất cả những sự kiện ấy diễn ra lúc này xem chừng hết sức rời rắm không ăn nhập gì với nhau hết, nhưng dần dần sẽ sáng tỏ.

Tôi cố suy nghĩ nhưng vẫn thấy tối mò mò. Bỗng tôi kêu lên.

- Nhưng như thế quá vô lý. Bà nghệ sĩ Jane Wilkinson rõ ràng là con người rất đáng mến.

- Tôi cũng chưa cho rằng bà ấy là thủ phạm, Hastings. Bà ấy khôn ngoan và tinh tế, không thể là kẻ gây án. Nhưng rất có thể thủ phạm sử dụng bà ta mà bà ta không biết. Bà ta giúp hắn mà không biết mình giúp kẻ phạm tội. Nhưng nếu như thế thì...

Poirot nhíu lông mày lại, ngừng câu nói giữa chừng.

-... thì hôm nay bà ấy sẽ biết và sẽ nhận ra...

Đột nhiên Poirot kêu lên một tiếng khàn đặc.

- Nhanh lên, Hastings! Nhanh lên! Tôi ngu quá đi mất thôi. Gọi taxi mau! Gọi mau lên!

Tôi kinh ngạc. Poirot gọi một chiếc taxi rồi hai chúng tôi ngồi vào xe.

- Anh biết địa chỉ cô ta chứ, Hastings?
- Ai? Cô diễn viên Carlotta ấy à?
- Tất nhiên rồi. Địa chỉ cô ta ở đâu, Hastings?
- Tôi không biết.

Poirot thốt lên một tiếng văng tục.

- Niên giám điện thoại đâu? Không! Chắc chắn trong ấy không có. Ta đến rạp hát hỏi vậy.

Nhưng tại rạp hát, người ta không chịu nói địa chỉ của cô diễn viên hài kịch này. Poirot phải nài nỉ rất khéo, mới moi được ở họ. Carlotta ở một căn hộ trong tòa nhà chung cư gần quảng trường Sloane. Hai chúng tôi lập tức lao đến đó. Poirot tỏ ra hết sức sốt ruột.

- Mong rằng chúng ta không đến muộn quá, Hastings! cầu trời tôi đến đó không muộn quá!
- Sao anh cuống cuồng thế? Tôi vẫn chưa hiểu đây, Poirot. Thế nghĩa là sao?
- Nghĩa là tôi đã phải mất quá nhiều thời gian mới hiểu ra vấn đề! Mong rằng hai chúng ta đến đó không quá muộn.

CHƯƠNG 9 - VỤ ÁN MẠNG THỨ HAI

ôi vẫn chưa đoán ra lý do khiến Poirot cuống quít, nhưng tôi biết rằng anh bạn tôi không bao giờ làm việc gì mà không suy tính kỹ lưỡng.

Xe vừa đỗ, Poirot đã lao ra, hấp tấp trả tiền cho tài xế, rồi biến ngay vào trong tòa nhà chung cư. Căn hộ của Carlotta Adams trên tầng hai, chúng tôi nhận ra được do dưới phòng thường trực ở tầng một có dính tấm danh thiếp của cô.

Poirot ba chân bốn cẳng lao lên thang gác, tôi chạy theo. Đến phòng cô, anh bấm chuông. Lát sau cánh cửa mở ra. Người mở là một phụ nữ trung niên búi tóc sau gáy, mắt đỏ hoe, chứng tỏ bà ta mới khóc.

- Cho tôi hỏi tiểu thư Carlotta Adams! - Poirot hỏi ngay.

Người phụ nữ chăm chú nhìn anh bạn tôi.

- Vậy ra các ông chưa biết?

- Biết gì? Có chuyện gì?

Mặt Poirot tái đi, và tôi đoán điều anh bạn tôi nghi ngại xảy ra đã xảy ra rồi.

- Cô chủ tôi chết rồi, - người phụ nữ trung niên đáp. - Chết giữa lúc đang ngủ!

Poirot thất vọng, loạng choạng, phải nắm khung cửa mới khỏi ngã. Anh lẩm bầm.

- Muộn quá!

Thái độ của Poirot làm người phụ nữ trung niên ngạc nhiên.

- Xin lỗi. Ông là một trong số bè bạn của tiểu thư phải không ạ? Tôi không nhớ đã có lần nào nhìn thấy ông đấy.

Không trả lời câu hỏi, Poirot hỏi luôn.

- Bà đã gọi bác sĩ chưa? ông ta nói thế nào?

- Ông ta bảo cô chủ tôi đã dùng một liều thuốc ngủ quá lớn. Thật khủng khiếp. Những thứ thuốc ấy nguy hiểm như thế đấy. Bác sĩ bảo tiểu thư Carlotta đã dùng Véronal.

Anh bạn thám tử của tôi đứng thẳng người lên, nói giọng như ra lệnh.

- Tôi phải vào xem.

Người phụ nữ trung niên tỏ vẻ nghi ngại.

- Tôi không nghĩ...

Poirot phải dùng biện pháp duy nhất có thể lúc này.

- Tôi là thám tử được giao điều tra vụ này. Tôi cần vào xem tiểu thư đã qua đời trong hoàn cảnh thế nào.

Nghe thấy vậy, bà ta ngạc nhiên nhìn hai chúng tôi rồi đứng tránh sang một bên nhường chỗ cho chúng tôi vào. Poirot giải thích cho bà ta hiểu:

- Điều tôi vừa nói với bà là tuyệt đối bí mật. Bà không được nói lại với ai. Cứ để mọi người tin rằng tiểu thư chết do bị ngộ độc. Bà vui lòng cho chúng tôi biết địa chỉ ông bác sĩ.

- Bác sĩ Heath, số nhà 17, phố Carlisle.

- Còn tên bà?

- Bennett... Alice Bennett.

- Theo tôi hiểu bà là người giúp việc cho tiểu thư?

- Vâng, thưa hai ông. Cô chủ đối với tôi rất tốt! Tôi hầu hạ cô chủ từ năm ngoái, khi tiểu thư sang London. Tiểu thư không giống khá nhiều nghệ sĩ khác. Tiểu thư sống rất nghiêm túc.

Tôi hỏi:

- Khi phát hiện tiểu thư Carlotta Adams từ trần, hẳn bà thương xót lắm?

- Vâng đúng thế, thưa ông. Sáng nay, lúc chín rưỡi, như thường lệ, tôi bưng trà vào, thấy cô chủ vẫn nằm yên. Tưởng cô còn ngủ, tôi đặt khay trà lên bàn rồi ra kéo rèm cửa sổ. Một cái vòng bị vướng rất khó mở. Tôi phải giật mạnh một cái và vội quay lại xem có đánh thức cô chủ không. Thế rồi đột nhiên một cảm giác kinh hoàng làm tôi giật mình. Tôi vội bước đến gần, cầm tay cô chủ thì thấy lạnh ngắt. Thế là tôi hét lên.

Bà ta ngừng nói, ôm mặt khóc nức nở.

Poirot nhẹ nhàng an ủi.

- Tôi hiểu nỗi kinh hoàng của bà. Thế tiểu thư Carlotta Adams có hay dùng thuốc ngủ không?

- Thỉnh thoảng, thưa ông. Mỗi khi đau đầu, cô chủ tôi thường uống một viên nhỏ... những viên thuốc để trong một cái lọ. Nhưng theo lời ông bác sĩ thì tối hôm qua cô chủ tôi uống thứ thuốc khác chứ không phải thứ mọi khi.

- Tối hôm qua có khách nào đến chơi không?

- Không. Tối hôm qua cô chủ tôi đi vắng.

- Tiểu thư có nói đi đâu không?
- Không, thưa ông. Cô chủ tôi ra khỏi nhà vào khoảng bảy giờ tối.
- Tiểu thư ăn mặc thế nào?
- Một bộ đồ đen, thưa ông. Cô chủ tôi mặc áo liền váy màu đen và đội mũ cũng màu đen.
- Có đeo trang sức không?
- Chỉ đeo một dây chuyền bằng ngọc trai, thưa ông.
- Và đi găng tay... màu ghi chứ?
- Vâng, thưa ông, cô chủ đi găng tay màu ghi.
- Bây giờ bà cho tôi biết thái độ tiểu thư lúc đi thế nào, vui, buồn hay có vẻ lo lắng gì không?
- Tôi thấy cô chủ đang vui, tự cười một mình.
- Tiểu thư về đến nhà lúc mấy giờ?
- Khoảng sau mười hai giờ đêm một chút.
- Lúc ấy vẻ mặt tiểu thư ra sao? Có giống như lúc đi không?
- Cô chủ có vẻ mệt mỏi lắm, thưa ông.
- Có tỏ vẻ lo lắng gì không?
- Thưa ông, không. Cô chủ còn có vẻ vui là đằng khác, chỉ phần nào là mệt quá thôi. Cô chủ định gọi điện thoại đi đâu, nhưng không được. Cô chủ bảo thôi để sáng mai gọi lại.
- Vậy à?

Mắt Poirot bỗng sáng lên vẻ thích thú. Anh tiếp tục hỏi, lúc này giọng điềm tĩnh hơn.

- Bà có nghe thấy tiểu thư gọi điện hỏi muốn gặp ai không?
- Không, thưa ông. Cô chủ chỉ bảo, cho tôi số điện thoại nào ấy rồi chờ. Chắc người trực tổng đài đáp như thường lệ "Xin đợi một lát". Cô chủ nói "Tốt lắm." Rồi cô ngáp và nói. "Thôi được, không sao! Tôi không đợi nữa. Buồn ngủ quá rồi". Cô chủ gác máy rồi cởi quần áo.
- Bà có nhớ tiểu thư gọi đến số điện bao nhiêu không?
- Không, tôi không biết. Tôi chỉ nhớ một thứ, đó là tên tổng đài: "Victoria". Lúc ấy tôi không chú ý.
- Trước khi ngủ, tiểu thư có ăn hoặc uống gì không?
- Giống như thường lệ, một tách sữa nóng.
- Ai pha?
- Chính tay tôi, thưa ông.
- Suốt cả buổi chiều không có khách nào đến đây à?
- Vâng, thưa ông.
- Còn buổi sáng hôm qua?
- Tôi không nhớ có nhìn thấy ai không. Tiểu thư ăn sáng ngoài phố và ăn bữa phụ buổi chiều cũng ở ngoài. Mãi sáu giờ cô mới về.
- Sữa bà lấy ở đâu? Từ bao giờ? Sữa tiểu thư uống lúc đi ngủ ấy?
- Đây là sữa cửa hàng cho người đem đến vào các buổi sáng. Thằng bé đưa sữa đặt chai sữa bên ngoài cánh cửa. Thưa ông, tôi tin rằng trong sữa ấy không có gì đặc biệt, vì sáng nay chính tôi đã pha một chút sữa đó vào tách trà của

tôi. Theo ông bác sĩ thì cô chủ đã uống thuốc ngủ quá liều lúc lên giường.

Poirot nói:

- Rất có thể tôi lầm, nhưng dù sao tôi vẫn phải gặp ông bác sĩ. Bà biết tiểu thư đang gặp chuyện không vui không? Bên Mỹ, người ta sinh hoạt theo kiểu hoàn toàn khác chúng ta ở đây.

- Tôi biết. Tôi có đọc những truyện về bọn gang xtr ở Chicago. Bên ấy hung nhúc bọn cướp mà cảnh sát thì không hơn gì cảnh sát bên ta. Cho nên tôi biết bên ấy rất khác.

Thấy có vẻ bà ta sắp kể huyền thuyên các sự kiện xấu xa bên Mỹ, anh bạn thám tử của tôi ngắt lời, lảng đi nhìn xung quanh. Tình cờ anh nhìn thấy một chiếc va li nhỏ đặt trên ghế.

- Tối hôm qua, lúc ra khỏi nhà, tiểu thư có đem cái va li nhỏ này theo không?

- Buổi sáng cô có mang, nhưng sau bữa ăn nhẹ buổi trưa về nhà, tôi thấy cô chủ không đem theo về. Đến tối tôi mới thấy cô chủ đem nó về.

- Bà cho tôi mở ra xem nhé?

Bà ta đồng ý. Giống như mọi người luôn nghi ngờ, một khi đã hết nghi ngại, bà ta sẵn sàng cho phép mọi thứ. Và bây giờ Poirot muốn làm gì cũng được bà ta bằng lòng.

Chiếc va li nhỏ không khóa. Poirot mở ra.

- Anh nhìn này, Hastings! - Giọng anh bạn tôi đầy xúc động.

Quả là những thứ bên trong đáng cho tôi suy nghĩ.

Trong hộp hóa trang có hai dụng cụ nhỏ dùng để lót vào gót giày giúp người ta cao thêm vài phân. Tôi còn nhìn thấy đôi găng tay màu ghi và một bọc giấy đựng bộ tóc giả màu vàng óng, giống hệt bộ tóc thật của nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson, và giống như của bà ta, bộ tóc cũng rẽ ngôi ở giữa và có những lọn tóc quăn ở sau gáy.

Poirot hỏi tôi:

- Anh còn hồ nghi nữa không?

Anh bạn tôi đóng nắp va li rồi quay về phía người giúp việc:

- Bà biết tối hôm qua tiểu thư ngồi ăn với ai không?

- Không, thưa ông.

- Thế tiểu thư ăn bữa trưa và bữa phụ buổi chiều với ai?

- Bữa phụ buổi chiều thì tôi không biết, nhưng bữa trưa thì cô chủ tôi ăn với tiểu thư Driver.

- Là ai vậy?

- Đây là bạn thân của cô chủ. Tiểu thư Driver làm chủ một hiệu thời trang trên phố Moffatt, phía bên kia phố Bond. Tên đề trên biển ngoài cửa hiệu đó là Genevière.

Poirot ghi địa chỉ đó vào sổ tay, dưới địa chỉ ông bác sĩ.

- Xin được hỏi bà thêm một câu nữa. Bà có nhớ lúc tiểu thư Carlotta Adams về đến nhà buổi tối, tiểu thư có nói và làm những gì đặc biệt không?

Bà ta nghĩ ngợi một lát rồi đáp:

- Thưa ông, tôi không thấy có gì đặc biệt. Khi tôi hỏi cô chủ có muốn dùng trà không thì cô chủ trả lời đã uống rồi.

- Mà đúng thế. Tiểu thư đã dùng trà ở ngoài rồi. Tiểu thư còn nói gì nữa, bà cố nhớ lại xem.

- Sau đây cô chủ tôi ngồi vào bàn viết thư cho đến khi lại đi nữa.

- Bà biết tiểu thư viết thư cho ai không?

- Cô chủ viết thư cho em gái ở Washington. Cô chủ viết thư đều đặn cho cô ấy mỗi tuần hai lần. Tối hôm qua, viết xong, cho vào phong bì, cô chủ mang luôn theo để tự bỏ vào thùng thư của bưu điện. Nhưng thế nào cô chủ quên bỏ, thành thử phong bì vẫn còn nằm trong xắc.

- Bây giờ nó còn trong ấy không?

- Không, thưa ông. Lúc sắp đi ngủ, cô chủ sực nhớ ra bèn bảo tôi đem ra bưu điện bỏ. Tôi dán thêm một cái tem vào rồi bỏ vào thùng thư nhanh để họ sớm đem đi.

- Ra thế... Bưu điện ở xa đây không?

- Ngay chỗ góc phố kia.

- Lúc ra bưu điện, bà có khóa cửa không?

- Mỗi khi đi gần, tôi chỉ khép thôi.

Anh bạn tôi định nói gì nhưng lại thôi. Bà giúp việc lại ôm mặt khóc nức nở rồi hỏi:

- Hai ông muốn nhìn cô chủ tôi một lần nữa không? Sao có người đẹp đến thế!

Hai chúng tôi đi theo bà giúp việc vào phòng ngủ.

Carlotta Adams năm thanh thản, trông có vẻ trẻ hơn so với lúc cô biểu diễn ở rạp Savoy hôm trước. Trông cô, người ta có cảm tưởng như một thiếu nữ đang nằm ngủ hồn nhiên.

Poirot chăm chú quan sát nạn nhân, vẻ mặt anh như đang băn khoăn điều gì.

Lúc xuống thang gác, Poirot bảo tôi:

- Hastings này, tôi vừa thề một câu.

Tôi không cần hỏi cũng biết anh bạn tôi thề điều gì. Chẳng khó khăn gì cũng đoán được.

Lát sau Poirot nói thêm:

- Dù sao tôi cũng thấy nhẹ bồng trong lòng, cất đi được một mối băn khoăn. Thì ra dù có đến sớm hơn tôi cũng không thể cứu được cô ấy, bởi khi tôi biết Huân tước Edgware bị giết thì cô ấy cũng đã chết rồi. Nghĩ thế tôi thấy được an ủi phần nào

CHƯƠNG 10 - JENNY DRIVER

S

au đây hai chúng tôi đến nhà người bác sĩ theo địa chỉ bà giúp việc cô Carlotta Adams đã cho biết.

Đó là một ông già bé nhỏ, luôn nhúc nhắc, và không có nét tính cách gì đặc biệt. Ông ta có nghe danh Poirot nên khi anh bạn tôi tự giới thiệu, ông ta rất mừng là được gặp anh.

- Vậy thưa ông Poirot, tôi có thể giúp gì ông được đây?
 - Sáng nay bác sĩ được mời đến giường hấp hối của tiểu thư Carlotta Adams phải không ạ?
 - Đúng thế!.. Tội nghiệp cô gái!... Một diễn viên tài năng xuất chúng... mà chết một cách thảm hại... Tại sao những cô thiếu nữ xinh tươi thế lại cứ liều lĩnh dùng các thứ thuốc an thần thế nhỉ?
 - Bác sĩ tin chắc là tiểu thư Adams chết vì thuốc an thần chứ?
 - Nếu theo đúng quy tắc nghề nghiệp thì tôi không được phép nói ra điều đó. Dù sao thì cô ấy không hề tiêm chích. Tôi không phát hiện thấy vết tiêm chích nào trên thân thể cô ấy. Có lẽ không phải tối nào cô ấy cũng dùng Veronal, nhưng thấy rõ là cô ấy có dùng thứ thuốc ngủ rất mạnh đồng thời cũng là ma túy ấy trong thời gian gần đây.
 - Căn cứ vào đâu khiến bác sĩ nghĩ thế?
 - Vào cái này... Ôi, tôi để lẫn đâu mất rồi?
- Ông bác sĩ lục lọi trong chiếc va-li thầy thuốc.

- Đây rồi!

- Ông cho chúng tôi xem một cái xách tay bằng da hoẵng màu đen.

- Tất nhiên cảnh sát sẽ tiến hành điều tra, tôi nghĩ thế cho nên đã lấy thứ này đem cất đi, sợ bà giúp việc đụng vào nó.

Ông lấy trong xách ra một chiếc hộp nhỏ bằng vàng, trên nạm bằng hồng ngọc hai chữ đầu của cô nữ danh hài: C. A. Ông mở hộp ra, bên trong đầy một thứ bột trắng. Ông nói:

- Đây là Veronal. Mời ông đọc dòng chữ bên trong.

Phía bên trong nắp hộp có khắc dòng chữ:

Kỷ niệm của D, cho C. Paris 10 tháng Mười một

Chúc bạn những giấc mơ đẹp.

- Mồng 10 tháng Mười một. - Poirot lẩm bẩm.

- Đúng thế. Hiện giờ là tháng Sáu. Có nghĩa Carlotta Adams bắt đầu dùng thứ thuốc an thần này ít ra cũng đã sáu tháng nay. Đây là chưa kể, trong này không ghi năm nào, rất có thể cô ấy đã dùng được mười tám tháng, hoặc hai năm rưỡi không biết chừng...

Poirot đăm chiêu nhắc lại:

- Paris. D...

- Cái chi tiết đó liệu có giúp ông được chút nào trong việc điều tra không, thưa ông Poirot? Nhân đây xin nói, tôi chưa hỏi ông điều tra vụ này theo danh nghĩa gì? Hẳn ông phải có những lý do chính đáng. Ông muốn xem đây có phải một vụ tự tử không chứ gì? Tôi không dám quả quyết. Và cũng không thể nói gì với ông được. Theo lời bà giúp việc thì tối

hôm qua tiểu thư Adams đang trong trạng thái phấn khởi. Tôi cho đây là một cái chết ngẫu nhiên có lẽ đúng hơn. Chất Veronal rất oái oăm, có khi dùng một liều khá lớn mà không sao, nhưng có khi chỉ dùng một liều nhỏ cũng khiến người ta ngủ mãi mãi, không bao giờ thức dậy. Tôi cho rằng dùng thứ thuốc ngủ này cực kỳ nguy hiểm. Tôi tin rằng cơ quan điều tra sẽ kết luận đây là một cái chết ngẫu nhiên, không cố tình. Rất tiếc là tôi không thể cung cấp thêm thông tin nào nữa, thưa ông Poirot.

- Bác sĩ cho phép tôi kiểm tra các thứ đựng trong cái xách kia được không?

- Xin mời ông.

Poirot dốc hết cái xách ra bàn. Anh nhắc lên một chiếc khăn tay có thêu ba chữ đầu C.M.A. ở góc, một hộp phấn, một thỏi son môi, tờ giấy bạc một bảng Anh và ít tiền lẻ. chiếc kính trắng gọng vàng và hình dáng rất cổ điển.

Anh bạn tôi ngắm nghía chiếc kính rất kỹ lưỡng.

- Chà! Hôm nay tôi mới biết tiểu thư Carlotta Adams dùng kính trắng đấy. Có lẽ chỉ khi đọc sách báo cô ấy mới đeo. Kính cận rất nặng, hẳn chủ nhân của nó phải cận thị nặng lắm.

- Bác sĩ biết cô Adams có...

- Tôi chưa chữa bệnh cho cô ấy bao giờ. Tôi chỉ được mời đến căn hộ cô ấy mỗi một lần, đó là hôm bà giúp việc bị đứt tay ra quá nhiều máu. Hôm ấy tôi có gặp cô Adams nhưng không thấy cô ấy đeo kính cận.

Poirot cảm ơn ông bác sĩ rồi hai chúng tôi ra khỏi nhà ông ta.

Anh bạn tôi có vẻ rất suy nghĩ.

- Hẳn tôi đi sai đường rồi.

- Anh định nói về chuyện người này đóng giả người khác chứ gì?

- Không phải. Chuyện ấy thì đã được chứng minh.

Tôi muốn nói đến cái chết của nữ diễn viên Carlotta Adams kia. Rõ ràng cô ấy lúc nào cũng có sẵn Veronal, và tối hôm qua, do bị xao động quá nhiều nên khó ngủ, cô ấy bèn lấy một ít uống để ngủ được.

Poirot ngừng bật rồi bỗng vỗ mạnh hai tay, không để ý thấy những người đi đường ngoài cả đầu lại tò mò nhìn anh. Anh nói như tự nói với bản thân:

- Không, không, và không! Bởi tại sao một sự ngẫu nhiên lại xảy ra vào đúng thời điểm thuận lợi như vậy? Không phải ngẫu nhiên, cũng không phải tự tử. Mà chỉ vì có tham dự một phần vào vụ án, Carlotta Adams đã tự nhận cho mình bản án tử hình mà không biết. Hung thủ dùng chất Veronal vì biết cô Adams thỉnh thoảng dùng nó và có cả một hộp đựng đầy thứ thuốc ấy. Nếu quả như vậy thì thủ phạm phải rất thân thiết với Carlotta Adams, biết rõ những thói quen của cô ấy. Vậy anh đoán "D." là ai, Hastings? Tôi sẵn sàng thưởng rất nhiều tiền cho ai có thể trả lời hộ tôi câu hỏi đó.

Thấy bạn đang đứng dừng lại trên vỉa hè và thái độ đó làm khách bộ hành ngoài nhìn, tôi nói:

- Poirot ạ, ta đi đi chứ, ai lại đứng thế này làm vướng chân mọi người?

- Thế à? Thôi được, ta gọi taxi vậy.

Anh giờ cây can vẫy một chiếc taxi, rồi bảo tài xế chở hai chúng tôi đến hiệu "Genevière" trên phố Moffatt.

Đấy là một hiệu thời trang, bên ngoài tủ kính bày một chiếc mũ phụ nữ hình dạng rất quái đản. Chúng tôi theo cầu thang trang trí diêm dúa lên tầng hai, bước vào giữa cả một không khí sôi động. Và chúng tôi đứng trước một cánh cửa trên có tấm biển đề Genevière. Xin mời vào, không cần gõ cửa. Hai chúng tôi đẩy cửa bước vào một gian phòng chật đầy mũ phụ nữ. Một cô gái tóc vàng dáng đi trịnh trọng tiến về phía chúng tôi, nghi ngại nhìn Poirot.

Poirot hỏi:

- Bà là bà Driver?

- Tôi không biết bà chủ có nhà không. Ông cần gì ạ?

- Cô làm ơn nói với bà Driver là một người bạn cô Carlotta Adams muốn được nói chuyện với bà.

Cô gái tóc vàng chưa kịp thực hiện điều yêu cầu thì tấm rèm nhung được kéo sang một bên và một phụ nữ nhỏ bé, nhanh nhẹn, tóc đỏ xuất hiện.

- Gì đấy? - Cô ta hỏi.

- Bà có phải bà Driver không ạ?

- Vâng, tôi đây. Carlotta có chuyện gì đấy, thưa ông?

- Vậy bà chưa biết tin buồn?

- Tin gì, thưa ông?

- Tiểu thư Carlotta Adams đã từ trần đêm qua, hình như do uống một liều Veronal quá cao.

Người phụ nữ trẻ tuổi tóc đỏ trợn tròn mắt:

- Ôi, khủng khiếp! Tội nghiệp Carlotta. Mới hôm qua nó còn tươi vui và tràn trề sức sống.

- Nhưng đây là sự thật, thưa bà Driver. Lúc này là một giờ trưa, nếu bà cho phép, anh bạn tôi và tôi xin mời bà dùng bữa trưa với hai chúng tôi. Chúng tôi muốn xin bà trả lời một số câu hỏi.

Cô ta nhìn Poirot từ đầu đến chân. Thái độ sẵn sàng đối phó của cô Driver khiến tôi nghĩ đến con vẹt sẵn sàng mổ người ta.

Cô cau mặt hỏi:

- Nhưng ông là ai?

- Tôi là Hercule Poirot còn đây là ông bạn của tôi, đại úy Hastings.

Tôi khẽ cúi chào.

Đột nhiên Driver nói:

- Tôi nghe tiếng hai ông rồi. Xin mời đi theo tôi.

Cô ta gọi cô gái tóc vàng lúc nãy.

- Dorothy.

- Dạ?

- Bà Lester sắp đến đây đội thử kiểu mũ "Rose Descartes" bà ta đặt từ trước. Bảo bà ta chịu khó ngồi chơi đợi tôi. Tôi sẽ về ngay. Rồi cô Driver lấy chiếc mũ màu đen, đội lệch sang một bên, mở hộp trang điểm thoa lại mũi, rồi quay sang nói với Poirot:

- Tôi đã sẵn sàng.

Năm phút sau, cả ba chúng tôi đã ngồi trong một hiệu ăn nhỏ trên phố Dover. Poirot gọi lấy rượu và mỗi người nhắm nháp một ly rượu pha. Cô Jenny Driver nói:

- Bây giờ tôi muốn biết đầu đuôi sự việc. Carlotta tội nghiệp ấy đã dính vào một vụ nào phải không?

- Bà cho rằng cô Carlotta Adams có tham dự vào một vụ âm mưu nào hay sao?

- Nhưng ai là người đưa ra những câu hỏi đây? Tôi hay các ông?

Poirot cười:

- Xin lỗi bà. Tôi nghĩ rằng chúng tôi. Theo tôi biết thì bà và cô Carlotta Adams là đôi bạn thân thiết.

- Đúng thế.

- Trước hết tôi phải nói với bà rằng chúng tôi làm việc này chính để bảo vệ thanh danh cho cô Carlotta Adams. Tôi lấy danh dự mà thề như vậy.

Jenny Driver suy nghĩ một lát rồi khẽ gật đầu, đáp:

- Tôi tin lời ông. Vậy hai ông muốn hỏi điều gì?

- Hình như hôm qua cô Carlotta có ăn bữa trưa với bà?

- Có.

- Carlotta Adams có kể bà nghe về chương trình của cô ấy tối hôm qua không?

- Nó không nói cụ thể lắm.

- Nhưng cũng thổ lộ với bà về điều gì chứ?

- Quả nó có kể với tôi về vài dự định của nó. Những dự định mà các ông muốn biết, chắc thế. Nhưng xin hai ông hiểu cho, nó kể với tôi theo lối tâm sự và đúng ra tôi không có quyền kể lại với người khác.

- Tôi hiểu, thưa bà.

- Tốt nhất là tôi kể cho hai ông nghe theo nhận thức của tôi.

- Cách nào tùy bà.

- Carlotta có vẻ rất hồi hộp, khác hẳn với tính tình của nó mọi khi. Nó không nói rõ mà chỉ bảo nó đã hứa với người ta là giữ tuyệt đối bí mật. Nhưng qua cách nói và thái độ của nó, tôi ngăm hiểu là nó đang dính vào một vụ đánh lừa lớn.

- Đánh lừa?

- Đây là hai chữ chính nó thốt ra. Nó không nói chi tiết, nhưng...

Nói đến đây Jenny Driver chau mày, rồi mới nói tiếp.

- Tính nó xưa nay nghiêm túc, chỉ biết làm nghề. Nhưng vừa rồi hình như nó đã làm một chuyện đánh lừa, chỉ vì bị ai đó đẩy nó vào... Tôi nhắc lại là nó không kể chi tiết mà chỉ do tôi phỏng đoán thế thôi.

- Tôi hiểu. Vậy bà phỏng đoán thế nào, thưa bà?

- Tôi nghĩ rằng... mà gần như tôi tin chắc rằng tôi nghĩ đúng... là nó muốn có tiền. Thật ra nó vẫn có cái tính ấy. Rất coi trọng việc kiếm tiền. Mà việc nó làm lần này có vẻ lại là kiếm một món tiền rất lớn. Tôi đoán thế vì thấy nó rất phấn khởi. Giống như khi người ta đánh đờ đen với một số

tiền khổng lồ và người ta tin chắc sẽ thắng. Điều này khiến tôi lấy làm lạ, vì Carlotta không bao giờ đánh bạc. Dù sao, tôi vẫn cho rằng đây là một vụ kiếm ăn lớn, rất lớn.

- Cô ấy không nói gì thêm nữa với bà?

- Kh...ông. Nhưng nó kể với tôi về những dự định tương lai. Nó tính sẽ đưa em gái nó ở Mỹ về và hai chị em sẽ sang Paris cùng sống với nhau. Nó rất yêu em, em nó là nữ nhạc công nhưng sức khỏe rất kém. Tôi đã kể hết với các ông tất cả những gì tôi biết.

Poirot gật đầu thừa nhận. Anh nói:

- Những điều bà kể phù hợp với giả thuyết của tôi. Tôi tin rằng tiểu thư Carlotta bị lời hứa giữ bí mật trói tay. Tuy nhiên tôi cho rằng phụ nữ rất khó giữ được bí mật tuyệt đối và cô ấy đã lộ ra đôi chút với bạn thân là bà.

Jenny Driver thú thật:

- Quả là tôi đã cố gắng hỏi nó, nhưng nó chỉ cười, bảo đợi khi mọi việc yên ổn nó sẽ kể hết ra cho tôi nghe.

Poirot suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Bà có nghe nói đến Huân tước Edgware bao giờ chưa?

- Cái ông vừa mới bị giết chứ gì?

- Vâng. Bà biết cô Carlotta có quen ông ấy không?

- Tôi không... A khoan đã! Có một lần Carlotta nhắc đến tên ông ấy... với thái độ ghê tởm.

- Ghê tởm?

- Đúng thế. Carlotta bảo ông ta là thứ người độc ác, ích kỷ, chuyên đầu độc cuộc sống người khác. Nó còn bảo ông ta

chết đi là một may mắn cho xã hội.

- Cô ấy nói thế với bà khi nào?
- Cách đây khoảng một tháng.
- Nhân hai người nói về chuyện gì?

Jenny Driver cố nhớ lại nhưng không được.

- Tôi không nhớ. Hình như hôm trên báo có nói đến Huân tước Edgware. Hôm đó tôi ngạc nhiên thấy sao bỗng nhiên Carlotta lại độc miệng đến thế đối với một người mà nó không hề quen biết.

Poirot nói:

- Đúng thế.

Rồi anh hỏi tiếp:

- Bà có biết cô Carlotta thường dùng Veronal không?
- Theo tôi thì không có chuyện đó. Carlotta không bao giờ dùng thuốc an thần hay ma túy. Tôi chưa nhìn thấy và cũng chưa bao giờ nghe thấy nó nói đến những thứ đó.
- Đã bao giờ bà nhìn thấy trong xách tay của cô Carlotta Adams một chiếc hộp nhỏ bằng vàng trên nắp nạm hồng ngọc hai chữ đầu C.A. không?
- Hộp nhỏ bằng vàng? Chưa.
- Bà biết hồi tháng mười một năm ngoái cô Carlotta ở đâu không?
- Để tôi nhớ lại xem... Tháng mười một à? Khoảng cuối tháng nó sang Mỹ, hình như thế. Trước đó nó sống ở Paris.
- Một mình?

- Tất nhiên. Carlotta không phải loại con gái thích những cuộc phiêu lưu tình ái.

- Bây giờ tôi xin hỏi bà một câu quan trọng. Trong cuộc đời cô Carlotta có một người đàn ông nào chứ?

- Theo tôi thì không. Từ khi quen nó, tôi thấy lúc nào nó cũng làm việc và chăm sóc đứa em gái. Nó tự coi nó là chủ gia đình và có trách nhiệm thương yêu, lo lắng cho em. Vì vậy tôi có thể trả lời quả quyết được rằng, không có ai.

Poirot kêu gọi:

- Còn nếu không quả quyết lắm?

- Thì hình như gần đây Carlotta có một mối quan hệ tình cảm nhỏ.

- Ra thế.

- Nhưng xin nhắc lại, tất cả những cái đó chỉ là tôi phỏng đoán. Thời gian gần đây tôi thấy nó có vẻ thay đổi: mơ màng, nhiều lúc đãng trí. Nhưng đấy chỉ là cảm giác cá nhân, rất có thể tôi lầm.

Poirot nói:

- Cảm ơn bà, thưa bà Jenny Driver. Một chi tiết cuối cùng. Cô Carlotta Adams có người bạn nào tên bắt đầu bằng chữ D. không?

- D. à? Theo tôi thì không.

CHƯƠNG 11 - NGƯỜI PHỤ NỮ ÍCH KỸ XINH ĐẸP

ôi cảm thấy anh bạn thám tử của tôi đã biết trước câu trả lời. Tuy nhiên nghe xong, anh lắc đầu buồn bã rồi chìm vào suy nghĩ. Jenny Driver vẫn nghiêng đầu về phía Poirot, khuỷu tay chống xuống bàn.

- Thưa ông Poirot, ông có thể cho tôi biết điều gì không?

- Thưa bà, trước hết cho phép tôi được khen ngợi và cảm ơn bà. Bà đã trả lời hết sức thành thật và thông minh. Bà là một phụ nữ đáng quý. Lúc này tôi chỉ có thể tiết lộ với bà một số sự kiện.

Ngừng một lát, Poirot nói tiếp giọng điềm tĩnh.

- Đêm hôm qua Huân tước Edgware bị ám sát trong phòng đọc sách tại biệt thự riêng của ông. Vào mười giờ tối, một phụ nữ, mà tôi nghi chính là cô Carlotta bạn bà, đã đến đó xưng là Huân tước phu nhân Edgware. Người phụ nữ này đội tóc giả vàng óng và hóa trang giống hệt như Huân tước phu nhân Edgware, mà hẳn bà đã biết chính là nữ nghệ sĩ nổi tiếng Jane Wilkinson. Cô Carlotta, nếu đúng là cô ấy, chỉ ở lại đây vài phút. Cô ấy rời khỏi nhà Huân tước Edgware vào mười giờ năm phút, nhưng mãi sau mười hai giờ đêm mới về đến nhà. Trước khi lên giường cô ấy uống một liều Veronal cao. Bây giờ thì bà hiểu tại sao tôi lại đưa ra mấy câu hỏi vừa rồi chứ?

Jenny thở một hơi rất dài.

- Vâng, tôi đã hiểu và tôi tin rằng ông có lý, thưa ông Poirot. Người phụ nữ đến biệt thự Huân tước Edgware chính

là Carlotta. Hôm qua nó đã mua một chiếc mũ mới.

- Thế ạ?

- Vâng. Nó muốn che đi phần bên trái của khuôn mặt.

Đến đây tôi thấy cần nói rõ thêm đôi chút, bởi tôi chưa biết cuốn sách này sẽ được đọc giả đọc vào thời điểm nào. Tôi đã nhìn thấy các một mũ liên tiếp thay thế nhau: kiểu "chuông" che gần hết khuôn mặt người đội, khiến khó mà nhận diện được người đó; kiểu "mấn" chụp xuống phía trước, che kín vầng trán, kiểu "bibi" đội lệch sang một bên che cả một phần ba khuôn mặt bên trái hoặc bên phải; kiểu "nồi" và vô số kiểu khác nữa. Vào thời điểm tháng sáu năm ấy, khi xảy ra các sự kiện kể trên, kiểu mũ được hâm mộ nhất là kiểu "đĩa" giống như chiếc đĩa sâu lòng dùng để múc xúp lộn ngược và buộc chặt vào một bên tai, để hở toàn bộ phía đầu và mặt bên kia.

Poirot nhận xét:

- Tôi tưởng một mũ hiện giờ là đội lệch sang phía bên phải?

Cô chủ hiệu thời trang gật đầu:

- Đúng thế, nhưng chúng tôi vẫn sản xuất một số chiếc đội lệch sang phía bên trái dành cho những bà những cô nào thích thế. Carlotta chẳng hạn, vì một lý do nào đó lại thích kiểu mũ đội lệch sang bên trái, che phần mặt bên đó?

Tôi chợt nhớ ra là cửa chính vào tòa nhà trên đại lộ Regent Gate được mở sang trái, khiến khách vào nhà được người quản gia nhận diện ngay qua nửa khuôn mặt bên trái. Đồng thời tôi cũng nhớ ra rằng bà nghệ sĩ Jane Wilkinson (điều này tôi nhận xét thấy vào buổi tối hôm trước) có một vết râm nhỏ ở đuôi mắt bên trái.

Tôi nói nhỏ với Poirot về nhận xét của tôi, thấy anh gật đầu tán thành.

- Đúng thế. Anh hoàn toàn có lý, Hastings. Đây chính là lý do Carlotta Adams chọn kiểu mũ kia.

Jenny bỗng ngồi thẳng lên, nói:

- Thưa ông Poirot. Hay ông nghi Carlotta đã... gây ra vụ án đó? Không phải đâu, vì có một lần nó nói với tôi rằng các ông rất có thể tưởng tượng ra rằng...

- Không đâu, tôi không nghi cô ấy, nhưng có điều tôi chưa hiểu là tại sao cô ấy lại đưa ra những nhận xét kia ra với bà? Tôi rất muốn biết vì sao cô Carlotta Adams căm ghét Huân tước Edgware đến mức ấy?

- Tôi không biết, nhưng tôi xin lấy đầu tôi cam đoan Carlotta không giết ông Huân tước. Nó là đứa con gái bản tính tế nhị và giàu tình cảm.

- Hoan hô bà! Bà nói lên rất đúng suy nghĩ của tôi. Trong một vụ án mạng, bản chất tâm lý hung thủ đóng vai trò hết sức quan trọng. Trong vụ án này, chúng ta thấy cách suy luận khoa học có vai trò rất lớn.

- Khoa học?

- Đúng thế. Hung thủ biết rất rõ cần đánh vào khía cạnh tâm lý nào để tác động vào toàn bộ tâm lý người khác.

Jenny nhận xét:

- Hay hung thủ là một bác sĩ?

- Trong số bạn bè cô Carlotta Adams có người nào là bác sĩ không?

Jenny lắc đầu.

- Nếu ở Anh thì không có, bởi nếu có tôi đã biết.
- Xin hỏi thêm một câu: cô Carlotta có đeo kính cận không?
- Không. Nó không bao giờ đeo bất cứ thứ kính nào.
- Còn câu hỏi này nữa: cô Carlotta có quen diễn viên điện ảnh Bryan Martin không?
- Có. Hai đứa quen nhau từ thuở nhỏ, nhưng lớn lên thì rất ít khi gặp nhau. Carlotta cho rằng Bryan lo quá nhiều đến tên tuổi.

Jenny nhìn đồng hồ rồi thốt lên.

- Tôi phải về thôi! Những điều tôi kể có giúp ích gì cho ông không?
- Giúp rất nhiều, thưa bà. Và tôi sẽ còn phải đến gặp bà nhờ giúp đỡ thêm đấy.
- Lúc nào tôi cũng xin sẵn sàng, thưa ông Poirot.

Jenny Driver chào chúng tôi mỗi người bằng một cái bắt tay mạnh mẽ và một nụ cười để lộ ra hai hàm răng trắng bóng. Rồi cô vội vã đi ra.

Poirot nhận xét lúc thanh toán tiền với người hầu bàn:

- Một phụ nữ rất lý thú

Tôi cũng nói:

- Và dễ mến nữa.
- Trò chuyện với một phụ nữ trẻ thông minh quả là dễ chịu.

- Chỉ có điều cô ta hơi khô khan, có lẽ thế. Nghe tin về cái chết của bạn thân mà cô ta không choáng váng như tôi dự đoán.

- Tất nhiên, vì cô Jenny này khác hẳn loại thiếu nữ đa sầu đa cảm, hơi một chút đã đầm đìa nước mắt.

- Qua cuộc trò chuyện vừa rồi anh có thu thập được đủ những thứ anh cần biết không, Poirot?

Poirot lắc đầu:

- Không. Tôi đặt hy vọng nhiều hơn nữa kia... nhưng không được đáp ứng hết. Thí dụ tôi hy vọng tìm ra con người bí hiểm có tên bắt đầu bằng chữ D. Đây là người tặng chiếc hộp bằng vàng cho Carlotta Adams. Rất tiếc Carlotta Adams lại là người kín đáo, giữ kín tình cảm riêng tư. Mặt khác, tôi thấy được rằng hành động "đánh lừa" của cô là do một người tình cô quen biết đã đề xuất ra với cô ấy và nhận trả thù lao một khoản tiền rất lớn. Chính người này nhìn thấy chiếc hộp nhỏ bằng vàng trong xác của Carlotta và phát hiện ra chất bột đựng trong đó.

- Nhưng bằng cách nào và vào lúc nào hẳn làm được cho Carlotta Adams uống một liều Veronal mạnh đến như vậy?

- Anh nhớ rằng lúc bà giúp việc ra ngoài để bỏ thư, cửa căn hộ của Carlotta Adams chỉ khép chứ không khóa. Tuy nhiên thú thật là tôi không tin nhiều vào khả năng này, vì nó quá ngẫu nhiên. Thôi, ta quay lại vụ án. Còn hai sự kiện nữa cần thẩm tra.

- Sự kiện nào?

- Thứ nhất là cú điện thoại cho tổng đài ở phố Victoria. Có khả năng Carlotta Adams về đến nhà là muốn báo ngay tin vui cho ai đó. Nếu vậy cô ấy ở đâu trong quãng thời gian từ mười giờ năm đến mười hai giờ đêm? Phải chăng cô ấy gặp kẻ chủ mưu vụ cô ấy "đánh lừa" kia, vì cú điện thoại có nhiều khả năng gọi cho một người bạn gái thân thiết.

- Còn sự kiện thứ hai?

- Đó là bức thư cô ấy gửi cho cô em bên Mỹ. Rất có thể, tôi nói rất có thể thôi đấy, trong thư cô ấy kể hết mọi chi tiết mà không sợ vi phạm lời hứa, vì nhanh nhất cũng phải sau một tuần lễ bức thư ấy mới đến được tay người nhận.

- Tuyệt vời!

- Nhưng ta không nên đặt quá nhiều hy vọng vào điều này, Hastings. Đây chỉ là chuyện may rủi. Lúc này ta nên tìm hiểu mặt khác của vụ án.

- Mặt gì?

- Xem tất cả những người được hưởng lợi sau cái chết của Huân tước Edgware.

Tôi nhún vai.

- Ngoài bà vợ và người cháu...

Poirot nói thêm:

- Và người sắp lấy bà vợ góa của ông ta nữa.

- Công tước Merton? Ông ấy đang ở Paris.

- Đúng thế. Nhưng anh công nhận ông ấy được hưởng lợi sau cái chết của Huân tước Edgware chứ? Thêm nữa là những người giúp việc trong nhà: quản gia, các gia nhân

đầy tớ... Trong số này có ai uất ức điều gì với chủ không? Tôi nghĩ ta nên gặp lại Jane Wilkinson. Có thể bà ta gợi cho chúng ta được vài ý nào chăng?

Một lần nữa hai chúng tôi lại đến khách sạn Savoy. Jane Wilkinson đứng giữa một lô hộp các tông và giấy trang kim. Rất nhiều áo tang và khăn tang vắt lên các lưng ghế. Vẻ mặt nghiêm nghị, bà nghệ sĩ nổi tiếng đang đội thử một chiếc mũ tang trước tấm gương lớn.

- Chào ông Poirot! Ông chịu khó ngồi tạm chỗ nào một lát. Ellis, chị bỏ các thứ trên ghế hộ tôi để khách có chỗ ngồi.

Poirot nói:

- Trông bà rất đẹp, thưa bà Wilkinson.

Jane Wilkinson vẫn không bỏ vẻ mặt nghiêm nghị.

- Thưa ông Poirot, tôi không có ý định đóng vai một góa phụ dầm lệ, nhưng dù sao vẫn phải tuân thủ các quy tắc về tục lệ... Nhân tiện, báo ông biết, tôi vừa nhận được điện chia buồn hết sức cảm động của Công tước Merton.

- Đánh từ Paris?

- Vâng, từ Paris. Bức điện chỉ toàn những lời chia buồn đầy xúc động, nhưng tôi vẫn đọc được ý ngầm của ông ấy đằng sau các dòng chữ.

- Xin chúc mừng phu nhân!

Bà ta chấp hai tay, và tôi bỗng thấy vẻ thiên thần trong sáng hiện lên trên những đường nét của bà. Jane Wilkinson nói:

- Thưa ông Poirot, thú thật tôi vô cùng sung sướng! Chỉ nghe thấy toàn những lời chúc mừng! Mọi trở ngại thế là cứ tự chúng sụp đổ. Trước mặt tôi mở ra một con đường thẳng tắp, tràn đầy hạnh phúc. Tôi hết sức biết ơn Sở Phận!

Tôi sửng sốt đứng lặng đi. Còn Poirot thì nghiêng người chăm chú nhìn vị nữ chủ nhân.

- Vậy bà cho rằng mọi thứ diễn ra tuyệt vời?

- Đúng thế, đều theo đúng ước muốn của tôi. Gần đây, bao nhiêu lần tôi thầm nghĩ, mong sao ông Huân tước biến đâu mất. Vậy mà bây giờ ông ấy đã chết! Ông bảo không tuyệt vời sao được?

Poirot ho thông cổ họng rồi nói:

- Tôi thì không nhìn cái chết của ông Huân tước theo cách lạc quan như bà được. Ông ấy đã bị một hung thủ ám hại.

- Và ông định hỏi tôi xem ai có thể là hung thủ chứ gì?

- Vâng, quả có thể.

Bà chăm chú nhìn lại Poirot, nói:

- Kẻ nào thì có gì quan trọng? Thủ phạm là ai đi nữa cũng không ảnh hưởng gì đến tôi. Bây giờ thì tôi và ông Công tước có thể đăng hoàng làm lễ thành hôn. Và chúng tôi sẽ tiến hành việc đó sau đây vài tháng...

Poirot cố nhin nhưng không được.

- Tôi biết, thưa phu nhân. Nhưng ngoài chuyện ấy ra, có lúc nào phu nhân tự hỏi xem ai có thể là kẻ giết ông Huân tước không?

- Quả thật là không!

Và Jane Wilkinson ngạc nhiên thấy Poirot lại đặt câu hỏi như thế ra với bà.

- Nhưng bà cũng muốn biết kẻ nào là hung thủ chứ?

- Thú thật, tôi không quan tâm đến chuyện ấy. Tôi tin cảnh sát sẽ điều tra ra. Các thanh tra ở Sở Cảnh sát London rất giỏi, phải không thưa ông?

- Tôi cũng nghe nói như vậy. Ngay bản thân tôi, cũng được giao nhiệm vụ đi tìm hung thủ.

- Thật thế ư? Đúng là buồn cười.

- Tại sao bà bảo buồn cười?

- Tôi không biết.

Nữ nghệ sĩ nổi tiếng Jane Wilkinson đưa mắt nhìn sang đồng quần áo tang. Mặc lên người tấm áo măng tô bằng xa tanh, bà ta nhìn vào gương ngẫm ngía.

- Việc tôi được giao ấy không làm bà thấy phiền lòng chứ?

- Hoàn toàn không. Trái lại tôi còn rất mừng ông thành công và tìm ra hung thủ ấy chứ.

- Thưa bà Jane Wilkinson, bà chỉ ông thôi chưa đủ, tôi còn muốn bà cho tôi biết ý kiến.

- Ý kiến? Nhưng về gì chứ?

- Về ai có thể là hung thủ giết ông Huân tước?

- Tôi không có bất cứ một ý kiến nào về chuyện ấy hết.

Jane Wilkinson xoay người trước tấm gương lớn, tay cầm thêm chiếc gương nhỏ, tiếp tục tự ngẫm bản thân.

Poirot thấy cần nói kiên quyết hơn:

- Theo bà thì ai giết ông Huân tước?

Lần này anh bạn tôi đánh trúng. Bà nghệ sĩ giật bắn người rồi quay sang phía anh.

- Rõ ràng là Geraldine rồi.

- Geraldine? Là ai?

Nhưng Jane Wilkinson đã chú ý sang thứ khác rồi.

- Ellis chị kéo chỗ vai áo bên phải lên một chút... Được rồi. Geraldine là con gái đời vợ trước của ông Huân tước. Không, Ellis, chỉ vai áo bên phải thôi... Thế!... Được rồi... Đấy, như thế có phải đẹp hơn không. Ông đi đấy à, ông Poirot? Tôi rất biết ơn về những gì ông đã làm để thuyết phục ông chồng đã quá cố của tôi đồng ý ly hôn, mặc dù đến nay thì chuyện ly hôn không còn cần nữa. Tôi rất khâm phục tài ngoại giao của ông.

Sau này tôi chỉ gặp lại bà nghệ sĩ Jane Wilkinson có hai lần, một là hôm tôi đi xem rạp hát, hai là trong một bữa ăn trưa, tình cờ tôi lại ngồi đối diện với bà ta. Nhưng mỗi khi nhớ đến bà, là hiện lên cái hình ảnh in đậm nhất trong trí óc tôi hôm đó: bà ta ở giữa một đồng áo tang, loay hoay thử xem bộ nào hợp nhất, bộ nào làm bà ta nổi nhất. Jane Wilkinson mãi việc ăn mặc đến nỗi mỗi khi anh bạn thám tử Poirot của tôi hỏi, bà ta chỉ trả lời qua quít để còn tiếp tục công việc ăn mặc. Hôm đó, lúc hai chúng tôi ra đến ngoài phố, Poirot thốt lên:

- Quá giỏi!

CHƯƠNG 12 - CÔ CON GÁI HUÂN TƯỚC EDGWARE

V

ề đến nhà, chúng tôi thấy có một bức thư để ngoài bì gửi ông Poirot và do người đem thư đến.

- Gì thế này, Hastings? Một bức thư từ âm phủ gửi đến à?

Anh bóc, lấy thư ra đưa tôi.

Trên đầu trang ghi địa chỉ 17 đại lộ Regent Gate. Thoạt nhìn thấy nét chữ viết rất đẹp, nhưng nhìn kỹ thì thấy rất khó đọc. Nhưng rồi tôi cũng đọc được:

Thưa ông kính mến,

Tôi được tin ông đã đến nhà tôi sáng nay, cùng với một thanh tra cảnh sát. Tôi xin lỗi đã không tiếp ông được. Nếu không thấy phiền, chiều nay xin ông dành cho tôi gặp ít phút. Vào giờ nào tùy ông quyết định.

Trân trọng.

GERALDINE MARSH

Tôi thốt lên:

- Lạ thật. Cô ta muốn gặp làm gì?

- Anh hỏi tôi đấy à? Anh chẳng lịch sự chút nào.

Poirot có cái kiểu đùa rất không hợp thời, vào những lúc không khí căng thẳng nhất. Rồi anh nói:

- Nhân tiện ta đến đó ngay bây giờ, được không, Hastings?

Cách quy kết tội vĩa, thiếu suy nghĩ của bà Jane Wilkinson càng ngày tôi càng thấy vô lý. Phải là người suy nghĩ không bình thường mới có thể nghi cô Geraldine Marsh là hung thủ giết cha cô.

Tôi thổ lộ suy nghĩ đó với Poirot.

- Vấn đề là ở khối óc, anh bạn ạ. Anh bảo Jane Wilkinson có khối óc của loài chim... Tuy nhiên anh thử quan sát loài chim xem, chúng thực hiện tuyệt vời chức năng sinh tồn của chúng. Nữ nghệ sĩ xinh đẹp Jane Wilkinson dốt về lịch sử, địa lý, không biết đến các nhà văn cổ điển. Cái tên Lão Tử chỉ gợi lên trong óc bà ta một con chó bông nòi Bắc Kinh trong cuộc triển lãm chó. Còn Molière thì làm bà ta cho là tên một hiệu may. Nhưng trong việc chọn quần áo, việc kiếm một ông chồng giàu có, hoặc việc thỏa mãn những lợi ích cá nhân thì bà ta là bậc thầy. Tôi không coi ra gì ý kiến một triết gia về hung thủ đã giết Huân tước Edgware, nhưng ý kiến của bà Jane Wilkinson thì tôi lại thấy cần chú ý bởi cách suy nghĩ của bà ta dựa trên lợi ích vật chất, trên tâm lý thấp kém nhất của bản chất con người.

- Có thể anh có lý.

Poirot nói tiếp:

- Đến nơi rồi. Tôi nóng lòng muốn biết tiểu thư Geraldine muốn nói gì với chúng ta đây.

Tôi muốn trêu anh một chút:

- Chỉ là cô Geraldine ấy muốn gặp mặt con người độc nhất vô nhị trên thế giới đấy thôi.

Poirot vừa bấm chuông ngoài cổng vừa lạnh lùng đáp:

- Rất có thể là như thế.

Người quản gia ra mở công rồi dẫn hai chúng tôi lên phòng tiếp khách lớn ở tầng hai. Vài phút sau, Geraldine bước vào.

Đó là một thiếu nữ cao, mảnh mai, cặp mắt đen và sâu, lần này gây ấn tượng đối với tôi còn mạnh hơn lần trước. Tuy tuổi còn trẻ nhưng cô đã có vẻ nghiêm trang và chín chắn.

- Ông rất tốt đã đáp ứng ngay đề nghị của tôi, thưa ông Poirot. Tôi vô cùng lấy làm tiếc sáng nay không được gặp ông.

- Tiểu thư còn ngủ phải không?

- Vâng. Cô Carroll, thư ký của cha tôi, yêu cầu tôi phải nằm nghỉ. Cô ấy rất tốt bụng.

Tôi cảm thấy giọng nói của Geraldine không phản ánh đúng ý nghĩ thật trong lòng cô.

Poirot hỏi:

- Tôi có thể giúp gì tiểu thư?

Geraldine ngập ngừng một chút.

- Chiều hôm qua, trước lúc xảy ra vụ án, ông có đến gặp cha tôi phải không ạ?

- Đúng thế, thưa tiểu thư.

- Để làm gì vậy? Hay cha tôi mời ông đến?

Poirot im lặng, hẳn anh bạn tôi chưa nghĩ ra có nên trả lời hay không. Bây giờ nhớ lại thì tôi nghi thái độ đó của Poirot chính nhằm thúc đẩy cô gái kia nói.

- Thưa ông Poirot, hay cha tôi linh cảm thấy chuyện gì và cha tôi lo sợ? Cha tôi lo lắng chuyện gì vậy? Cha tôi nói gì với ông? Xin ông cho tôi biết những điều đó.

Vẻ lạnh lùng ban đầu của Geraldine đột nhiên biến mất. Cô dướn người về phía trước, hai bàn tay nắm chặt vẻ nóng lòng chờ đợi câu trả lời.

Cuối cùng Poirot lên tiếng:

- Nội dung cuộc trao đổi giữa cha tiểu thư và tôi là riêng tư, chỉ giữa hai người, nên tôi không thể kể ra được.

Mắt anh bạn tôi vẫn không rời mắt cô gái.

- Nếu vậy, hẳn nội dung trao đổi ấy liên quan đến nội bộ gia đình tôi. Ôi, ông im lặng khiến tôi rất khổ tâm, thưa ông Poirot. Tôi rất muốn biết để còn liệu cách xử sự. Tôi van ông. Ông hãy cho tôi biết.

Poirot giả vờ như rất bối rối. Anh lắc đầu.

- Thưa ông Poirot, tôi là con và tôi cần biết cha tôi lo sợ ai, lo sợ cái gì?

Poirot dụi dàng hỏi:

- Tiểu thư yêu ông Huân tước lắm phải không?

Cô gái bật lùi lại, như vừa bị ai giáng một đòn.

- Ông hỏi tôi có yêu cha tôi không ấy ạ?.. Tôi... tôi...

Đột nhiên cô mất tự chủ, phá lên cười, một cái cười gằn như của kẻ điên dại.

Cánh cửa bật mở và cô thư ký Carroll bước vào.

- Kìa, Geraldine! Cô đã cấm cháu không được cười kiêu như thế kia mà? Im ngay! Im ngay lập tức!

Giọng quyền uy của cô thư ký đã có tác dụng. Geraldine trấn tĩnh lại được, lau nước mắt rồi thẳng người dậy, hạ giọng nói khẽ:

- Cháu xin lỗi. Cháu có bao giờ cười như thế đâu? Vừa rồi do cháu mất tự chủ đấy thôi.

Ngồi thẳng lưng trong ghế xa lông, Geraldine không nhìn ai. Cô chưa chát nói:

- Tại ông ấy lại hỏi cháu có yêu cha cháu không?

Ngừng một chút, Geraldine nói tiếp:

- Nghe câu hỏi ấy, cháu thấy không biết nên trả lời thật hay nói dối. Tất nhiên cháu cần nói thật. Không, tôi không yêu cha tôi. Thậm chí tôi còn căm ghét cha tôi.

- Kìa, Geraldine!

- Tại sao phải giấu diếm? Cô không phải căm ghét cha cháu vì cô không có lý do gì để ông ấy muốn gạt cô ra. Cô là một trong những người bên ngoài tầm ngắm của ông ấy. Cô coi ông ấy là ông chủ, trả lương cho cô đều đặn và hậu hĩ. Những cơn thịnh nộ và những lời đe nẹt hung hãn của ông ấy không làm cô quan tâm. Cháu thừa biết trong bụng cô nghĩ gì rồi. "Mỗi người mỗi tính, mỗi người có một nỗi đau riêng". Cô là người phụ nữ có nghị lực và mạnh mẽ. Hơn nữa, cô muốn lúc nào ra khỏi cái nhà này cũng được, không ai ngăn cản cô, trong khi cháu thì muốn ra cũng không được.

- Geraldme! Cô thấy cháu không cần phải kể chi tiết ra như thế. Mỗi bất hòa giữa cháu và cha cháu ai chẳng biết, cho nên càng ít nhắc đến càng tốt.

Geraldine quay lưng lại cô thư ký, hướng về phía Poirot:

- Thưa ông Poirot, đúng là tôi căm ghét cha tôi! Cái chết của ông ấy khiến tôi được giải thoát, tôi không còn bị phụ thuộc. Tôi không quan tâm đến việc tìm ra hung thủ. Chắc hẳn phải có những lý do mạnh mẽ để tiến hành vụ án mạng kia.

Poirot nói:

- Thưa tiểu thư Geraldine, tôi thấy thái độ của tiểu thư có phần... nguy hiểm đấy.

- Nhưng nếu tìm ra hung thủ thì có làm cha tôi sống lại không?

- Không, tất nhiên. Nhưng sẽ ngăn được cái chết của nhiều người vô tội khác.

- Tôi chưa hiểu rõ lắm.

- Nếu hung thủ trong vụ án này không bị phát hiện và trừng trị, hẳn rất có thể gây ra những vụ án khác.

- Tôi không tin... ít ra cũng không tin một người có trí óc bình thường lại nghĩ và làm như thế.

- Có nghĩa theo cô thì hung thủ phải là một kẻ mắc bệnh tâm thần? Cô lầm rồi. Kẻ giết người lần đầu thường phải trải qua một cuộc đấu tranh tư tưởng dữ dội và kéo rất dài. Thế rồi vì sợ bị phát hiện, hẳn lại gây một án mạng thứ hai, lần này dễ dàng hơn, rồi đến án mạng thứ ba. Chẳng bao lâu,

biến thành thói quen. Thậm chí hẳn coi giết người là trò giải trí, một cái thú.

Geraldine ôm mặt.

- Khủng khiếp quá!.. Nhưng ông nói không đúng!
- Thế nếu tôi nói cho cô biết rằng tên hung thủ do muốn thoát khỏi cái án tử hình đã gây thêm một vụ án mạng thứ hai thì sao?

Cô thư ký Carroll kêu lên:

- Ông nói gì vậy, ông Poirot? Lại mới có một vụ án mạng nữa ạ? Ở đâu? Nạn nhân là ai?

Poirot lắc đầu.

- Xin lỗi, tôi chỉ định nói thí dụ thế thôi.
- Vậy mà tôi đã tưởng... Geraldine, cô hy vọng cháu sẽ thôi không nói những điều thiếu suy nghĩ như lúc này nữa.

Poirot nói với cô thư ký:

- Tôi thấy là tiểu thư đồng ý với tôi, thưa tiểu thư Carroll.
- Tôi chỉ không tán thành án tử hình thôi còn mọi thứ khác ông nói tôi đều tán thành. Xã hội cần được bảo đảm an ninh.

Geraldine đứng dậy, hất làn tóc ra sau gáy.

- Xin lỗi, vừa rồi ông cho tôi là một con điên. Thưa ông Poirot, vậy ông vẫn từ chối không cho tôi biết cha tôi mời ông đến gặp để làm gì ạ?

Cô thư ký Carroll sửng sốt hỏi:

- Huân tước mời ông Poirot đến gặp?

- Tiểu thư hiểu sai câu tôi nói, thưa tiểu thư Geraldine. Tôi đâu bảo tôi từ chối không trả lời câu tiểu thư hỏi. Tôi chỉ nghĩ xem câu chuyện giữa cha tiểu thư và tôi mang tính tâm sự riêng tư đến mức nào. Mà không phải ông Huân tước mời tôi đến, mà chính tôi xin được gặp ngài, do một khách hàng phụ nữ nhờ tôi đến gặp... Người khách đó chính là Huân tước phu nhân, bà Jane Wilkinson.

- Ôi, tôi hiểu.

Mặt Geraldine lộ ra một vẻ rất lạ. Thoạt đầu tôi nghĩ đó là sự thất vọng, nhưng sau đó tôi thấy đây là sự nhẹ bồng trong lòng.

Geraldine chậm rãi nói:

- Tôi ngốc quá. Cứ đinh ninh cha tôi linh cảm thấy một nỗi đe dọa nào đối với ông ấy.

Cô thư ký Carroll nói:

- Thưa ông Poirot, ông có biết vừa rồi ông đã làm tôi sửng sốt không, khi ông nói cứ như người đàn bà kia đã gây một vụ án mạng thứ hai?

Poirot không trả lời câu hỏi, mà quay sang Geraldine:

- Tiểu thư có cho rằng bà Jane Wilkinson là hung thủ không?

- Không, tôi không tin là như thế. Tôi cho rằng bà ta không có gan làm chuyện ấy. Bà ta quá... nói thế nào nhỉ... quá hời hợt, nông cạn.

Cô Carroll nói chen vào:

- Tôi thì cho rằng, ngoài bà ta ra không còn ai khác.

Geraldine nói:

- Chưa nhất thiết đã là bà ta. Rất có thể bà ta đến đây để nói một câu nào đó với cha tôi rồi ra ngay. Hung thủ hẳn phải là một kẻ mất trí, hẳn có thể vào sau đó.

Cô thư ký Carroll nói:

- Tất cả các hung thủ đều là những kẻ mắc bệnh, do bị rối loạn các tuyến nội tiết.

Đúng lúc đó một người đàn ông trẻ tuổi bước vào. Anh ta đứng sững lại, ngơ ngác.

- Xin lỗi. Tôi không biết nhà có khách.

Geraldine giới thiệu, giọng lạnh lùng như cái máy:

- Thưa ông Poirot, đây là anh họ tôi, ông Ronald Edgware. Anh vào đi, anh không làm phiền ai đâu.

- Em nói thật đấy chứ? Chào ông Poirot. Bộ óc siêu đẳng của ông làm sáng tỏ được gì cho sự bí mật đang bao trùm lên gia đình chúng tôi chưa?

Tôi đang cố nhớ lại xem đã nhìn thấy khuôn mặt này ở đâu, khuôn mặt tròn và đỏ ửng, đã xuất hiện hai cái túi nhỏ bên dưới mắt với hàng ria mép cắt ngắn ở giữa nhưng để dài hai bên miệng.

Thôi đúng rồi! Chính là anh chàng tháp tùng nữ diễn viên Carlotta Adams buổi tối hôm bà Jane Wilkinson mời Poirot và tôi lên ăn tối trong phòng bà ta tại khách sạn Savoy

- Đại úy Marsh... nay là Huân tước Ronald Edgware.

CHƯƠNG 13 - NGƯỜI CHÁU

V

ị tân Huân tước trẻ trung này có cặp mắt rất tinh. Anh ta nhận ra nỗi ngạc nhiên của tôi. Anh ta thân mật nói:

- Thì ra ông cũng có mặt ở đây. Bữa ăn tối trong phòng khách sạn của bà Jane Wilkinson... Hôm ấy tôi hơi quá chén phải không nhỉ? Tôi hy vọng mọi người không chú ý nhiều đến điều đó của tôi.

Poirot chào Geraldine và cô thư ký Carroll rồi xin cáo lui. Ronald nói:

- Tôi xin tiễn hai ông.

Rồi anh ta đi trước ra cầu thang, vẫn huyền thuyên.

- Cuộc sống quả là lạ! Mới hôm qua còn bị tống ra cửa nhưng hôm nay lại được coi là chủ nhân của tòa nhà. Ba năm trước đây, chú tôi đã đuổi tôi ra khỏi cái nhà này, chắc ông biết chuyện ấy rồi, thưa ông Poirot?

Y cười gằn rồi mở cửa phòng ăn, nói:

- Mời hai ông dùng thứ gì đó rồi hãy đi.

Poirot từ chối. Tôi cũng vậy. Tuy nhiên chàng trai tự pha một ly rượu cốc tay rồi trở nên đa cảm:

- Tôi uống chúc sức khỏe hung thủ của chú tôi. Chỉ trong vòng một đêm mà vị trí của tôi hoàn toàn thay đổi, từ dưới đáy thấp hèn lên tột đỉnh vinh quang. Mới hôm qua không một xu dính túi, vậy mà hôm nay tôi giàu có xiết bao.

Anh ta uống một hơi cạn, rồi thay đổi giọng điệu, nói với Poirot:

- Thôi, không tán dóc nữa. Thưa ông Poirot, ông đến đây có việc gì vậy? Cách đây bốn ngày, thím Jane tôi đã tuyên bố bằng giọng đầy kịch tính: "Ai sẽ giải thoát cho tôi khỏi tên bạo chúa ấy đây?" Vậy mà liền sau đấy bà ta được giải thoát. Tôi hy vọng ông không góp phần vào sự kiện ấy chút nào chứ? Quả là một đầu đề giật gân cho một bài báo: "Poirot, nhà thám tử lừng danh đồng thời là kẻ sát nhân!"

Poirot cười.

- Trưa nay tôi đến đây để đáp lại lời yêu cầu của tiểu thư Geraldine Marsh.

- Khá khen ông kín đáo. Ông vẫn chưa trả lời câu tôi hỏi. Thật ra ông làm gì ở tòa nhà này? Vì một nguyên nhân mà tôi không biết, ông quan tâm đến cái chết của ông chú tôi.

- Tôi luôn luôn quan tâm đến các tội ác, thưa Huân tước.

- Mặc dù ông không gây án. Là người khôn ngoan tuyệt vời, chắc ông phải dạy thím Jane cách thức giữ mình. Xin lỗi tôi đã gọi bà ta bằng cái chức danh ấy. Tôi thấy thú được gọi bà ta như thế. Ông có nhận thấy vẻ hoảng hốt trên mặt bà ta khi nghe tôi nói lên cái câu lúc nãy trong buổi tối hôm nọ không? Hiện bà ta vẫn chưa biết thằng cha này là ai.

- Ông tin như thế?

- Tất nhiên. Vì tôi bị chú tôi tống cổ ra khỏi nhà từ trước khi bà ấy đến đây ba tháng.

Vẻ đùa giỡn biến mất trên mặt Ronald Marsh nhưng anh ta vẫn tiếp tục nói bằng giọng đùa giỡn:

- Bà thím tôi đẹp đấy chứ, chỉ phải cái trí thông minh thì quá tồi. Bà ta chuyên sử dụng những thủ pháp quá đơn giản, thô sơ. Ông nhận thấy thế không?

Poirot nhún vai:

- Có thể.

Ronald ngạc nhiên nhìn anh bạn thám tử của tôi:

- Ông cho bà Jane Wilkinson là vô tội ư? Vậy là bà ta đã che mắt được ông rồi.

Poirot bình thản nói:

- Xưa nay tôi luôn cảm phục hai thứ, một là nhan sắc phụ nữ và hai là chứng cứ.

Ronald Edgware nhắc lại vẻ kinh ngạc:

- Chứng cứ?

- Có lẽ ông chưa biết tối hôm qua bà Jane Wilkinson dự bữa tiệc ở phố Chiswick, vào đúng lúc mà người ta khẳng định bà có mặt ở đây.

Ronald buột miệng thốt lên một tiếng chửi thề.

- Thì gây án xong bà ta lại đến tiếp tục dự tiệc! Đàn bà là như vậy! Lúc sáu giờ bà ta còn kêu khó chịu trong người đến nỗi không thể đứng vững và thề không thứ gì có thể bắt bà ta đến dự bữa tiệc kia. Vậy mà chỉ mười phút sau bà ta đã thay đổi ý kiến. Trong việc điều tra một vụ án mạng, không nên căn cứ vào những gì một phụ nữ bảo sẽ làm; chính vì tin như thế cho nên bao nhiêu kế hoạch soạn thảo chu đáo nhất đã thất bại thảm hại. Nhất là ông đừng lầm tưởng tôi nói những lời vừa qua tức là tự tố cáo mình chính

là hung thủ... Đúng là ông đang nghĩ như thế đấy, tôi có tài đọc được nghĩ diễn ra trong đầu óc người khác. Kẻ đáng nghi đầu tiên là ai? Tất nhiên là thằng cháu vô công rồi nghề rồi, ông nghĩ như thế chứ gì?

Anh ta ngửa người ta lưng ghế nệm, cười vang:

- Ông Poirot ạ, lúc này tôi đang gìn giữ cho bộ não của ông đấy. Không cần phải dò hỏi ông rằng người ta có nhìn thấy tôi lảng vảng ở đây không, vào cái lúc mà bà thím tôi khẳng định một cách dữ dội rằng bà ta sẽ không đi đâu ra khỏi nhà tối nay... Lúc ấy tôi có ở đây, thưa ông Poirot. Khi đó ông sẽ suy nghĩ, phải chăng đứa cháu trời đánh kia có đến nhà ông chú tối hôm qua, giả dạng làm một phụ nữ với bộ tóc vàng giả và chiếc mũ thời trang của Paris?

Có vẻ hết sức thích thú được đùa giỡn thoải mái, Ronald Edgware vẫn chăm chú nhìn hai chúng tôi. Poirot nghiêng đầu quan sát anh ta, còn tôi thì lúng túng, không biết xử sự ra sao.

- Xin nói thêm rằng tôi còn có cả động cơ kia đấy, và tôi xin tặng ông một thông tin cực kỳ quan trọng. Sáng hôm qua, tôi đến thăm ông chú tôi. Để làm gì ư? Để xin tiền! Đúng thế, nói để các ông nổ mũi. Nhưng ông chú keo kiệt của tôi từ chối. Thế là tôi bỏ đi rất bực. Rồi ngay buổi tối thì chú tôi bị giết!

Ronald ngừng lại một chút. Poirot vẫn im lặng.

- Thưa ông Poirot, tôi rất hân hạnh được ông chú ý. Đại úy Hastings thì tưởng tôi là hồn ma. Ông đừng ngại, ông bạn! Đây đâu phải rạp hát và chuyện đang xảy ra đâu phải do diễn viên đóng. Chúng ta vẫn cho rằng thằng cháu hư hỏng

tìm cách đỡ vẩy tội lên đầu bà thím bị hấn ghét cay ghét đắng. Thăng cháu trước kia nổi tiếng là chuyên đóng các vai đàn bà con gái, nay đã cố gắng vượt bậc và khôi phục lại được tài năng đóng kịch xưa kia. Hấn đã giả giọng đàn bà để đóng vai Huân tước phu nhân Edgware, rồi lả lướt bước chân ngay trước mặt người quản gia mà không làm người này mảy may nghi ngờ. Rồi ông chú của tôi kêu lên triu mển "Jane!" còn tôi thì lấy giọng bà thím cũng đáp lại, âu yếm "George!" Tôi bèn lấy vẻ thắm thiết đưa hai tay ôm lấy cổ ông chú đồng thời ấn luôn lưỡi dao vào gáy ông ta. Xong việc, thăng diễn viên đại tài là tôi, trong vai Huân tước phu nhân, lập tức đi ra rồi về nhà ngủ một giấc sau một ngày bận rộn liên tục.

Y phá lên cười rồi tự rót cho mình thêm một ly whisky pha soda.

- Mọi thứ diễn ra trôi chảy không tưởng tượng nổi, đúng không nào? Nhưng khốn nỗi câu chuyện kia lại có một chỗ khiến chúng ta thất vọng. Đó là vướng phải cái vấn đề ngoại phạm.

Ronald nốc cạn ly rượu.

- Khi đọc tiểu thuyết hình sự, thứ khiến tôi bị cuốn hút nhất là các kiểu ngoại phạm. Để chứng minh tình trạng ngoại phạm của tôi, tôi xin cung cấp ba nhân chứng, cả ba đều gốc Do Thái, cụ thể là: hai ông bà Dortheimer và cô con gái họ, cả ba đều cực kỳ giàu có và đều yêu thích âm nhạc. Họ thuê dài hạn một buồng khán giả trong nhà hát nhạc kịch phố Covent Garden. Và họ thường xuyên mời các chàng trai có triển vọng về nghệ thuật. Tôi là một đứa trong đám trai trẻ ấy... tôi lại được mọi người hết sức ưa thích... Tôi có

thích nhạc kịch không ấy à? Thú thật là không. Nhưng tôi đánh giá rất cao một bữa ăn tối ở phố Quảng trường Grosvenor, trước khi vào rạp xem, rồi một bữa ăn nhẹ ban đêm tuyệt ngon ở một hiệu nào đấy sau khi tan rạp. Ngay cả khi tôi phải nhảy với bà Rachel Dortheimer. Vào đúng lúc người ta giết ông chú tôi thì tôi còn đang ba hoa vào cái tai đeo kim cương của bà Rachel tóc đen mắt đen, tại buổi khán giả trong nhà hát phố Covent Garden. Bây giờ thì ông hiểu tại sao tôi dám nói lảng nhảng như vừa rồi chứ?

Anh ta lại bật ngựa ra lưng ghế nệm.

- Hy vọng tôi nói lung tung không làm ông phiền lòng vì tiếc thời gian chứ? Ông muốn hỏi thêm gì về vụ án này không?

Poirot nói:

- Ông yên tâm là ông không hề làm tôi phiền lòng. Và vì thấy ông dễ tính, tôi xin mạnh dạn hỏi ông một câu nhỏ.

- Rất sẵn sàng nghe.

- Ông quen cô Carlotta Adams được bao lâu rồi?

Rõ ràng Ronald không ngờ có câu hỏi đó. Y ngồi thẳng người dậy và nét mặt y hoàn toàn biến đổi.

- Ông hỏi làm cái con khỉ gì kia chứ? Chuyện ấy thì liên quan gì đến vụ án mạng?

- Chỉ do tôi tò mò thôi.

- Carlotta Adams? Khoan đã! Tôi quen cô ấy mới được khoảng một năm... Khi cô ấy sang London biểu diễn mùa sân khấu năm ngoái.

- Ông biết rõ cô ấy chứ?

- Tương đối. Carlotta sống rất ý tứ và kín đáo, không bao giờ thân mật hoặc suồng sã với ai.

- Ông yêu cô ấy chứ?

Ronald chăm chú nhìn anh bạn thám tử của tôi.

- Tôi rất muốn biết tại sao ông quan tâm đến cô ấy? Phải chăng vì tôi tháp tùng cô ấy buổi tối hôm nọ? Vậy thì... đúng thế, tôi yêu Carlotta. Cô ấy rất đáng mến, chịu chăm chú nghe khi người khác nói và luôn khiến anh có cảm giác như anh là một người đàn ông đáng giá.

- Tôi hiểu. Nếu vậy tôi xin báo ông biết một tin buồn.

- Tin buồn? Tin gì vậy?

- Carlotta Adams đã qua đời.

- Sao?

Ronald vùng đứng lên:

- Carlotta chết rồi sao?

Mặt anh ta tái đi.

- Ông nói đùa, ông Poirot! Lần gần đây nhất gặp cô ấy, tôi thấy Carlotta hoàn toàn khỏe mạnh.

Poirot hỏi ngay:

- Đây là lúc nào?

- Hình như hôm kia. Trí nhớ tôi không được khá lắm.

Poirot nhắc lại:

- Cô Adams đã chết.

- Do tai nạn?.. Bị xe chệt trên đường phố hay sao?

- Không. Cô ấy uống một liều Veronal quá cao.

- Ôi, tội nghiệp cô bé! Đáng thương quá nhỉ! Carlotta đang bắt đầu nổi tiếng. Cô ấy nghĩ ra đủ mọi kế hoạch để đem em gái cô ấy từ Mỹ về. Thật khủng khiếp, ông có đồng ý không?

- Đồng ý. Quả là đáng buồn phải từ giã cõi đời giữa lúc tuổi còn quá trẻ như thế. Vào cái tuổi mà bao nhiêu thứ mở ra trước mắt và bao nhiêu điều hứa hẹn khiến con người ta khao khát được sống.

Ronald nhìn Poirot.

- Ông Poirot, tôi chưa hiểu rõ lắm câu ông nói.

- Thật ư?... Đôi khi tôi nói hơi phũ phàng, có thể... bởi tôi rất phần nộ khi nhìn thấy một cô gái trẻ đầy mơ ước như vậy bị kẻ nào đó nhấn tâm giết hại. Nhìn thấy thế, tôi hết sức đau lòng. Tạm biệt, ông Ronald Edgware!

Ronald ngạc nhiên đáp:

- Vâng... vâng... Tạm biệt.

Lúc mở cửa, suýt nữa tôi va phải cô thư ký Carroll.

- Ôi! Ông Poirot! Tôi vừa được biết ông còn ở đây. Tôi muốn nói với ông một câu thôi, được không ạ? Nếu không phiền, mời ông lên phòng giấy của tôi.

Lúc hai chúng tôi đã vào phòng giấy cô thư ký của cố Huân tước Edgware, cô ta nói thêm:

- Tôi muốn kể với ông về Geraldine.

- Tôi xin nghe.

- Vừa rồi con bé nói lung tung. Xin ông đừng phản đối. Vì trong lúc huyền thuyên, nó nói sai sự thật rất nhiều điều.

- Tôi có thấy tiểu thư bị kích động mạnh.

- Nói thật với ông... con bé phải chịu một kiểu sống quá buồn tẻ. Huân tước Edgware chủ trương không nên cho con gái đi học ở trường. Và ông chủ tôi luôn đe nẹt con bé.

- Tôi cũng đã nghi là có tình trạng gần như thế.

- Ngài Huân tước có thói độc đoán, hoặc nói thế nào nhỉ... Ông chủ tôi thích làm mọi người sợ, ông ấy có cái thú quái đản là rất thích nhìn thấy người khác run bần bật hoặc tái xanh tái xám trước mặt ông ấy.

- Ra thế.

- Cô Huân tước là con người cực kỳ thông minh và rất có văn hóa. Nhưng trong cuộc sống gia đình... Tất nhiên tôi không phải chịu những cơn điên khùng của ông ấy, nhưng tôi được chứng kiến. Khi bà vợ trước của ông ấy bỏ đi, tôi không hề ngạc nhiên. Không những không lên án bà ấy, tôi còn nghĩ rằng kết hôn với Huân tước bà ấy đã phải chịu bao nhiêu nỗi đau khổ. Bà ấy bỏ đi, nhưng Geraldine thì không đi đâu được. Cha con bé trong một thời gian dài không quan tâm gì đến nó, nhưng rồi đột nhiên gần đây ông ấy lại quan tâm, như thể sức nhớ ra là mình có con gái. Đôi khi tôi nghĩ... nhưng có lẽ tôi không nên nói ra...

- Xin bà nói ra cho.

- Tôi có cảm giác ông chủ tôi chuộc lại cái tội đã làm cho vợ đầu bỏ đi, bà ấy là một phụ nữ dịu dàng, phúc hậu vô cùng... Nếu ban nãy Geraldine không nói lung tung thì tôi

chẳng kể với ông chuyện này. Vì khi nghe một đứa con gái nói nó căm ghét cha nó ông dễ hiểu sai về nó, do không biết tính nết độc ác của ông Huân tước.

- Hết sức cảm ơn bà, thưa bà Carroll. Có lẽ Huân tước không nên lấy vợ lần thứ hai thì hơn.

- Đúng thế.

- Cuộc hôn nhân với bà Jane Wilkinson trực trặc, ông Huân tước có nghĩ đến chuyện kết hôn lần thứ ba không?

- Làm sao nghĩ đến được, vì bà thứ hai vẫn còn sống?

- Là nói sau khi ly hôn?

Cô thư ký Carroll nhếch mép cười:

- Tôi cho rằng ông chủ tôi đã vất vả với hai bà cho nên khó mà nghĩ đến một bà thứ ba.

- Bà cho là như thế, nhưng tôi đề nghị bà cũng suy nghĩ thêm, biết đâu ông Huân tước có tính đến chuyện kết hôn lần nữa, điều này hẳn chỉ bà mới có thể biết đôi chút.

Cô thư ký hơi đỏ mặt.

- Tôi chưa hiểu tại sao ông cứ khẳng khẳng là có thể có bà thứ ba? Tôi khẳng định không hề có.

CHƯƠNG 14 - NĂM CÂU HỎI

ại sao anh hỏi cô thư ký Carroll về khả năng Huân tước Edgware kết hôn lần thứ ba? - Tôi tò mò hỏi Poirot lúc hai chúng tôi đang trên đường về nhà.

- Tại bỗng tôi chợt nghĩ rất có thể ông Huân tước tính đến lấy bà vợ thứ ba.

- Để làm gì?

- Tôi đang tìm hiểu xem vì sao ông Huân tước lại xoay chuyển thái độ nhanh như vậy, đột nhiên bằng lòng cho bà Jane Wilkinson ly hôn. Trong sự việc này có điều gì đó không bình thường.

- Tôi cũng thấy lạ.

- Anh thấy chưa, Hastings? Ông Huân tước đã khẳng định điều bà Jane Wilkinson nói ra là đúng. Thoạt đầu, bà ấy nhờ các luật gia đủ loại đến thuyết phục, nhưng ông nhất định không chịu nghe... Thế rồi, đột nhiên ông ta chấp thuận.

- Ít ra cũng nói là chấp thuận.

- Anh nói đúng, Hastings. Chúng ta chưa có trong tay bằng chứng là bức thư kia có được viết ra hay không? Nếu quả thật ông Huân tước đã viết nó thì không phải ông ta không có lý do để viết. Cái lý do ấy, tôi thoáng nghĩ, có thể ông ta gặp một người phụ nữ nào đó có thể kết hôn. Chính vì vậy ông ấy thay đổi hẳn thái độ và bằng lòng ly hôn.

- Nhưng cô thư ký Carroll kiên quyết bác bỏ cái giả thuyết ấy.

Poirot chậm rãi đáp, vẻ mơ màng:

- Đúng thế... Cô Carroll...

Tôi sốt ruột:

- Vậy bây giờ anh kết luận ra sao?

Poirot có biệt tài là dùng giọng nói để khêu gợi người khác bộc lộ ra những nghi ngờ của họ.

Tôi nói:

- Nếu cô thư ký Carroll nói dối chúng ta thì nhằm mục đích gì?

- Không vì mục đích nào cả, Hastings. Tuy nhiên tôi vẫn không tin lời cô ấy nói.

- Anh cho rằng cô Carroll nói dối? Tôi lại cho rằng cô ấy là người thành thật.

- Đúng thế. Giữa lời nói dối có ý và lời nói dối vô

tình có một khoảng cách rất nhỏ, khó phân biệt nổi.

- Tôi chưa hiểu.

- Xét một lời nói là dối hay không đâu phải đơn giản. Có khi ta tin chắc đó là sự thật và không quan tâm đến chi tiết. Anh có thấy cô thư ký Carroll đã một lần nói dối chúng ta không? Cô ta khẳng định có nhìn rõ mặt bà Jane Wilkinson, thật ra lúc bà Jane Wilkinson đi vào, cô ấy đứng trên chiếu nghỉ cầu thang, chỉ nhìn qua tay vịn. Cô ta quả quyết nhìn thấy mặt bà ta, thật ra cô ta chỉ nhìn thấy lưng bà ấy. Nhưng vì tin chắc đó là bà Jane Wilkinson nên cô ấy cho việc nói dối chi tiết "nhìn thấy mặt" này không quan trọng. Nói cách khác, vì cô ta "biết trước" rằng đó là bà ấy. Nhân

chứng mà khẳng định quá nhanh thì nhiều khả năng lời khẳng định đó chưa qua suy xét.

- Ôi, Poirot, nhận xét của anh làm đảo lộn mọi ý niệm của tôi về các nhân chứng đấy.

- Còn vừa rồi, khi tôi hỏi ông Huân tước có ý định kết hôn lần thứ ba không thì cô ấy bác bỏ ngay, vì chưa bao giờ cô ấy nghĩ đến chuyện đó... Cho nên tôi không đi tìm xem động cơ nào khiến cô ấy nói dối. A, mà tôi vừa nảy ra một ý tưởng!

- Ý tưởng gì? - Tôi tò mò hỏi.

- Một ý tưởng nảy ra trong óc tôi nhưng hơi thô thiển quá.

Poirot chỉ nói thế chứ không kể ra cụ thể cái ý tưởng ấy là gì. Tôi nói:

- Có vẻ cô thư ký ấy rất yêu Geraldine.

- Đúng. Và cô ấy muốn tham dự cuộc trò chuyện giữa hai chúng ta và cô bé. Hastings, anh nhận xét thế nào về cô con gái ông Huân tước ấy?

- Cô ấy làm tôi thấy thương hại...

- Tính anh xưa nay vẫn đa cảm. Mỗi khi thấy một cô gái đẹp rơi vào cảnh ngộ bất hạnh anh đều mủi lòng.

- Dù sao lời kết tội của bà Jane Wilkinson cũng không đúng. Cô Geraldine không thể có liên quan đến vụ án.

- Có thể cô ấy đã có đủ chứng cứ ngoại phạm nhưng thanh tra Japp chưa nói cho tôi biết.

- Anh vẫn chưa hoàn toàn tin cô ấy vô tội?

- Ta thử điếm lại xem có thể rút ra những kết luận nào sau cuộc trò chuyện với cô Geraldine nhé. Một là chúng ta biết cô ấy đã phải chịu cuộc sống khốn khổ khi cha còn sống, đến nỗi thấy cha chết cô ấy rất mừng. Thứ hai, cô ấy nóng lòng muốn biết ai là hung thủ đã giết ông Huân tước. Vậy mà anh bảo cô ấy không cần có chứng cứ ngoại phạm?

- Nguyên sự thành thật của Geraldine đủ chứng minh cô ấy vô tội.

- Tính thành thật là một phẩm chất di truyền của gia đình này. Anh thấy cậu Ronald Edgware đã ngửa hết bài ra đấy thôi.

- Đúng thế... Và hai chúng ta bị rơi vào tình thế lố bịch.

- Anh nhận xét đến là lạ. Riêng tôi, chưa lúc nào tôi cảm thấy tôi lố bịch cả. Trái lại, tôi thấy còn đưa được cậu ta vào bẫy nữa kia.

- Thật không, Poirot?

- Chứ còn gì nữa? Tôi chăm chú nghe và khi cậu ta tuôn ra hết, tôi hỏi luôn một câu khiến cậu ta hoàn toàn bất ngờ. Hẳn anh đã thấy cậu ta bối rối đến chừng nào rồi chứ?

- Tôi có thấy vẻ kinh ngạc của cậu ta khi nghe tin về cái chết của cô Carlotta Adams. Anh có cho rằng cậu ta đóng kịch không?

- Khó biết được. Anh biết đánh bài đấy chứ? Người chơi giỏi luôn làm động tác giả để đánh lừa đối phương. Nhưng ta phải đi ăn trưa thôi. Chín giờ tối nay tôi lại phải đến một nơi.

- Đến đâu?

- Ăn cái đã, Hastings. Trong lúc ngồi ăn ta sẽ trao đổi tiếp.

Poirot dẫn tôi vào một quán ăn nhỏ phố Soho, một quán khá nổi tiếng. Chúng tôi lấy món cá, món thịt gà và một chiếc bánh rưới rượu rom là thứ Poirot rất mê.

Trong lúc nhấm nháp tách cà phê, Poirot cười trêu mếu nhìn tôi.

- Anh bạn thân mến ạ, chắc anh không biết anh có ích đối với tôi chừng nào đâu.

Tôi hời hợt hời dạ nghe câu khen bất ngờ ấy. Cho đến hôm nay, chưa bao giờ Poirot nói với tôi một lời nào kiểu như thế. Trái lại, tôi luôn bực thềm vì bị anh chê bai đủ thứ.

Poirot nói tiếp, vẻ mơ màng:

- Đúng thế đấy. Anh luôn đưa ra những nhận xét giúp tôi tránh được sai lầm trong khi tiến hành điều tra.

Tôi không tưởng tượng nổi là Poirot có thể khen tôi đến mức như thế.

- Cảm ơn. Nhưng đi theo anh tôi thấy học được rất nhiều thì có.

Poirot lắc đầu:

- Vấn đề không phải ở chỗ ấy. Mà thật ra anh không học được cái gì hết.

- Sao lại thế?

- Quy luật cuộc đời là như vậy. Mỗi người chỉ có thể khai thác phẩm chất của bản thân họ. Tôi không coi anh là cấp dưới, là người giúp việc, mà tôi coi anh là người có cách suy nghĩ thông thường.

- Thì có gì là lạ?

- Anh có cách suy nghĩ thực tế. Và điều này tôi rất cần. Khi một hung thủ định gây án, việc đầu tiên hẳn làm là tìm cách đánh lừa người khác. Mà ai là người hẳn đánh lừa? Những con người có cách suy nghĩ thông thường. Tất nhiên không ai hoàn toàn như thế, nhưng anh gần với kiểu con người suy nghĩ theo cách thông thường ấy. Nói anh đừng giận, nhiều lúc anh ngây thơ đến mức lạ lùng. Nhưng chính nhờ anh mà tôi thấy được hung thủ định đánh lừa ra sao. Mà điều này vô cùng quan trọng đối với tôi.

Quả thật tôi không hiểu rõ lắm Poirot định nói gì, và có phải anh khen tôi thật không? Đúng lúc đó anh ta vội vã nói:

- Tôi không biết cách diễn tả ý nghĩ của tôi. Tôi chỉ muốn nói rằng anh hiểu được tâm lý kẻ tội phạm, là thứ tôi rất thiếu. Anh chỉ cho tôi thấy hẳn muôn tạo cho tôi tin vào cái gì... Ôi, Hastings, thật tình tôi rất quý anh...

Tôi chưa biết nói sao thì Poirot đã nheo mắt nói thêm:

- Tôi đang tự đặt ra mấy câu hỏi.

Tôi nói:

- Tất nhiên rồi. Câu hỏi đầu tiên, ai là hung thủ giết ông Huân tước?

Poirot lắc đầu rất mạnh:

- Không, không! Câu hỏi ấy lúc này còn sớm quá. Anh giống như một độc giả khi đọc tiểu thuyết hình sự, ngay thoạt đầu đã muốn biết ai là hung thủ, rồi nghi tất cả các nhân vật bất kể ai. Thôi được, về chuyện này hai chúng ta sẽ có dịp bàn

đến. Lúc này hãy trở lại vụ án đã. Hai chúng ta đang bàn chuyện gì nhỉ?

Tôi cụt hứng, lạnh lùng nói:

- Những câu hỏi anh tự đặt ra cho anh.

- "Phải rồi. Câu hỏi đầu tiên, tại sao Huân tước Edgware đột nhiên thay đổi thái độ đối với việc ly hôn? Tôi nghĩ đến hai khả năng. Một khả năng thì anh biết rồi.

Câu hỏi thứ hai: bức thư kia hiện ở đâu? Ai quan tâm đến việc Huân tước có ly dị vợ hay không?

Câu hỏi thứ ba: giải thích thế nào về vẻ mặt của Huân tước Edgware mà anh nhận xét thấy lúc chúng ta ra khỏi phòng đọc sách của ông ấy? Anh có tin chỉ do anh tưởng tượng hay không?"

- Không. Tôi tin rằng tôi đã nhận xét đúng.

- "Thôi được, nhưng ta sẽ phải chứng minh điều đó. Câu hỏi thứ tư liên quan đến chiếc kính cận. Carlotta Adams không đeo kính, và bà Jane Wilkinson cũng không đeo. Vậy tại sao có chiếc kính trong xách của Carlotta?"

Còn đây là câu hỏi thứ năm: tại sao có người muốn biết bà Jane Wilkinson có đến dự tiệc ở phố Chiswick hay không, và ai đã gọi điện thoại?

Đây là tất cả những câu hỏi đang đặt ra trong đầu tôi lúc này".

Tôi nói:

- Còn nhiều câu hỏi khác nữa.

- Thí dụ?

- Ai đã thuê Carlotta Adams thực hiện cuộc "đánh lừa" kia? Cô ấy ở đâu trước và sau mười giờ tối? Người có cái tên bắt đầu bằng chữ D. là ai, và có phải là người đã tặng cô ấy chiếc hộp nhỏ bằng vàng kia?

- Các câu hỏi của anh chỉ mang tính thứ yếu. Chỉ là chi tiết. Trong khi những câu hỏi của tôi mới mang tính tâm lý...

Dù sao tôi cũng phải cắt đứt lời Poirot nói.

- Lúc này anh bảo tối nay phải đi đâu kia mà, Poirot?

- Đúng thế. Để tôi gọi điện xem người đó có tiếp tôi được không đã.

Anh chạy đi một lát rồi quay lại.

- Xong rồi. Anh đi với tôi.

- Đến đâu?

- Đến Huân tước Montagu Corner ở phố Chiswick. Tôi muốn hỏi thêm về cú điện thoại kia.

CHƯƠNG 15 - HUÂN TƯỞC MONTAGU

G

ần mười giờ tối chúng tôi đến nhà Huân tước Montagu ở phố Chiswick, bên bờ sông Tamise. Tòa biệt thự rất sang trọng, nằm ở cuối một hoa viên. Gia nhân dẫn hai chúng tôi vào gian sảnh. Bên phải chúng tôi là cánh cửa mở, thấy rõ một bàn ăn dài với những giá nến.

Gia nhân đưa hai chúng tôi lên tầng hai theo một thang gác có những bậc rất rộng, vào một gian phòng dài trông xuống sông Tamise. Gian phòng này có vẻ hơi bí hiểm với những ngọn đèn được bọc kín. Chỗ góc phòng, nơi có một cửa sổ mở rộng, bốn người đang ngồi chơi bài xung quanh bàn. Thấy hai chúng tôi vào, một người đứng lên bước ra đón:

- Chào ông Poirot! Rất hân hạnh được tiếp ông.

Tôi tò mò ngắm chủ nhân tòa biệt thự. Ông ta có vẻ gốc Do Thái với cặp mắt nhỏ, đen và linh lợi. Vóc người ông ta rất thấp, dáng điệu cử chỉ có vẻ kiểu cách, không thật.

- Xin giới thiệu với hai vị khách quý các bạn của tôi: ông và bà Widburn.

Ông Widburn nói ngay:

- Tôi và ông Poirot đã biết nhau rồi.

- Còn đây là ông Ross.

Ross là một chàng trai tóc vàng, khoảng hai mươi năm tuổi, có khuôn mặt đáng mến.

Poirot nói:

- Xin lỗi đã làm phiền các bà các ông, cắt đứt ván bài của các vị.

- Không đâu, chúng tôi còn chưa bắt đầu chơi kia mà. Mời hai vị dùng cà phê nhé?

Poirot khước từ, nhưng lại nhận uống một ly rượu mạnh lâu đời. Huân tước Montagu bắt đầu nói: ông nói về những bức tranh thủy mặc của Nhật, đồ mỹ nghệ bằng sơn mài của Trung Hoa, những tấm thảm Ba Tư, tác phẩm hội họa của các họa sĩ ấn tượng Pháp và những thuyết khoa học của Einstein. Rồi ông ngả người ra lưng ghế nệm, nét mặt vui vẻ, tự hài lòng về diễn văn của mình vừa rồi.

Poirot nói:

- Thưa ngài Montagu, tôi không dám chiếm mất nhiều thời gian của ngài, vậy xin phép đi ngay vào mục đích tôi đến đây.

Huân tước Montagu giơ tay:

- Đi đâu mà vội? Thời gian còn rất nhiều.

Bà Widburn thở dài nói:

- Tòa nhà này luôn gợi lên cái cảm giác ấy. Ngồi ở đây thật dễ chịu!

Huân tước Montagu nói:

- Sống ở London tôi không cần nghĩ đến chuyện kiếm tiền, vì ở đây tôi được hưởng cái không khí thanh bình thuở xưa, thứ mà trong thời đại rối ren này đang biến mất dần.

Poirot bắt đầu nói:

- Trong không khí như thế này mà nói đến chuyện án mạng tôi thấy vô ý quá.

Huân tước Montagu đáp:

- Không đâu. Vụ án mạng có thể thành một đề tài nghệ thuật và thám tử là một nghệ sĩ. Tất nhiên không phải các nhân viên cảnh sát. Hôm nay một thanh tra cảnh sát đến đây. Một con người kỳ cục! ông có thể tưởng tượng được không, ông ta chưa hề nghe thấy cái tên Benvenuto Cellini bao giờ!

Bà Widburn tò mò hỏi:

- Có lẽ ông ta đến để dò hỏi về bà Jane Wilkinson?

Poirot nhận xét:

- Bà nghệ sĩ ấy hẳn phải rất hài lòng được đến dự tiệc tối hôm qua tại tòa biệt thự này.

- Tôi không dám nghĩ như thế. Tôi mời Jane Wilkinson chỉ vì bà ấy đẹp và tài ba, và tôi nghĩ sẽ có ích cho bà ấy. Bà ấy đang muốn làm giám đốc một nhà hát. Tôi muốn tạo điều kiện giúp bà ấy.

Bà Widburn nói:

- Bà Jane đúng là con người luôn được số phận ưu ái. Đang muốn thoát khỏi ông chồng thì ông ấy chết, thế là không phải lo xoay xử chuyện ly hôn nữa. Bây giờ bà ấy được tự do kết hôn với ông Công tước trẻ Merton. Điều này tôi chỉ được nghe loáng thoáng.

Huân tước Montagu nói:

- Bà Jane Wilkinson để lại trong tôi một ấn tượng tốt. Bà ấy đưa ra khá nhiều nhận xét thông minh về nghệ thuật Hy Lạp.

Tôi cười, thăm hình dung Jane Wilkinsori chỉ biết trả lời tiếng một "Đúng thế" hoặc "Không phải đâu" và "Quả là tuyệt vời!" khi nghe những ý kiến của Huân tước Montagu. Muốn được lòng ông này, chỉ cần chăm chú lắng nghe ông ta nói và ca tụng ông là người có bộ óc thông minh siêu phàm.

- Huân tước Edgware là con người quái đản. Ông ấy gây ra bao nhiêu kẻ thù.

Bà Widburn hỏi:

- Thưa ông Poirot, có phải ông ấy bị kẻ nào đó cứa gáy không?

- Hoàn toàn đúng, thưa phu nhân. Cách cứa của hung thủ hết sức chính xác và có tay nghề cao, có thể nói rất khoa học. Bây giờ tôi xin phép được đi vào điều tôi quan tâm. Giữa bữa tiệc, có người đã gọi điện cho phu nhân Edgware. Tôi muốn biết thêm vài chi tiết về cú điện thoại ấy. Huân tước cho phép tôi hỏi các gia nhân, được không ạ?

- Tất nhiên là được, ông Ross, làm ơn ấn chuông giúp tôi.

Liền sau đấy viên quản gia xuất hiện, đó là một người đàn ông tầm thước, tuổi trung niên, dáng điệu chững chạc. Poirot hỏi:

- Khi có tiếng chuông điện thoại, ai là người nhắc máy đầu tiên?

- Thưa ngài, tôi. Máy đặt trong một căn phòng nhỏ ở cuối gian sảnh.

- Người gọi bảo xin gặp phu nhân Edgware hay bà Jane Wilkinson?

- Thưa, bà Jane Wilkinson ạ.

- Nguyên văn câu ấy thế nào?

Viên quản gia suy nghĩ một chút rồi nói:

- Theo tôi nhớ thì tôi nói vào máy "A-lô" rồi người ở đầu dây bên kia hỏi, có đúng đây là số điện Chiswick 43434 không?" Tôi đáp, đúng. Người đó bảo hãy giữ máy. Rồi một người khác nói vào máy, hỏi lại, có đúng đây là số máy Chiswick 43434 không. Khi tôi trả lời đúng, người đó hỏi thêm, bà Jane Wilkinson có ở đây không? Tôi trả lời phu nhân đang ngồi trong bàn tiệc. Người đầu dây bên kia lại nói: "Vui lòng cho tôi gặp bà ấy". Tôi bèn vào thưa với ông chủ và ông chủ mời bà ấy ra nói chuyện điện thoại. Bà ấy đứng dậy và tôi đưa bà ấy đến chỗ đặt máy.

- Rồi thế nào?

- Vị phu nhân cầm máy, nói: "A-lô! Ai đấy?" Sau đó bà ấy nói: "Vâng, tôi đây". Tôi định đi thì phu nhân gọi tôi lại, bảo bên kia đã gác máy. Bà chỉ cho biết người đầu dây bên kia cười to một tràng rồi cúp máy. Phu nhân hỏi tôi người kia có xưng danh là ai không, tôi trả lời là không. Tất cả chỉ có thế, thưa ông.

Poirot chau mày. Bà Widburn hỏi:

- Ông có cho rằng cú điện thoại đó liên quan đến vụ án mạng không?

- Hiện chưa thể khẳng định được điều gì, thưa bà Widburn. Tôi mới chỉ thấy đó là một sự trùng hợp lạ lùng.

- Đôi khi người ta gọi điện chỉ để đùa vui, trêu chọc. Tôi cũng đã có lần bị như thế rồi.

- Có thể là như thế, thưa bà.

Poirot lại quay sang viên quản gia:

- Người gọi là nam hay nữ?

- Thưa ngài, tôi nghĩ là nữ.

- Giọng ra sao: giọng trầm hay giọng cao?

- Trầm, thưa ngài... nói chậm và rành rọt. Tôi có thể lầm, nhưng tôi có cảm giác đây là giọng một người nước ngoài. Bởi âm "r" được uốn lưỡi.

Bà Widburn nói với anh chàng Ross:

- Có lẽ giọng dân xứ Scotland!

Ross phá lên cười:

- Chắc không phải giọng của tôi rồi. Lúc ấy tôi đang ngồi ăn.

Poirot lại hỏi người quản gia:

- Nếu bây giờ nghe lại, bác có nhận ra được không?

Bác này ngập ngừng:

- Tôi không dám chắc. Nhưng có lẽ nhận ra được.

- Cảm ơn bác.

Người quản gia cúi chào rồi đi vào nhà trong.

Huân tước Montagu năn nỉ hai chúng tôi ở lại chơi bài. Tôi khước từ vì tôi không ham chơi bài. Anh chàng Ross nhường chỗ cho Poirot. Anh ta và tôi ngồi xem.

Cuối buổi, Huân tước Montagu và Poirot thắng và được một số tiền khá lớn. Hai chúng tôi cảm ơn chủ nhân rồi chào và đi ra. Ross cùng về với hai chúng tôi.

Thấy thời tiết đêm nay rất dễ chịu, ba chúng tôi quyết định đi dạo một lúc rồi mới gọi taxi để về.

Poirot bình luận về cuộc viếng thăm tối nay:

- Huân tước Montagu đúng là loại người kỳ cục.

Ross nói:

- Ông ta rất giàu! Và rất quan tâm đến tôi. Hy vọng thái độ đó còn kéo dài. Dựa vào một người giàu và có thế lực như thế ta có thể tiến lên trong cuộc sống.

- Ông là diễn viên, ông Ross?

Ross gật đầu. Anh ta có vẻ hơi buồn vì tên tuổi ít người biết đến. May mà anh ta vừa nổi lên trong một vở bi kịch u uất dịch của Nga. Poirot hỏi:

- Hẳn ông quen cô Carlotta Adams?

- Không. Tôi mới biết tin về cái chết của cô ấy đăng trên báo chiều nay, chết do uống một liều ma túy quá mạnh. Đám nữ diễn viên trẻ ngày nay như thế đấy.

- Đúng thế. Quả là đáng buồn, nhất là cô ấy lại có tài. Ông đã xem cô ấy biểu diễn những tiểu phẩm nhỏ rồi chứ?

- Chưa. Loại tiết mục ấy không làm tôi quan tâm. Công chúng có thể thích thú trong một thời gian ngắn rồi thôi.

Poirot kêu lên:

- Taxi kia rồi.

Anh giơ cây cần, ra hiệu cho tài xế. Ross nói:

- Còn tôi đi bộ đến ga xe điện ngầm Haramersmith rồi xuống đó về nhà.

Đột nhiên anh ta phá lên cười như kẻ điên.

- Tôi nghĩ đến bữa ăn tối hôm trước.

- Sao?

- Mười ba người ngồi cùng một bàn. Một người bỏ đi lúc nào không biết. Mãi đến cuối bữa, chúng tôi mới nhận ra số người cùng ngồi chung một bàn.

- Ai là người bỏ về đầu tiên? - Tôi hỏi.

Anh ta cười một kiểu rất lạ:

- Tôi!

CHƯƠNG 16 - TRANH LUẬN

V

ề đến nhà, hai chúng tôi thấy thanh tra Japp đang chờ. Ông ta nói:

- Trước khi đi ngủ, tôi muốn đến trò chuyện giải sầu với hai ông.

Poirot hỏi:

- Công việc tiến triển tốt chứ?
- Không tốt lắm. Ông có thể soi bằng chất xám của ông giúp tôi được không, ông Poirot?
- Soi vào chỗ nào?
- Vào chỗ tại sao cùng một người đàn bà lại có mặt ở hai chỗ vào cùng một lúc?
- Chà... Thì chính tôi đang muốn hỏi ông về điều đó. Ông biết cô Carlotta Adams chứ?
- Tôi có nghe người ta nói với tôi về cô diễn viên ấy, chỉ có tôi không nhớ nghe ở đâu.

Poirot kể những thông tin cần thiết về cô danh hài và những điều anh đã rút ra kết luận.

Thanh tra Japp nói:

- Nếu vậy thì đúng là cô ấy rồi: cách ăn mặc, cái mũ, đôi găng tay... bộ tóc giả màu vàng óng nữa. Poirot, đúng là không ai bằng ông. Tuy nhiên tôi vẫn cho rằng ông hơi quá đà. Không có gì chứng tỏ rằng cô Carlotta bị giết. Cô ấy có dính vào vụ án mạng thì rõ rồi. Nhưng tôi lại phát hiện những cách lý giải khác đối với hành động của cô ấy.

Carlotta Adams đến gặp Huân tước Edgware vì những động cơ riêng của cô ấy... rất có thể để tổng tiền, vì lúc nói chuyện với bạn gái, cô ấy có ý nói đến một khoản tiền lớn sắp được hưởng. Thế rồi giữa cô ấy và ông Huân tước nổ ra cãi lộn. Cô ấy liền giết ông ta. về đến nhà, hoảng hốt vì đã giết người trong lúc nóng nảy, cô ấy vội uống một liều an thần lớn... Veronal.

- Ông cho kết luận như thế là đủ?

- Tất nhiên còn những chi tiết mà chúng ta chưa biết. Dù sao, cách lý giải đó nghe xuôi tai. Tôi còn cho rằng việc cải trang và việc giết người là hai việc hoàn toàn khác nhau, tôi không thấy giữa hai việc ấy có mối liên quan nào.

Tôi biết Poirot không tán thành, nhưng anh vẫn trả lời một cách không làm méch lòng viên thanh tra:

- Có thể.

- Ông nghĩ sao về cách lý giải thứ ba: việc cải trang lúc đầu chỉ là chuyện đùa giỡn, nhưng về sau có kẻ nghe thấy bèn khai thác nó để thực hiện vụ án? Chà, cái cách lý giải này nghe cũng xuôi tai đấy chứ? Tuy nhiên tôi vẫn tán thành cách lý giải trước. Còn mối quan hệ giữa cô diễn viên trẻ này với ông Huân tước ra sao thì rồi chúng ta sẽ biết.

Poirot nói về bức thư Carlotta Adams viết cho em gái bên Mỹ, thế là thanh tra Japp cho rằng bức thư đó sẽ giúp rất nhiều cho cuộc điều tra. Ông ta lấy sổ ra ghi rồi tuyên bố:

- Tôi sẽ lo chuyện này - Rồi ông ta nói thêm - Càng suy nghĩ, tôi càng thiên về phía hung thủ chính là cô diễn viên trẻ ấy. Còn về phần anh chàng đại úy Marsh, người nay là Huân tước Edgware mới, thì anh ta có chứng cứ ngoại

phạm. Được hai vợ chồng gốc Do Thái và rất giàu Dortheimer mời, anh ta đã ngồi xem suốt buổi tối hôm ấy ở nhà hát nhạc kịch. Tôi đã cho thẩm tra. Trước lúc vào nhà hát, Ronald đã ăn nhà hàng với hai vợ chồng họ và sau khi tan hát, anh ta cũng lại ăn tối với họ, tại khách sạn Sobranis. Đúng như thế.

- Còn tiểu thư Geraldine?

- Ông muốn nói đến con gái ngài Huân tước chứ gì? Cũng vắng nhà vào thời gian xảy ra vụ án. Cô ấy đến ăn bữa trưa với những người được gọi là Carthew West, rồi họ mời cô ấy đi xem hát và đưa cô ấy về nhà lúc mười hai giờ kém mười lăm. Cô thư ký của Huân tước thì tôi thấy có năng lực và trung thực, nhưng còn viên quản gia thì chưa phải đã tốt. Tôi thấy không ưa y. Trong chuyện y vào làm cho ông Huân tước, xem chừng có sự lươn lẹo nào đấy. Tôi đã nghiên cứu thẩm tra về y nhưng cho đến nay chưa tìm thấy động cơ nào của y để giết ông chủ.

Poirot hỏi:

- Ông không phát hiện thêm điều gì mới nữa à?

- Có, nhưng rất khó xác định mức độ quan trọng của chúng. Thứ nhất là mất chiếc chìa khóa của Huân tước Edgware.

- Chìa khóa cửa?

- Đúng thế.

- Chà, đáng lưu ý đấy.

- Như tôi vừa nói, việc mất ấy quan trọng lắm hay không quan trọng chút nào? Thứ hai: ông Huân tước hôm qua đã rút tiền ở nhà băng, một khoản tiền khá lớn, khoảng một

trăm bảng. Để tiêu trong chuyến sang Pháp sắp tới nên ông ấy rút ra bằng tiền phrăng. Số tiền này cũng biến đâu mất.

- Ai nói với ông?

- Cô thư ký Carroll. Cô ấy đã cắt séc nhưng số tiền thì không còn.

- Thế tối hôm qua số tiền ấy nằm ở đâu?

- Cô thư ký không biết. Cô ấy đã đưa ông Huân tước vào lúc chiều, lúc ông ấy đang ngồi làm việc trong phòng giấy. Ông ấy nhận chiếc phong bì của nhà băng đưa rồi đặt ngay trên bàn ngay cạnh.

Poirot nhận xét:

- Chà lại thêm chuyện rắc rối này nữa.

- Hay chuyện làm đơn giản thêm sự việc? A, còn thương tích...

- Thì sao?

- Bác sĩ không tin hung thủ dùng dao díp thông thường mà dùng một thứ lưỡi dao rất mỏng và sắc được đánh riêng.

Poirot có vẻ mơ màng. Thanh tra Japp nói tiếp:

- Anh cháu mà hiện nay thừa kế danh vị Huân tước, luôn đùa cợt, tôi thấy anh ta không nghiêm túc chút nào. Anh ta tỏ ra thích thú khi bị nghi là hung thủ. Ông thấy quái đản không chứ?

- Đúng là quái đản.

- Cái chết của ông chú đúng là thứ Trời ban cho anh ta. Bỗng nhiên bây giờ anh ta là chủ nhân của tòa biệt thự sang trọng kia.

- Trước đây anh ta ở đâu?

- Phố Martin, một phố nhỏ đâm ra đại lộ Saint George, trong một khu phố tồi tệ.

- Anh ghi vào sổ hộ tôi, Hastings.

Tôi mở sổ tay ra ghi, không biết Poirot sẽ dùng nó làm gì. Bởi bây giờ Ronald Marsh đã dọn về sống ở tòa biệt thự của ông chú trên đại lộ Regent Gate, còn cần gì phải ghi địa chỉ anh ta lúc trước.

Thanh tra Japp đứng lên.

- Tôi cho cô Carlotta Adams chính là hung thủ. Xin khen ngợi ông đã tìm ra được điều ấy, ông Poirot. Rất tiếc là tôi chưa tìm ra được động cơ nào đã khiến cô ta gây án.

- Tôi biết một người có động cơ rất hợp lý mà ông chưa quan tâm đến.

- Ai?

- Nhà quý tộc mà theo dư luận thì sắp kết hôn với vợ góa của Huân tước Edgware. Hoặc gọi theo cách khác, là Công tước Merton.

Thanh tra Japp cười:

- Tất nhiên ông Công tước có động cơ, nhưng một người danh vị cao như thế không đời nào hạ mình để biến thành kẻ sát nhân, vả lại ông ta vẫn đang ở Paris.

- Có nghĩa ông không cho Công tước là một nghi phạm đáng quan tâm?

- Hay ông cho là thế?

Rồi viên thanh tra vừa cười phá lên vừa đi ra.

CHƯƠNG 17 - NGƯỜI QUẢN GIA

ôm sau hai chúng tôi nghỉ ngơi đôi chút, trong khi thanh tra Japp triển khai công việc điều tra rất mạnh mẽ. Lúc chúng tôi đang dùng bữa phụ buổi chiều thì ông ta đến gặp.

Ông ta tỏ vẻ phẫn nộ:

- Tôi vừa bị hốt một việc.

Poirot lịch sự đáp:

- Không thể có chuyện ấy được.

- Vậy mà có mới đau chứ. Tên... (ông ta nói bằng một âm thanh không thể ghi thành chữ được) quản gia ấy đã tuột khỏi tay tôi.

- Anh ta biến mất à?

- Đúng thế! Thằng khốn kiếp!

- Ông bình tĩnh đã.

- Bình tĩnh sao được? Cấp trên đã khiển trách tôi rồi đấy.

Trông dáng vẻ thanh tra Japp rõ ràng là tội nghiệp. Poirot âm ừ mấy tiếng để an ủi ông ta. Còn tôi thì rót một ly whisky pha soda đưa ông thanh tra.

- Cảm ơn đại úy, xin không từ chối.

Ông ta uống rồi nói tiếp, giọng lúc này đã đỡ uất hận.

- Nhưng tôi không cho y là thủ phạm. Việc y trốn tụy làm tôi nghi ngờ, nhưng có thể lý giải được. Lúc trước tôi bố trí người bám sát y, thấy y vào giải sầu trong những hộp đêm

trá hình, thực chất là ổ mại dâm. Tôi nhắc lại, đúng là một tên khốn kiếp! Chính vì vậy mà y bỏ trốn. Y sợ bị cảnh sát bắt về tội vô đạo đức. Càng đi sâu tôi càng thấy Carlotta Adams chính là hung thủ, mặc dù chưa có bằng chứng cụ thể. Tôi đã cho người lục soát căn hộ cô ta, nhưng chúng không tìm thấy gì đặc biệt. Cô ta không giữ lại thư từ nào hết, trừ vài giấy tờ làm ăn, hợp đồng, tất cả được xếp ngăn nắp, và hai bức thư của em gái cô ta ở Washington...

- Tính cô ấy kín đáo. Nhưng đối với chúng ta thì cái tính ấy lại gây trở ngại cho việc điều tra.

- Tôi có nói chuyện với bà giúp việc. Không moi được gì. Tôi gặp cả bạn gái cô ấy, chủ một hiệu thời trang.

- Thế à? Vậy ông đánh giá thế nào về cô Driver ấy?

- "Một phụ nữ trẻ hết sức thông minh nhưng đáng tiếc là không giúp gì được chúng ta. Cô Driver ấy làm tôi phải chạy khắp thành phố để đến những nơi Carlotta Adams ăn uống, chơi bời, gặp gỡ người này người nọ. Cuối cùng vất vả mà chẳng thu thập được thông tin nào bổ ích. Mà cô Carlotta ấy chẳng thân thiết thật sự với anh chàng nào. Trong số bạn trai chỉ có anh cháu ông Huân tước, tức là vị Huân tước mới, diễn viên Bryan Martin và khoảng nửa tá người nữa.

Ông Poirot, tôi thấy trong vụ án này không có sự tiếp tay của nam giới. Đến lúc này tôi thấy Carlotta Adams đã gây án một mình. Trong khi chờ đợi, tôi tìm hiểu mối quan hệ giữa cô ta với nạn nhân. Có lẽ tôi sẽ phải sang Paris vì trên nắp chiếc hộp nhỏ bằng vàng có khắc chữ "Paris" và vị Huân tước đã quá cố rất hay sang thủ đô của nước Pháp để tìm mua đồ cổ và tác phẩm hội họa. Chi tiết này do cô thư

ký Carroll cung cấp. Đúng thế, tôi sẽ phải sang Pháp. Chiều mai tôi sẽ đáp tàu thủy sang đó".

- Ông Japp thân mến. Tôi phục sự năng nổ của ông đấy.

- Còn ông thì quá lười biếng. Ông chỉ ngồi một chỗ suy nghĩ... Ích gì đâu? Ông phải năng động lên mới hy vọng tìm ra được thứ gì giá trị cho cuộc điều tra!

Cô giúp việc hé mở cánh cửa, báo:

- Ông Bryan Martin xin gặp ông chủ. Có mời vào không ạ?

Thanh tra Japp đứng dậy nói:

- Tôi đi đây. Các ngôi sao điện ảnh đều kéo đến đây hỏi ý kiến ông.

- Cho tôi nói thêm một câu, ông thanh tra. Cố Huân tước để lại tài sản cho những ai?

- Năm trăm bảng cho cô thư ký Carroll, còn bao nhiêu cho con gái hết. Chúc thư rất ngắn gọn.

- Huân tước viết chúc thư từ bao giờ?

- Sau khi bà vợ đầu bỏ đi... tức là cách đây hơn hai năm. Ông ấy không để lại một chút nào cho bà ấy cả.

- Đúng là thù dai! - Poirot lẩm bẩm.

Thanh tra Japp vừa đi ra vừa chào:

- Tạm biệt!

Diễn viên Bryan Martin vào. Mặc hết sức diện, anh ta đúng là người mẫu nam giới. Nhưng nét mặt anh ta u uất.

- Xin lỗi là đến gặp ông vào lúc đêm khuya như thế này, thưa ông Poirot. Tôi e chiếm mất thời gian của ông chỉ vì

những chuyện vô giá trị.

- Thật thế sao?

- Vâng. Tôi đã gặp người phụ nữ mà tôi đã nói với ông. Cô ta kiên quyết không cho tôi lộ ra điều bí mật. Tôi rất tiếc đã quấy rầy ông.

- Không sao. Tôi cũng đoán trước là như thế.

Bryan sửng sốt:

- Thật không? Vậy ông đã biết là về chuyện gì rồi?

- Không hẳn như thế, thưa ông Martin. Nhưng một thám tử luôn đề ra các giả thuyết. Nếu những giả thuyết đó được chứng minh... anh ta kết luận.

- Ông có thể cho tôi biết ông kết luận ra sao không?

- Một nguyên tắc nữa của nghề làm thám tử: cần phải im lặng. Xin nói với ông rằng tôi bắt đầu hình thành một nhận định từ khi nghe ông kể về người đàn ông có chiếc răng vàng ấy.

- Nghe ông nói tôi rất ngạc nhiên. Vậy ông nhận định thế nào? Ông giải thích đôi chút cho tôi nghe được không?

Poirot cười lắc đầu.

- Ta nói sang chuyện khác đi.

- Tùy ông. Nhưng trước hết xin ông cho biết tôi phải trả ông bao nhiêu?

Poirot vẫy tay:

- Không một xu! Tôi đã làm gì cho ông đâu? Và một khi vấn đề làm tôi thích thú, tôi gạt chuyện tiền bạc sang một bên.

Chàng diễn viên lộ vẻ hơi khó nghĩ:

- Tôi không dám ép ông.

Lát sau anh ta hỏi:

- Người tôi vừa nhìn thấy ở đây ra có phải một thanh tra của sở cảnh sát không?

- Đúng thế. Đây là thanh tra Japp.

- Lúc ấy tôi chưa nhận ra ngay. Ông ấy có đến gặp tôi, hỏi về cô Carlotta Adams tội nghiệp.

- Ông biết rõ cô ấy chứ?

- Cô ấy là bạn thuở nhỏ của tôi hồi ở bên Mỹ, nhưng từ ngày đó tôi rất ít gặp. Tuy nhiên cái chết của Carlotta làm tôi rất thương tâm. Cô ấy rất đáng mến. Tôi không hiểu sao cô ấy lại tự tử. Tại tôi không biết những mối quan hệ xã hội của cô ấy. Tôi có kể điều đó với ông thanh tra.

Poirot nói:

- Riêng tôi không cho là Carlotta Adams tự tử.

Anh dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ông có thấy bí mật về cái chết của Huân tước mỗi lúc một thêm bí hiểm hơn không?

- Có. Nhưng thưa ông Poirot, bây giờ Jane Wilkinson đã ra ngoài phạm vi nghi vấn, người ta có nghi cho ai khác không?

- Có nhiều đối tượng nghi vấn lắm.

Bryan có vẻ lo lắng:

- Ai chẳng hạn, thưa ông?

- Người quản gia của Huân tước Edgware đã biến mất. Bỏ trốn trong những điều kiện như hiện nay dễ bị coi là một cách thú tội.

- Quản gia của Huân tước? Tôi thấy lạ quá đấy.

- Anh ta còn trẻ và đẹp trai, hơi giống ông nữa.

Bryan cười gượng:

- Ông quá khen tôi.

- Không quá đâu. Tôi tin các bà các cô mỗi người đều có ảnh của nghệ sĩ Bryan Martin.

- Ông nói quá chứ tôi đâu được thế? - Bryan đứng dậy - Một lần nữa cảm ơn ông và xin lỗi đã làm ông mất thời giờ.

Anh ta bắt tay hai chúng tôi.

Rất ngạc nhiên, tôi đợi cho anh ta vừa ra khuất liền hỏi Poirot:

- Poirot, anh nói thế để anh ta không đi sâu thêm vào câu chuyện bị theo dõi ở bên Mỹ nữa chứ gì?

- Anh đã nghe thấy anh ta nói gì với tôi rồi đấy thôi.

- Nhưng rồi sao?

- Anh muốn biết cô gái bí hiểm mà Bryan mỗi lần định làm gì cứ phải hỏi ý kiến cô ta ấy là ai chứ gì? Tôi có một ý kiến về chuyện ấy đấy. Như tôi đã nói, tôi nảy ra ý kiến ấy từ lúc nghe Bryan kể về người có chiếc răng bịt vàng. Và nếu giả thuyết của tôi đúng thì tôi đã biết cô gái ấy là ai và tại sao cô ta can Martin đừng thổ lộ ra với tôi. Anh cũng nghe được đầy đủ mọi chuyện như tôi, vậy anh thử suy nghĩ xem.

CHƯƠNG 18 - NGƯỜI CẦU HÔN

ôi không có ý định kể chi tiết việc Tòa án tiến hành dự thẩm về cái chết của Huân tước Edgware và cô Carlotta Adams. "Chết do ngẫu nhiên": đó là kết luận của các thẩm phán về cái chết thứ hai. Việc dự thẩm về cái chết thứ nhất được hoãn đến sau khi tiến hành thẩm tra về nhân thân và khám nghiệm tử thi. Khám nghiệm các phủ tạng cho thấy nạn nhân từ trần từ một đến hai tiếng đồng hồ sau khi ăn tối, tức là trong khoảng thời gian từ mười đến mười một giờ, nhưng có lẽ gần với thời điểm mười giờ hơn.

Người ta giữ bí mật về việc Jane Wilkinson và Carlotta Adams đóng thay cho nhau. Báo chí công bố tin gã quản gia của Huân tước Edgware bỏ trốn và mọi người đều nghi gã là hung thủ. Người ta quy tội cho gã là bịa ra tất cả những chi tiết về việc bà vợ ông Huân tước đến tòa biệt thự mà không nhắc gì đến lời khai của cô thư ký Carroll. Trên tất cả các báo, những chi tiết về vụ án mạng chiếm nhiều cột báo nhưng lại không cung cấp cho độc giả được thông tin nào đáng kể.

Trong thời gian đó, thanh tra Japp lỏng lộn lên, và thái độ biếng nhác của Poirot làm tôi rất bực. Tôi đã nghĩ anh bạn tôi già mất rồi và tôi thấy cần kích anh lên.

- Anh bạn ơi, thanh tra Japp đang làm tất cả mọi việc đấy.
- Thế thì tôi mừng.

- Tôi lại không lạc quan được như anh. Tôi thấy anh cần động đậy chân tay đi chứ!
- Tôi đang làm việc đấy thôi.
- Làm cái gì, Poirot?
- Tôi chờ.
- Chờ cái gì?
- Chờ con chó săn ngoạm con thú về cho tôi.
- Anh nói thế nghĩa là sao, Poirot?
- Tôi muốn nói đến ông Japp. Ông ta có những phương tiện tôi không có. Thế nào ông ta cũng sẽ đến đây báo cho hai chúng ta biết những khám phá mới của ông ta.

Thanh tra Japp quả là năng nổ, ông ta tiếp tục điều tra. Ông ta đã sang Paris và hai ngày sau ông ta đến gặp hai chúng tôi. Về mặt mẫn nguyện:

- Cuộc điều tra đòi hỏi thời gian và kiên nhẫn. Nhưng nó đã tiến triển tốt.
- Chúc mừng ông bạn!
- Đúng thế. Tôi phát hiện ra là buổi tối hôm xảy ra án mạng, khoảng chín giờ, một phụ nữ tóc vàng đã gửi một chiếc va-li nhỏ vào chỗ gửi đồ của nhà ga Euston. Chúng tôi đưa chiếc va-li nhỏ của Carlotta Adams cho viên thừa lại xem và ông ta đã xác nhận.
- Euston! À phải rồi... Ga quan trọng nằm gần tòa biệt thự của Huân tước Edgware. Chắc cô ta vào đó để hóa trang trong nhà vệ sinh, rồi gửi lại va-li đồ hóa trang tại nhà ga. Đến lúc nào thì chiếc va-li ấy được lấy ra?

- Mười giờ rưỡi do chính người gửi.

Poirot gật đầu công nhận. Thanh tra Japp tiếp tục nói:

- Một khám phá nữa càng củng cố thêm giả thuyết của tôi về Carlotta Adams là hung thủ, là cô ta có mặt ở Lyons Corner, trong khu vực Strand, vào mười một giờ.

- Chà điều này đáng chú ý đấy! Nhưng làm sao ông biết?

- "Thú thật cũng tình cờ thôi. Như ông biết đấy, báo chí đã nói đến chiếc hộp nhỏ bằng vàng trên nắp có hai chữ viết tắt nam bằng hồng ngọc. Một phóng viên đã dùng cái chi tiết ấy vào một bài báo nói về việc sử dụng ma túy trong giới nghệ sĩ sân khấu. Bài báo này đăng trong báo Phụ Nữ số Chủ Nhật. Khi nhắc đến chiếc hộp nhỏ bằng vàng, anh chàng nhà báo đã phác họa chân dung bi thảm về cô gái trẻ đang có triển vọng thành một nghệ sĩ lớn. Tác giả đặt câu hỏi cô gái ấy đã ở đâu trong buổi tối cuối cùng và phải chăng nỗi tuyệt vọng đã đẩy cô đến hành vi tự kết liễu đời mình.

Thế là một trong những cô hầu bàn ở nhà hàng Lyons, khi đọc bài báo đó, đã nhớ lại là vào buổi tối hôm đó có thấy một khách hàng phụ nữ cầm trong tay chiếc hộp nhỏ đúng như thế, thậm chí cô hầu bàn ấy còn nhớ đã nhìn thấy cả hai chữ "C.A." Mừng rỡ, cô này đem kể cho tất cả bè bạn nghe...

Một nhà báo trẻ đã phỏng vấn cô hầu bàn kia và trong số báo Tiếng kêu buổi tối sắp tới, hai ông sẽ được đọc một bài báo vô cùng bi thảm: Những giờ phút cuối cùng của một nữ nghệ sĩ trẻ. - Sự chờ đợi lo âu... một chàng trai đã không đến chỗ hẹn. - Linh cảm của cô hầu bàn đã giúp cô thấy

được nỗi đau khổ của một người phụ nữ... Ông biết cái thứ văn chương ngu xuẩn ấy chứ, ông Poirot?"

- Thế rồi sao?

- Chẳng là chúng tôi có quan hệ rất tốt với tòa soạn báo Tiếng kêu buổi tối nên họ cho chúng tôi biết tin tức ấy họ lấy ở đâu, bởi vì sau đấy họ lại đã chuyển sang một vụ khác. Tôi phóng đến tận Lyons, gặp cô hầu bàn... và thấy câu chuyện cô ta kể hoàn toàn thật. Tôi đưa ra một số tấm ảnh, trong đó có ảnh Carlotta Adams. Tuy cô ta không chỉ ra đúng tấm ảnh, nhưng cô ta nhớ rất kỹ những đặc điểm của cô nữ nghệ sĩ kia: tóc đen, mắt đen, trẻ, dáng người thon đẹp và ăn mặc hết sức lịch sự, đội một cái mũ rất tốt. Phụ nữ quan tâm nhìn mũ mà ít quan tâm nhìn khuôn mặt.

Poirot nhận xét:

- Khuôn mặt của Carlotta Adams rất khó nhớ, vì các nét trên đó vô cùng linh hoạt, liên tục biến đổi.

- "Ông nói đúng. Theo lời cô hầu bàn thì người khách hàng phụ nữ kia xách một chiếc va li nhỏ. Cô hầu bàn chú ý vì chưa bao giờ thấy một phụ nữ ăn mặc diện đến thế lại xách chiếc va li nhỏ. Người khách hàng phụ nữ đó lấy mấy món ăn nhẹ, và như thể đang chờ ai, cô ta luôn nhìn đồng hồ. Khi đưa hóa đơn tính tiền, cô hầu bàn nhìn thấy chiếc hộp nhỏ bằng vàng. Người khách hàng phụ nữ lấy chiếc hộp nhỏ đó trong xách tay ra, đặt lên bàn, rồi mở nắp, sau lại đóng vào. Cô hầu bàn rất thích chiếc hộp nhỏ bằng vàng đó và ao ước có một chiếc như thế.

Người khách hàng phụ nữ - theo cách miêu tả thì rất giống Carlotta Adams, sau khi trả tiền còn nán lại một lúc. Mỗi khi

xem đồng hồ lần cuối cùng mới đi".

Poirot cau mày, lẩm bẩm:

- Đây là một cuộc hò hẹn... với một người, nhưng người này không đến. Sau đây Carlotta Adams có gặp người đó không? Hay về nhà và gọi điện thoại cho người kia? Tôi rất muốn biết điều đó!

- Vậy là ông vẫn khư khư giữ cái giả thuyết rằng có một người đã đẩy Carlotta Adams đến chỗ gây án? Cái giả thuyết ấy không thể đứng vững. Chúng ta biết những gì đã xảy ra. Carlotta Adams nổi cơn thịnh nộ, không ghìm được đã giết chết Huân tước Edgware. Nhưng liền sau đây cô ta trấn tĩnh lại được, đi đến ga Euston, lấy lại chiếc va li nhỏ rồi đến chỗ đã hẹn với một người nào đó. Vào đúng lúc ấy, diễn ra cái gọi là "phản tỉnh". Nhớ lại hành động vừa rồi, cô ta hoảng sợ... Thêm vào đó, người hẹn gặp lại không đến, thế là cô ta hoàn toàn mất thăng bằng. Chắc chắn người bạn kia biết tối hôm đó Carlotta Adams có đến biệt thự của Huân tước Edgware trên đại lộ Regent Gate. Tin rằng tội ác của mình chắc chắn sẽ bị khám phá, cô ta tuyệt vọng. Nhìn chiếc hộp nhỏ bằng vàng cô thầm nghĩ chỉ dùng một liều thật mạnh, thế là xong. Theo tôi, câu chuyện diễn biến đúng như thế. Điều đó rõ ràng như cái mũi nằm giữa khuôn mặt vậy.

Poirot đưa tay lên sờ mũi.

Thanh tra Japp vẫn huyền thuyên:

- Tôi không hề thấy dấu vết "người thủ mưu nấp trong hậu trường" của ông, Poirot ạ. Hiện tôi chưa biết được mối quan hệ giữa Carlotta Adams với Huân tước Edgware, nhưng rồi

tôi sẽ biết... Chỉ là vấn đề thời gian. Chuyến đi Paris của tôi không đạt được kết quả nào... nhưng tôi đã để lại đó hai trinh sát và tôi hy vọng họ sẽ tìm ra điều gì đó. Tất nhiên ông không tin, nhưng xin ông cho phép tôi nói với ông rằng, đầu ông là đầu con lừa! Thôi, tôi đi đây... ông có hạ lệnh gì cho tôi không, ông Poirot kính mến?

- Tôi không có lệnh nào cho ông, nhưng tôi có một gợi ý với ông...

- Gợi ý thế nào?

- Tôi muốn ông tìm chiếc xe taxi đã chở một hoặc hai người từ một địa điểm gần phố Covent Garden để đến đại lộ Regent Gate vào cái đêm xảy ra vụ án... vào khoảng mười một giờ kém hai mươi phút.

Mắt viên thanh tra cảnh sát bỗng sáng lên.

- Được! Đôi khi ông có những ý tưởng rất hay đấy.

Thanh tra Japp vừa ra khỏi nhà, Poirot đã đứng lên lấy bàn chải chải mũ rất mạnh.

- Hastings, đừng hỏi tôi gì hết.

Tôi nói:

- Ta đến đó vô ích! Tôi đã đoán được anh đang nghĩ gì rồi. Anh có tin là như thế thật không?

- Anh bạn ạ, cho tôi được góp ý với anh một câu: tôi rất không thích cái cà vạt của anh đang đeo.

- Cà vạt đẹp đấy chứ!

- Tôi đề nghị anh thay cái khác. Và hãy chải cái áo vét của anh đi.

- Anh đến yết kiến vua George hay sao?

- Không. Nhưng sáng nay tôi đọc báo thấy Công tước Merton đã về London. Tôi muốn đến yết kiến ông ấy.

- Để làm gì?

- Tôi muốn làm quen với nhà đại quý tộc đó.

Tôi chỉ moi được ở anh bạn có bấy nhiêu thôi.

Tại biệt thự Công tước Merton, một người hầu ra

hỏi chúng tôi có được hẹn trước không. Poirot trả lời không. Người hầu đỡ tấm danh thiếp đi vào nhà, lát sau ra nói, ngài Công tước rất tiếc là đang bận không tiếp hai chúng tôi được. Poirot ngồi ngay xuống một chiếc ghế gần đấy.

- Thôi được, tôi ngồi đây chờ cho đến lúc nào ngài rảnh. Dù phải chờ vài tiếng đồng hồ cũng không sao.

Hoàn toàn không cần đến mấy tiếng. Bởi cách tốt nhất để tổng cổ một vị khách mình không muốn tiếp là tiếp anh ta cho thật nhanh. Ngay lập tức người hầu ra, mời Poirot vào gặp ngài Công tước.

Công tước Merton khoảng hai mươi bảy tuổi, gầy và không bệ vệ chút nào. Tóc ngài có màu rất khó gọi là màu gì và hơi thưa ở thái dương. Môi mỏng và miệng có vẻ chua chát. Mắt mơ màng. Đây chính là người nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson quyết định thu phục. Ông ta tiếp chúng tôi lịch sự nhưng lạnh lùng, trên bàn có một bức thư viết dở.

Poirot nói:

- Chắc ngài Công tước có nghe thấy nói đến tên tôi?

-...Tôi không nhớ có nghe thấy hay không.

- Tôi làm nghề nghiên cứu về tâm lý học tội phạm.

- Ông cần gặp tôi để làm gì?

Poirot đứng quay mặt về phía chủ nhà, quay lưng ra phía cửa sổ khiến mặt ông Công tước hướng ra phía ánh sáng.

- Tôi đang tiến hành một cuộc điều tra riêng tư về những hoàn cảnh liên quan trực tiếp hay gián tiếp đến cái chết của Huân tước Edgware.

- Vậy ạ? Tôi không quen ông Huân tước Edgware.

- Nhưng hình như ngài có quen Huân tước phu nhân, bà Jane Wilkinson?

- Có.

- Ngài cũng biết bà Jane Wilkinson có lý do rất mạnh để mong chồng chết?

- Không.

- Ngài cho phép tôi hỏi một câu. Ngài có tính đến việc kết hôn với bà quả phụ của Huân tước Edgware, bà Jane Wilkinson không?

- Nếu tôi quyết định kết hôn, điều đó sẽ được đăng trên báo. Tôi coi câu ông hỏi là một câu xúc phạm. Xin chào!

Công tước Merton đứng dậy. Poirot bối rối lắp bắp nói:

- Tôi không ngờ đấy. Vậy xin lỗi ngài.

- Chào hai ông. - Công tước Merton nhắc lại.

Hai chúng tôi đi ra, ngượng chín người. Tôi bảo:

- Vậy là thất bại. Ông ta kiêu ngạo và hỗn hào quá! Tại sao anh muốn đến gặp ông ta kia chứ?

- Tôi muốn biết ông ta và bà Jane Wilkinson có định kết hôn với nhau thật không.

- Thì bà ta chẳng đã nói với chúng mình rồi hay sao?

- Đúng thế. Nhưng loại phụ nữ như bà ta thích gì nói nấy. Có thể bà ta tính sẽ lấy ông ấy nhưng ông ấy không biết.

- Dù sao thì ông ấy đã tổng cổ anh.

- Ông ta trả lời tôi, tưởng tôi là nhà báo. Nhưng tôi đã biết được điều tôi muốn biết.

- Căn cứ vào đâu?

- Lúc chúng ta vào, ông ta đang viết bức thư.

- Đúng thế.

- Hồi tập sự trong cơ quan cảnh sát Bỉ, tôi đã tập được cách đọc ngược. Tôi sẽ đọc anh nghe ông ta viết những gì nhé?

Em yêu quý. Anh rất nóng lòng muốn được gặp em. Jane, thiên thần rực rỡ của anh, anh không biết nói thế nào để bày tỏ hết lòng yêu mến của anh đối với em. Em đang đau khổ lắm phải không? Em vốn là người phụ nữ tinh tế và hào hiệp...

Tôi bực tức kêu lên:

- Poirot, ai lại làm như thế!

- Anh nói câu ngu ngốc, Hastings. Tại sao lại không làm kia chứ? Mà tôi cũng đã làm đấy thôi.

Tôi không nói gì, rất khó chịu thấy anh bạn làm trò lén lút như vậy. Rồi tôi nói:

- Đọc trộm bức thư đó hoàn toàn vô ích. Nếu anh bảo ông ta rằng Jane Wilkinson đã nhờ anh đến gặp Huân tước Edgware, hẳn ông Công tước này sẽ tiếp anh theo cách khác.

- Tôi không thể phản bội bà ta, khách hàng của tôi. Kể ra với người khác những chuyện riêng tư của khách hàng là trái với lương tâm nghề nghiệp.

- Vì bà ta sẽ lấy ông Công tước?

- Nhưng như thế không có nghĩa bà ta không giấu ông ta điều gì. Anh đừng quên tôi còn phải khám phá cho ra một hung thủ, và tôi có danh dự của một thám tử nữa đấy.

Tôi nói:

- Thôi được, mỗi người quan niệm một cách thế nào là danh dự.

CHƯƠNG 19 - VỊ MỆNH PHỤ

C

uộc viếng thăm chúng tôi tiến hành sáng hôm sau, tôi thấy đúng là sự kiện đáng kinh ngạc nhất trong vụ án này.

Tôi đang chờ trong phòng tôi thì Poirot vào, chân bước rất nhẹ, mắt sáng lên.

- Anh bạn, hôm nay chúng ta có khách.
- Ai thế?
- Quận chúa quả phụ, mẹ của Công tước Merton.
- Thật không? Bà ấy muốn gì?
- Anh theo tôi xuống nhà sẽ biết.

Tôi đi theo anh xuống thang gác rồi cùng vào phòng khách. Quận chúa là một phụ nữ thấp lùn, mũi khoằm và cặp mắt hách dịch. Bất chấp vóc người béo bệu lại mặc tấm áo khoác cổ lỗ, trông bà ta vẫn ra dáng một nữ đại quý tộc.

Bà Quận chúa sửa lại tấm mạng che mặt, nhìn hai chúng tôi, tôi trước rồi anh bạn tôi sau. Sau đấy, bà ta nói với Poirot bằng cái giọng quyền uy rành rọt:

- Ông là Hercule Poirot?
- Vâng, thưa Quận chúa. Còn đây là ông bạn tôi, đại úy Hastings. Đại úy đang giúp tôi trong một số công việc.

Bà Quận chúa khẽ cúi chào, rồi ngồi xuống ghế mà Poirot vừa trở mời bà ngồi.

- Tôi đến để hỏi ý kiến ông về một việc hết sức tế nhị, và tôi đề nghị hai ông coi cuộc nói chuyện hôm nay là chỉ riêng

giữa chúng ta.

- Vâng, tất nhiên là như thế, thưa Quận chúa.

- Phu nhân Yardly đã cho tôi biết về ông, thưa ông Poirot. Theo lời phu nhân và căn cứ vào sự đánh giá cao của phu nhân đối với ông, tôi biết rằng chỉ ông mới có thể soi sáng cho tôi được việc này.

- Xin Quận chúa tin rằng tôi sẽ làm hết sức mình để đáp ứng mong muốn của Quận chúa.

Bà Quận chúa kể điều băn khoăn của bà ta rất thành thật, khiến tôi nhớ lại thái độ lạ lùng của bà Jane Wilkinson buổi tối hôm trước ở khách sạn Savoy.

Nếu Poirot có ngạc nhiên phần nào thì anh cũng giấu kín điều đó. Anh đáp:

- Xin cho biết Quận chúa muốn tôi làm gì?

- Chuyện này không dễ dàng. Cuộc hôn nhân đó sẽ hủy hoại con trai tôi.

- Quận chúa cho là như thế ạ?

- Tôi chắc chắn là như thế. Con trai tôi rất không am hiểu sự đời. Nó luôn sống trên mây. Nó tránh xa mọi thiếu nữ cùng địa vị xã hội, coi họ là nông nổi, hời hợt. Bà Jane Wilkinson lại rất xinh đẹp... và có tài quyến rũ nam giới. Bà ấy đã mê hoặc con tôi. Tôi tưởng tình cảm đó của con trai tôi sẽ qua đi, bởi bà ta đã có chồng. Nhưng bây giờ chồng bà ta đã mất...

Giọng bà Quận chúa nghẹn ngào:

-... Hai người định sẽ làm lễ kết hôn sau đây vài tháng. Hạnh phúc của con tôi đang bị đe dọa. Ông Poirot, ông hãy làm thế nào để chặn ngay đám cưới ấy lại.

- Tôi hiểu Quận chúa suy nghĩ đúng. Quả là cuộc hôn nhân ấy rất không nên tiến hành. Nhưng tôi làm thế nào để ngăn chặn?

- Ông hãy nghĩ cách. Và tiến hành ngay đi.

Poirot lắc đầu chậm chạp.

- Thưa Quận chúa, tôi e công tử không chịu nghe bất cứ lời lẽ cản ngăn nào. Và lại tôi chưa thấy có thể viện ra khuyết điểm nào của bà Jane Wilkinson. Khi lục lọi về quá khứ bà ấy, chúng tôi không tìm thấy một điều gì xấu xa. Quận chúa biết cho, bà ấy rất thận trọng.

- Tôi biết chứ. - Bà Quận chúa nói rất khế.

- Vậy là Quận chúa cũng đã tiến hành điều tra?

Dưới cái nhìn soi mói của Poirot, bà nữ đại quý tộc không hề lúng túng.

- Tôi sẽ không từ bất cứ một hành động nào để ngăn chặn cuộc hôn nhân ấy! Bất cứ một hành động nào! - Bà nói giọng kiên quyết - Kể cả tốn kém. Ông Poirot, xin ông hãy cho biết tôi phải trả ông bao nhiêu? Bằng giá nào tôi cũng phải ngăn chặn cuộc hôn nhân tai hại ấy. Và chỉ ông mới có thể giúp tôi.

- Thưa Quận chúa, tôi không lo chuyện tiền bạc, nhưng tôi thấy không thể làm được, vì lý do tôi đã thưa với Quận chúa lúc nãy. Hơn nữa, tôi cho rằng mọi cố gắng của Quận chúa và tôi chỉ vô ích. Tôi không thể giúp Quận chúa. Tôi chỉ có

thể khuyên Quận chúa một câu, nếu Quận chúa không cho là hỗn hào.

- Ông nói đi, ông khuyên tôi thế nào?

- Đừng cản trở công tử. Công tử đã đến tuổi được quyền tự ý lựa chọn, cho dù sự lựa chọn ấy không đúng. Dù Quận chúa cho đây là một tai họa, xin Quận chúa đành chấp nhận vậy. Và hãy sẵn sàng giúp đỡ công tử khi nào công tử cần đến sự giúp đỡ ấy. Nhưng bất cứ như thế nào, xin Quận chúa đừng làm cho công tử chông lại mẹ...

- Ông chưa hiểu tôi..

Cặp môi run rẩy, bà Quận chúa đứng dậy.

- Không đâu, tôi rất hiểu Quận chúa. Không ai hiểu trái tim người mẹ bằng Hercule Poirot này đâu. Hãy tin ở kinh nghiệm lâu năm của tôi, thưa Quận chúa. Xin Người hãy bình tĩnh và giấu kín nỗi cay đắng! Biết đâu một sự ngẫu nhiên nào khiến cuộc hôn nhân ấy không thành, khi đó thái độ chống đối của Quận chúa sẽ chỉ làm tăng thêm nỗi oán trách của công tử.

- Xin tạm biệt, thưa ông Poirot - Bà ta lạnh lùng nói - Tôi hoàn toàn thất vọng.

- Thưa Quận chúa, tôi vô cùng lấy làm tiếc đã không giúp được Quận chúa. Tôi đang trong một tình thế rất tế nhị. Bà Jane Wilkinson nhờ tôi giúp đỡ và tôi đã chót nhận lời.

- Ôi, bây giờ tôi đã hiểu, ông đứng về phía đối phương của tôi. Thì ra vì vậy mà Jane Wilkinson vẫn chưa bị bắt.

- Quận chúa nói sao ạ?

- Ông đã nghe rõ câu tôi nói rồi đấy: tại sao mẹ ta vẫn còn được tự do? Người ta đã nhìn thấy mẹ ta trong nhà của ông Huân tước vào buổi tối hôm đó. Mẹ ta đã vào phòng đọc sách gặp chồng. Buổi tối hôm ông ấy bị giết, có ai khác đến gặp ông ấy đâu? Vậy mà mẹ đàn bà ấy vẫn chưa bị còng tay! Cảnh sát đã tham những đến tận xương tủy!

Nói xong, bà Quận chúa bước ra ngoài.

Tôi kêu lên:

- Con khi! Nhưng tôi thấy phục bà ta đấy.
- Vì bà ta muốn mọi người phải làm theo lệnh bà ta.
- Toàn bộ điều bà ta muốn là hạnh phúc của con trai.
- Đúng thế, Hastings. Nhưng anh có cho rằng ông Công tước kia lấy bà Jane Wilkinson là dại không?
- Có nghĩa anh cho rằng bà ta yêu ông ta thật lòng?
- Không. Nhưng bà ta yêu danh vọng và sẽ đóng vai nữ Công tước một cách xuất sắc. Bà ta đẹp và có rất nhiều tham vọng. Tôi không thấy trong cuộc hôn nhân này có gì là tàn hại cả. Giá như ông Công tước trẻ tuổi lấy một cô gái cùng tầng lớp nhưng lấy ông ta cũng vì những lý do tương tự thì chẳng ai nói gì đâu... Nói vậy thôi, chứ thực lòng tôi đứng về phía bà mẹ ông ta.

Tôi không sao nhịn được cười khi thấy anh bạn tôi ca ngợi bà Quận chúa. Poirot nói tiếp:

- Tuy nhiên vấn đề này hết sức quan trọng, tôi cần phải suy nghĩ thêm... Anh có nhận thấy bà Quận chúa nắm khá chắc

vụ án không? Bà ta đang uất hận Jane Wilkinson mà, cho nên bà ta biết tất cả những gì chống lại Jane Wilkinson.

- Đồng thời bà ta không cần biết đến những gì biện hộ cho Jane Wilkinson. - Tôi nói.

- Làm sao bà Quận chúa này biết được việc Jane Wilkinson đến nhà ông Huân tước?

- Chắc Jane Wilkinson kể với ông Công tước trẻ tuổi và ông này kể lại với mẹ.

- Có thể. Nhưng...

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Tôi nhắc máy. Vai trò của tôi trong cuộc điện đàm này chỉ là nói vắn tắt những chữ "Vâng" với khoảng cách không đều nhau.

- Thanh tra Japp. Thoạt đầu ông ta khen anh là "thông minh tuyệt vời", giống như thường lệ. Sau đó, ông ta vừa nhận được điện từ bên Mỹ. Thứ ba là ông ta đã tìm thấy người tài xế xe taxi. Thứ tư ông ta nhờ anh thẩm vấn người tài xế đó hộ. Thứ năm, ông ta nhắc lại rằng anh là người "thông minh tuyệt vời" và ý tưởng của anh về người đàn bà nấp trong hậu trường rất đáng chú ý. Tôi quên không báo ông ta biết rằng một phụ nữ vừa đến đây, oán trách cảnh sát tham nhũng.

Poirot nói khẽ.

- Vậy là tôi đã thuyết phục được Japp. Chỉ có điều ông ta chấp nhận giả thuyết của tôi trong khi tôi lại vừa nảy ra một giả thuyết khác.

- Giả thuyết thế nào?

- Giả thuyết này như sau. Tạm cho rằng động cơ gây án không liên quan đến Huân tước Edgware, mà do một kẻ căm thù bà Jane Wilkinson, muốn bà ta bị bắt và bị treo cổ... Hastings, chúng ta mau đến gặp vị thanh tra tận tụy Japp nào.

CHƯƠNG 20 - NGƯỜI TÀI XẾ TAXI

ai chúng tôi đến đúng lúc thanh tra Japp đang thăm vấn một người đàn ông đã có tuổi, đeo kính, để ria mép rậm và nói giọng khàn.

Thấy hai chúng tôi, ông ta reo lên:

- Hay quá, hai ông đã đến. Cuộc điều tra tiến triển nhanh như tên lửa. Đây là ông Jobson, người tài xế đã chở hai người khách trên xe taxi đến Long Acre đêm 29 tháng Sáu.

Tài xế Jobson nói:

- Vâng, đúng thế. Đêm hôm đó trời đẹp lạ lùng. Một cô gái và một chàng trai ăn mặc sang trọng đứng gần ga xe điện ngầm gọi tôi.

- Họ có mặc y phục dạ hội không?

- Có. Ông ta mặc gi-lê trắng, cô gái mặc áo liền váy cũng trắng nhưng thêu những hình chim chóc. Có vẻ họ vừa "trong nhà hát nhạc" kịch ra.

- Lúc đó khoảng mấy giờ?

- Gần mười một giờ. Họ bảo chở đến đại lộ Regent Gate... Đến đó sẽ nói số nhà. Họ giục tôi chạy nhanh, làm như tôi muốn la cà dọc đường ấy. Khách đi taxi đều giống nhau. Chạy càng nhanh càng tốt...

Thanh tra Japp ngắt lời:

- Sao nữa?

- Đến đại lộ Regent Gate... tôi chạy chỉ mất chưa đầy bảy phút... Chàng trai đập tay vào cửa kính, tôi đỗ xe. Tôi nhìn thì là số nhà 8. Hai người xuống xe. Cô gái sang bên kia đường rồi đi dọc theo hè phố. Chàng trai bảo tôi chờ. Ông ta đứng bên cạnh xe, quay lưng lại phía tôi và nhìn theo cô gái. Rồi ông ta cũng đi về phía đó. Tôi nhìn theo, thấy ông ta bước lên bậc thềm một trong những tòa biệt thự phía trước mặt rồi vào nhà.

- Cửa mở à?

- Không, nhưng ông ta có chìa khóa.

- Nhà ấy số mấy?

- Số 17 hoặc 19. Vì họ bảo tôi đứng lại chờ nên tôi thấy hành tung của họ có gì là lạ. Năm phút sau, họ cùng ở trong nhà đi ra, quay lại xe và bảo tôi chờ đến nhà hát nhạc kịch. Họ yêu cầu tôi đỗ xe trước khi đến Covent Garden một chút rồi trả tiền xe... phải nói rất hậu hĩnh. Những khốn nỗi, chuyến xe ấy đâm làm tôi bị rầy rà...

- Ông đừng sợ - Thanh tra Japp nói - Chúng tôi chỉ yêu cầu ông một điều, là nhìn những tấm ảnh này rồi nói cho chúng tôi biết ông có nhận ra ai là hai người khách đi taxi của ông hôm ấy không.

Một nhân viên cảnh sát đặt trước mặt người tài xế taxi nửa tá ảnh chân dung phụ nữ, hình dạng khá giống nhau. Tài xế Jobson không chút ngập ngừng trở luôn Geraldine Marsh trong bộ lễ phục dạ hội đen.

- Đây!

- Bác tin chắc chứ?

- Hoàn toàn chắc. Cô gái ấy tóc đen, da mặt trắng nhợt.
- Còn người đàn ông?

Thanh tra Japp đưa người tài xế xem một tập ảnh khác. Bác ta ngắm nghía một lúc lâu rồi lắc đầu:

- Tôi không dám chắc, nhưng có lẽ là một trong hai người này.

Trong các tấm ảnh có ảnh của Ronald Marsh, bác Jobson không trở mà lại trở hai người khác có hình dạng hơi giống Ronald.

Thanh tra Japp cảm ơn bác tài xế rồi cho bác về. Ông nói:

- Thế cũng tốt rồi. Nhận dạng Ronald Marsh đúng là khó, vì tấm ảnh này chụp đã quá lâu, phải đến bảy năm trước đây. Nhưng tôi cho rằng không còn nghi ngờ gì nữa. Hai trường hợp ngoại phạm đã bị đổ. Poirot, tôi khen ông đã nghĩ đến chuyện ấy.

Poirot ra bộ khiêm tốn.

- Khi tôi biết tôi hôm ấy Ronald Marsh và cô Geraldine ngồi xem ở nhà hát nhạc kịch, tôi nghĩ ngay đến khả năng họ hẹn gặp nhau trong giờ nghỉ giải lao. Tất nhiên những người cùng ngồi xem với họ không để ý họ vãng mặt một quãng thời gian ngắn. Nhưng chỉ cần nửa giờ là đủ để đi xe từ phố Covent Garden đến đại lộ Regent Gate, gây án rồi quay lại. Khi nghe thấy Ronald Marsh, vị Huân tước mới, tuyên bố long trọng là ông có bằng chứng ngoại phạm, tôi đã nghĩ thấy có gì gian dối.

- Poirot, ông quả tinh ý. Và ông có lý. Chàng Huân tước Edgware trẻ rõ ràng là có tội. Ông hãy xem cả thứ này.

Thanh tra Japp đưa một tờ giấy cho anh bạn tôi.

- Bức điện từ Mỹ đánh sang. Cơ quan cảnh sát Hoa Kỳ đã đến gặp cô Lucie Adams. Họ gửi bức thư của Carlotta Adams viết cho em gái, và chúng tôi nhận được sáng hôm nay. Vì cô Lucie ấy không chịu cho mượn bản gốc nên họ phải gửi sang Anh bản sao. Đây là một bằng chứng rõ ràng.

Poirot vội cầm bức điện đọc, tôi cũng liếc và đọc được như sau:

Em bé bỏng yêu quý,

Em tha lỗi cho chị là bức thư tuần trước chị viết quá ngắn ngủi, nhưng hôm ấy chị đang rất bận. Thế là cuối cùng những nỗ lực của chị đã đạt kết quả. Báo chí khen và mọi người đều ca ngợi chị hết lời. Bên này chị có được vài người bạn chân tình và chị dự định sang năm sẽ thuê hẳn một rạp trong hai tháng. Tiểu phẩm về nữ nghệ sĩ múa Nga rất được hoan nghênh, cả tiểu phẩm về Người phụ nữ Mỹ ở Paris cũng thế. Lúc này chị vui đến nỗi chị không còn nghĩ được là nên viết cho em thế nào. Em sẽ hiểu tại sao mới mở đầu thư chị đã viết về việc chị được khen ngợi ở bên này. Ông Hergsheimer với thái độ đáng mến xưa nay đã hứa sẽ mời chị ăn sáng để ông giới thiệu chị với Huân tước Montagu Corner, là người có khả năng giúp đỡ chị rất nhiều. Tối hôm trước, chị gặp bà Jane Wilkinson, bà ấy rất thích tiểu phẩm chị mô tả bà ấy. Và đây là tin mà chị sắp báo với em.

Chị không quý gì bà ấy vì gần đây chị nghe thấy một người biết rõ bà ấy nói với chị là bà ấy thâm hiểm và độc ác. Em đã biết thực tế bà ấy là vợ của Huân tước Edgware. Bản thân ông này cũng không tốt đẹp gì. Ông ấy hành hạ đứa

cháu gọi bằng chú ruột, đại úy Marsh mà có lần chị đã nói với em. Chính anh ấy kể chị nghe và chị rất phiền lòng. Cách chị mô phỏng bà Jane Wilkinson làm anh ấy thích thú đến nỗi anh ấy bảo: "Tôi tin rằng ngay ông Huân tước cũng bị làm ấy chứ. Chị muốn ta đánh cuộc không? - Bao nhiêu?" chị cười rủ ra.

Em Lucie yêu quý, câu trả lời làm chị choáng người. Mười ngàn đô la!.. Em thử nghĩ xem: mười ngàn đô la... mà chỉ cần làm một trò hài hước nhỏ! Chị trả lời "Với số tiền ấy, tôi dám đánh lừa cả Hoàng đế ở cung điện Buckingham và dám liều nhận tội khi quân." Thế rồi chị và anh ấy bàn chi tiết cuộc đánh đố.

Tuần sau chị sẽ kể nốt... xem chị có bị phát hiện hay không. Dù thế nào đi nữa, thành công hay thất bại thì, em yêu quý của chị ạ, chị cũng vẫn được nhận số tiền mười ngàn đô la kia. Ôi, em yêu quý của chị ơi, có số tiền đó chị em mình sẽ hạnh phúc xiết bao. Chị không có thời giờ viết thêm cho em, bởi sau đây chị phải thực hiện cái việc đó.

Tạm chia tay em, em bé bỏng của chị, hôn em một ngàn lần.

Carlotta

Poirot từ từ đặt bức điện lên bàn. Tôi thấy anh có vẻ rất xúc động. Thanh tra Japp kêu lên:

- Vậy là chúng ta đã tóm được y.

Poirot nói giọng ghen lại:

- Đúng thế.

Thanh tra Japp ngạc nhiên nhìn anh bạn tôi:

- Ông làm sao thế, Poirot?
- Không làm sao cả. Thú thật là tôi bị hoàn toàn bất ngờ.
- Sao? Ông không ngờ? Ông đã bảo rằng có một người đứng trong hậu trường giật dây để Carlotta Adams làm cái việc đánh lừa ấy kia mà?
- Đúng thế, đúng thế...
- Thế ông còn đòi thêm gì nữa? Theo tôi thì chúng ta gặp may là Carlotta Adams đã viết bức thư ấy.
- Hung thủ không tính trước chuyện này - Poirot nói - Khi cô Carlotta Adams nhận số tiền mười ngàn đô la kia, cô ấy đã tự ký vào bản án tử hình. Hung thủ tưởng đã thi hành mọi biện pháp, đề phòng... Nhưng không ngờ cô ấy lại tố cáo hãn. Người chết biết nói.
- Tôi không tin cô Carlotta Adams lại khờ dại đến thế - Thanh tra Japp tàn nhẫn nói - Bây giờ chúng ta hãy tiến hành từng bước một.
- Ông sẽ cho bắt đại úy Ronald Marsh... tức là Huân tước Edgware trẻ?
- Chứ còn gì nữa? Chúng ta đã có đủ chứng cứ y có tội.
- Đúng là như thế.
- Tôi thấy ông chán nản thế nào ấy, ông Poirot. Vậy mà người ta bảo ông thích làm phức tạp thêm vấn đề. Giả thuyết của ông đã được chứng thực, ông còn chưa mãn nguyện nổi gì? Hay ông thấy còn có khe hở trong cái chứng cứ ấy?

Poirot lắc đầu. Thanh tra Japp nói:

- Tôi đang nghĩ, sao cô Geraldine Marsh lại dính vào đây? Hay cô ấy cũng là đồng lõa? Bởi cô ấy rời khỏi nhà hát nhạc kịch với Ronald Marsh rồi cùng đến nhà Huân tước Edgware ở đại lộ Regent Gate. Bây giờ tôi phải thẩm vấn ngay hai người đó mới được.

Poirot hỏi bằng giọng khiêm tốn:

- Tôi cũng dự có phiền gì cho ông không?

- Tất nhiên là không! Chính ông đã gợi cho tôi cái ý tưởng ấy kia mà.

Tôi hỏi nhỏ Poirot:

- Anh làm sao thế?

- Tôi bị quá bất ngờ, Hastings. Mọi thứ đâm ra quá đơn giản, tuy thế tôi vẫn cảm thấy có chuyện mờ ám gì nữa trong đó. Hình như có một chi tiết nào đấy chúng ta bỏ sót. Mọi thứ tưởng đúng như tôi phỏng đoán, vậy mà tôi lại không mong nó như thế.

Poirot nhìn tôi bằng cặp mắt thăm hại.

Tôi không biết phải nói gì để an ủi được bạn.

CHƯƠNG 21 - LỜI KHAI CỦA RONALD

gồi trong xe taxi đến đại lộ Regent Gate, Poirot vẫn giữ bộ mặt buồn bã và bối rối. Cuối cùng anh nói:

- Thôi được, chúng ta xem thử anh ta nói thế nào.

Đến tòa biệt thự của cố Huân tước Edgware tại đại lộ Regent Gate, chúng tôi được người ta báo rằng gia đình vừa ăn xong bữa trưa. Thanh tra Japp bảo muốn gặp tân Huân tước Edgware. Gia nhân dẫn chúng tôi vào phòng đọc sách.

Vài phút sau, Ronald Edgware bước vào, vẻ tươi tỉnh. Nhưng khi thanh tra Japp nói rõ mục đích cuộc thăm viếng này, mặt Ronald sa sầm và anh ta mím chặt môi. Anh ta nói:

- Chà, ra sự việc như thế đấy.

Anh ta kéo một chiếc ghế và ngồi xuống, nói:

- Thưa ông thanh tra, tôi muốn thú nhận với ông một điều.

- Mời ông nói.

- Có thể ông sẽ cho tôi là điên rồ, nhưng không sao, tôi vẫn kể ra... Trước tiên, vì tôi chưa mất hẳn tỉnh táo, tôi đoán bằng chứng ngoại phạm của tôi đã không đứng vững. Các ông tin vào lời khai của hai vợ chồng Dorthheimer và bắt tên tài xế taxi đến để thẩm vấn. Đúng vậy không?

Thanh tra Japp lạnh lùng đáp:

- Chúng tôi đã biết những hành động của ông tối hôm đó.

- "Xưa nay tôi vẫn vô cùng cảm phục Sở Cảnh sát thành phố London. Tuy nhiên các ông phải hiểu rằng nếu định gây án, không đời nào tôi nhờ một tài xế taxi chở tôi về nhà và chờ tôi ngoài đường. Ông có nghĩ đến điều đó chưa? Ôi, tôi thấy ông Poirot đã hiểu tôi. Nhưng, thưa ông thanh tra, tôi đoán được ông sẽ trả lời tôi ra sao rồi. Ý tưởng gây án đột nhiên hiện ra trong óc tôi. Khi tôi đứng đợi bên cạnh xe, đột nhiên tôi nghĩ: "Làm đi, và đừng để hỏng việc!"

Sự thật khác hẳn: tôi đang rất khổ sở vì túng tiền. Điều này ai cũng biết. Hôm sau tôi cần có một khoản tiền lớn. Trong tình thế nan giải đó, tôi đến cầu cứu ông chú. Tôi nghĩ ông ấy không yêu gì tôi, nhưng để cứu vãn danh dự gia đình, ông ấy sẽ đồng ý cho tôi tiền. Người có tuổi thường dễ mủi lòng, nhưng ông chú tôi lại không như thế. Ông ấy từ chối.

Hay hỏi vay ông bà Dortheimer? Tôi thừa biết không đời nào họ chịu nhả tiền. Còn lấy con gái họ thì tôi không thể. Cô ấy quá thông minh, không đời nào chịu lấy một thằng như tôi làm chồng. Tình cờ tôi gặp em họ tôi, cô Geraldine ở nhà hát nhạc kịch. Hai anh em chúng tôi ít có dịp gặp nhau, nhưng cô ấy vẫn rất tốt đối với tôi hồi tôi sống ở nhà ông chú, cha cô ấy. Tôi bèn kể với Geraldine về nỗi bế tắc của tôi. Ông chú tôi đã kể qua cho cô ấy biết. Vốn sẵn tấm lòng phúc hậu, cô ấy nhận cho tôi số ngọc trai của cô ấy để tôi đem cầm lấy tiền trả nợ. Số nữ trang ấy Geraldine được toàn quyền xử lý vì là tài sản cô ấy thừa kế của mẹ cô ấy".

Ronald ngừng lại một chút... tôi có cảm giác niềm xúc động làm anh ta ghen lại... hoặc anh ta đóng kịch, nhưng nếu như thế thì anh ta đóng kịch quá giỏi.

- "Tôi nhận sự hy sinh của Geraldine. Nhưng tôi tự thề với bản thân sẽ làm lao động cật lực để lấy tiền chuộc lại. Lúc đó Geraldine cất số nữ trang ấy ở nhà này. Thế là hai chúng tôi quyết định nhả taxi về đây.

Chúng tôi để xe đỗ bên kia đường. Geraldine xuống xe, và do có chìa khóa, cô ấy vào nhà dễ dàng, không ai biết. Lấy xong số nữ trang, cô ấy đưa tôi. Nhưng vẫn có thể có rủi ro, thí dụ một gia nhân nào đó nhìn thấy Geraldine, cô thư ký Carroll thường chín rười mới đi ngủ, rồi chú tôi có thể nán lại khuya trong phòng đọc sách...

Trong lúc Geraldine đi vào nhà, tôi đứng chờ ngoài đường, cạnh xe taxi. Chốc chốc tôi lại nhìn về phía nhà xem cô em tôi đã ra chưa. Bây giờ tôi sắp kể đến cái phần của câu chuyện mà các ông có thể tin hoặc không tin. Đó là một người đàn ông đi trên hè đối diện với tôi. Tôi nhìn theo và rất ngạc nhiên thấy người đó trèo lên bậc cửa số nhà 17 rồi vào nhà, Tôi không dám chắc hoàn toàn đấy là số nhà 17, vì ở quá xa khó nhìn thấy chính xác. Dù sao nỗi ngạc nhiên của tôi cũng rất lớn bởi hai lẽ. Một là người đó vào nhà bằng một chiếc chìa khóa, thứ hai tôi nhận ra đấy là một nghệ sĩ đang nổi tiếng.

Tôi bèn quyết định xem ông ta vào đấy làm gì. Tình cờ tôi có trong tay chìa khóa số nhà 17. Chẳng là cách đây ba năm tôi tưởng đã đánh mất nó, nhưng gần đây tôi đã tìm thấy nó, cách đấy hai ngày. Tôi định sáng hôm ấy trả lại cho chú tôi, nhưng rồi trong lúc tranh cãi âm ỉ với ông ấy tôi quên mất. Mãi đến tối, lúc thay quần áo để đi xem nhạc kịch, tôi mới thấy nó vẫn nằm trong túi.

Sau khi bảo tài xế chờ, tôi sang đường, rồi dùng chiếc chìa khóa kia mở cửa ngoài. Gian sảnh không có một ai và tôi không thấy dấu vết nào của người ban nãy vào nhà. Tôi đứng đó một lúc nhìn xung quanh rồi đi về phía phòng đọc sách. Người đàn ông hình như đang ở trong đó với chú tôi. Tôi áp tai vào cánh cửa, nhưng không nghe thấy gì.

Tôi bèn nghĩ rằng chắc ông ta vào số nhà khác chứ không phải vào đây... đại lộ Regent Gate có rất ít đèn đường và phố rất tối. Tôi bỗng nghĩ, mình đuổi theo người lạ kia làm gì? Lỡ chú tôi ra hành lang và nhìn thấy tôi có phải phiền không, ông lại tưởng tôi định mưu đồ chuyện gì mờ ám. May thay không ai nhìn thấy tôi.

Lúc quay ra đến cửa thì cũng đúng là lúc Geraldine xuống hết thang gác, tay cầm sợi dây chuyền bằng ngọc trai.

Cô ấy rất ngạc nhiên thấy tôi ở trong nhà. Khi ra đến ngoài, tôi giải thích cho Geraldine hiểu tại sao tôi lại vào đó. Chúng tôi vội vã trở lại nhà hát nhạc kịch, ngồi vào chỗ đúng lúc màn mở. Không ai chú ý đến việc chúng tôi vắng mặt lúc nãy. Phòng khán giả rất ngọt ngào và nhiều khán giả bỏ ra ngoài cổng để thở".

Ronald ngừng một lát rồi nói tiếp:

- "Hắn các vị sắp hỏi tôi, tại sao tôi không khai ra tất cả những chuyện đó ngay từ đầu? Vậy tôi cũng xin hỏi lại các vị: khi người ta có khá đủ lý do để nghi ngờ anh thì anh có khai ra chuyện anh lén vào tòa biệt thự ấy ban đêm hay không? Hắn là không chứ gì?

Tôi biết rằng ngay trường hợp các vị có tin chúng tôi, Geraldine và tôi, thì chúng tôi cũng sẽ phải chịu vô số điều

phiền lòng. Kết quả là chúng tôi không có cách gì giúp các vị tìm ra hung thủ: chúng tôi có nhìn thấy gì, nghe thấy gì đâu? Riêng tôi thì cho đến nay tôi vẫn tin rằng chính thím Jane đã tự tay giết chú tôi. Nhưng can thiệp vào làm gì? Tôi đã kể các vị nghe cuộc cãi nhau giữa chú tôi và tôi và tình trạng rất cần tiền của tôi, bởi hai sự kiện đó sớm muộn rồi các vị cũng biết. Nếu tôi cố tình giấu các vị những sự kiện đó thì các vị sẽ phải nghiên cứu kỹ về bằng chứng ngoại phạm của tôi. Hai ông bà Dortheimer tin rằng tôi không hề ra khỏi nhà hát ở phố Covent Garden. Việc tôi và cô em họ Geraldine ra ngoài trong giờ giải lao không hề làm họ nghi ngờ. Còn cô Geraldine thì luôn khẳng định rằng chúng tôi không ra khỏi nhà hát một lần nào".

- Tiểu thư Geraldine Marsh có đồng tình với ông trong việc giấu diếm kia không?

- "Có. Sau đây tôi đến gặp Geraldine và khuyên cô ấy bằng mọi giá không được lộ ra với ai là đêm hôm ấy, trong giờ giải lao, hai chúng tôi có ghé về nhà ở đại lộ Regent Gate, mà chỉ nói là chúng tôi ra phố Covent Garden đi bách bộ và trò chuyện. Geraldine hiểu và hứa sẽ không lộ ra với ai.

Tất nhiên tôi biết các vị không coi lời thú nhận của tôi hôm nay là có giá trị, vì quá muộn. Nhưng tôi cam đoan với các vị sự thật là như thế. Tôi có thể nói tên và địa chỉ hiệu kim hoàn nhận cho chúng tôi cầm số nữ trang của Geraldine. Rồi cô em họ tôi sẽ xác nhận những điều tôi nói ra hôm nay là đúng sự thật".

Thanh tra Japp nói:

- Theo ông, bà Jane Wilkinson là hung thủ đã giết ngài Huân tước? Ông khẳng định như thế.

- Ông cũng nghĩ như thế chứ gì, sau khi nghe lời khai của người quản gia?

- Thế còn cuộc đánh đố của ông với cô Carlotta Adams?

- Cuộc đánh đố với cô Carlotta Adams? Đánh đố nào?

- Ông chối việc ông hứa trả cô ấy mười ngàn đô la nếu cô ấy giả làm bà Jane Wilkinson rồi đến gặp ông Huân tước mà ông này tưởng đấy là vợ mình thật?

Ronald tròn xoe mắt ngạc nhiên:

- Tôi hứa trả Carlotta Adams mười ngàn đô la? Tôi lấy đâu ra số tiền lớn ngàn ấy? Chính cô ấy nói với các vị thế à? Ôi, xin lỗi, tôi quên mất là cô ấy đã chết.

Poirot đáp:

- Đúng, cô Carlotta Adams đã chết.

Ronald chăm chú nhìn chúng tôi, từng người một. Mặt anh ta tái đi, nổi kinh hoàng hiện lên trong cặp mắt. Anh ta lẩm bẩm:

- Tôi không còn hiểu thế nào nữa! Tôi đã khai đúng sự thật với các vị, nhưng tôi thấy không vị nào tin.

Điều làm tôi ngạc nhiên vô cùng là Poirot lên tiếng:

- Riêng tôi thì tin!

CHƯƠNG 22 - THÁI ĐỘ LẠ LÙNG CỦA POIROT

ôi và Poirot đang ở nhà. Tôi nói:

- Sao lại...

Poirot ngắt lời tôi:

- Tôi xin anh, Hastings! Bây giờ chưa phải lúc!
Chưa phải lúc!

Rồi anh vớ mũ, chụp lên đầu và lao ra ngoài như cơn lốc. Anh chưa quay lại thì khoảng một giờ sau, thanh tra Japp đến.

- Ông Poirot đi rồi à?

Thấy tôi gật đầu, ông ta lau trán. Trời hôm nay nóng khủng khiếp.

- Tôi chưa hiểu ông ấy phát rồ hay sao? Ông Hastings này, khi thấy Poirot bước đến bên hẳn ta nói: "Riêng tôi thì tin!" Tôi hết hoảng.

Tôi cũng gần như vậy và tôi nói với viên thanh tra như thế. Ông ta bèn nói tiếp:

- Sau đấy Poirot cắt nghĩa với ông thế nào?

- Anh ta không nói gì hết. Lúc về đến nhà, tôi định hỏi thì Poirot đã chụp mũ lên đầu rồi vội vã lao ra khỏi nhà đi đâu không biết.

- Ông ta bỏ đi đấy, - Japp nói.

Tôi nghĩ rất có thể như thế. Thanh tra Japp nhiều lần báo tôi biết rằng anh bạn tôi dễ rơi vào trạng thái gọi là "hâm". Lần này quả tôi không sao hiểu được thái độ của Poirot: đúng

lúc giả thuyết của anh ta được chứng thực thì anh ta lại bác bỏ nó. Thanh tra Japp nói tiếp:

- Xưa nay tôi thấy Poirot nhiều lúc điên điên khùng khùng thế nào ấy. Tôi công nhận anh ta rất có tài, nhưng người ta thường nói, từ thiên tài đến điên rồ chỉ có một bước chân đấy sao? Poirot thích những thứ khó khăn phức tạp. Những vụ án đơn giản không hấp dẫn anh ấy. Cho nên nhiều khi Poirot cố tình phức tạp hóa vấn đề...

Đúng lúc đó Poirot về. Anh không nói một lời, chỉ lặng lẽ bỏ mũ, cẩn thận đặt lên bàn bên cạnh cây can rồi ngồi xuống ghế nệm.

- Ông đấy à, ông Japp? Thật đúng lúc! Tôi đang định đi gặp ông.

Thanh tra Japp im lặng nhìn Poirot, chờ nghe anh ta nói tiếp. Quả nhiên Poirot bắt đầu nói, chậm và rành rọt:

- Nghe tôi nói đây, ông Japp. Chúng ta đi lầm đường rồi. Thật đáng buồn.

- Anh đau khổ về cái cậu trai trẻ ấy làm gì? Y đáng phải chịu như thế.

- Tôi băn khoăn không phải về anh ta, mà về ông.

- Tôi làm sao?

- Nhưng lỗi do tôi. Tôi đã gợi ý để ông điều tra theo hướng đó. Chính tôi đã hướng chú ý của ông về phía Carlotta Adams và nói với ông về bức thư cô ấy gửi cho em gái bên Mỹ. Chính tôi đã lái ông đi theo hướng đó.

- Đúng là tôi bị ông lái. Vì chính ông đi theo hướng đó nên tôi mới đi theo.

- Có thể. Nhưng nếu vì vậy mà ông phải mất đi đôi chút uy tín thì tôi vô cùng ân hận.

Thanh tra Japp có vẻ thích thú. Ông ta cho rằng Poirot ghen với uy tín của ông ta do ông ta chính là người tìm ra hung thủ. Ông ta nói:

- Tôi hiểu. Và tôi hứa sẽ nói rõ cho mọi người biết rằng tôi đạt được vinh quang một phần là nhờ ông.

- Thế ra ông vẫn chưa hiểu hay sao, Japp? Tôi đâu quan tâm đến vinh quang? Và tôi xin cảnh báo

ông, thứ đang chờ chúng ta chưa chắc đã là cảnh nguyệt quế mà là thất bại thảm hại của cả tôi lẫn công lý.

Thanh tra Japp phá lên cười.

- Thưa ông Poirot kính mến! Tôi sẵn sàng đón nhận vinh quang hay thất bại trong vụ án này. Tiếng tăm của nó sẽ rất lớn đấy, tôi tán thành. Nhưng tôi phải nói ông biết cách suy nghĩ của tôi. Rất có thể do nhờ một luật sư giỏi, vị tân Huân tước Edgware sẽ trắng án, bởi khó có thể biết trước các vị thẩm phán sẽ làm ăn ra sao, nhưng ngay trong trường hợp ấy tôi cũng bất cần. Thứ quan trọng là mọi người đều biết chúng ta đã tìm ra hung thủ đích thực, cho dù tòa án không chấp nhận như thế và tha cho hắn.

Poirot nhìn viên thanh tra cảnh sát bằng cặp mắt khoan dung:

- Điều đáng buồn là ông vẫn chưa lúc nào nghĩ rằng ông có thể sai. Ông quá tự tin và luôn miệng nói: "Dễ ợt ấy mà".

- Ôi, về chuyện đó thì không! Tôi xin cảnh báo ông phải dè chừng cái tật coi mọi thứ đều phải phức tạp. Tại sao chúng

không được phép dễ dàng?.. Xin hãy trở lại các nhân vật của chúng ta. Chắc ông đang muốn biết tôi đã làm những gì?

- Tất nhiên.

- Thoạt tiên tôi thăm vấn tiểu thư Geraldine Marsh, lời khai của cô ấy rất khớp với lời khai của Ronald, vị Huân tước Edgware mới. Có thể hai người là đồng phạm, nhưng tôi không tin. Anh ta tác động quá mạnh đến cô em họ. Khi biết tin ông anh họ bị bắt, cô ấy ngất đi.

- Còn cô thư ký Carroll thì sao?

- Cô ấy không hề bất ngờ chút nào.

Tôi chen vào:

- Thế số ngọc trai? Câu chuyện về số nữ trang ấy có đúng không?

- Hoàn toàn đúng. Ngay hôm sau, Ronald đã nhận được một khoản tiền rất lớn nhờ đem cầm số nữ trang ấy. Theo tôi, chuyện ấy không liên quan đến vụ án mạng. Tôi cho rằng ý tưởng gây án nảy ra trong đầu y lúc y gặp cô em họ trong nhà hát nhạc kịch. Đang bế tắc về tài chính, y tính thực hiện vụ giết người, chính vì thế y giữ chìa khóa trong túi. Trong khi y tâm sự với cô Geraldine, y nhận ngay ra rằng, nếu kéo được cô em vào cuộc, cô ấy sẽ là một con chủ bài nữa bảo đảm an toàn cho y. Đánh vào sự mềm yếu trong tình cảm của cô Geraldine, y gạ cô cho y mượn số nữ trang, cô ấy nghe theo và hai người cùng đi. Ngay từ lúc Geraldine vào nhà, Ronald đã lập tức đi theo, rồi lén vào phòng đọc sách, ông chú y hẳn đang ngủ gà ngủ gật trong ghế nệm. Thế là y thực hiện vụ án chỉ trong vòng hai giây, rồi lập tức

chuồn ra. Y không ngờ lại gặp cô em ngay dưới chân cầu thang.

"Sáng hôm sau, y đem cầm số nữ trang kia. Khi biết tin về vụ án mạng, y thuyết phục cô em họ giữ tuyệt đối bí mật chuyện hai anh em lên về nhà đêm hôm ấy.

Poirot hỏi:

- Nếu như thế, tại sao Ronald lại nói ra?

- Y thay đổi ý kiến. Hoặc có thể y cho rằng cô em họ sẽ khai. Geraldine là cô gái thần kinh rất yếu.

- Đúng thế, -Poirot tán thành. - Tiểu thư Geraldine rất dễ bị kích động. Nhưng sao ông không nghĩ rằng trong lúc nghỉ giải lao ở nhà hát nhạc kịch, nếu đại úy Ronald Marsh đến nhà ông chú một mình thì đơn giản hơn nhiều? Anh ta chỉ việc lấy chìa khóa mở cửa, lên vào, rồi sau khi giết ông chú lại quay ra, về nhà hát coi như không có chuyện gì xảy ra... Cớ gì anh ta bảo taxi đợi bên ngoài rồi vào cùng với một cô gái yếu thần kinh, để bất cứ lúc nào cô ấy cũng có thể xuống nhà và bắt gặp ông anh họ?

Thanh tra Japp cười gằn:

- Nếu vào địa vị tôi hoặc ông thì chúng ta hành động như thế. Vì tôi và ông biết suy nghĩ hơn gã đại úy Ronald Marsh đại dốt kia... Với lại, nếu y vô tội thì tại sao có chuyện đánh cuộc với Carlotta Adams?

Poirot nói, giọng mơ màng:

- Có thể chính Ronald đã nói về cô ấy... Không, không thể như thế! Vậy ông nghĩ sao về cái chết của Carlotta Adams, ông thanh tra?

- Tôi cho đây là chuyện ngẫu nhiên... một sự trùng hợp ngẫu nhiên... Hành vi ấy của Ronald Marsh không dính dáng đến vụ án. Bằng chứng ngoại phạm của anh ta thời gian sau khi xem hát là không thể bác bỏ. Ronald đã ở lại nhà hai ông bà Dortheimer đến một giờ sáng... Nếu không có sự trùng hợp ngẫu nhiên kia, anh ta dễ dàng mua sự im lặng của người phụ nữ đó bằng một khoản tiền nữa và dọa cô ấy là nếu cô ấy lộ ra vụ giết người thì sẽ bị tù.

- Vậy ông cho rằng cô Carlotta Adams chịu để một phụ nữ khác bị treo cổ trong khi lời chứng của cô ấy có thể cứu được bà ta?

- Bà Jane Wilkinson sẽ không bị treo cổ. Những lời khai của các vị khách trong bữa tiệc ở nhà Huân tước Montagu đủ để chứng thực là bà ấy vô tội.

- Nhưng hung thủ không biết bà Jane Wilkinson có mặt trong bữa tiệc. Hẳn tin rằng cảnh sát sẽ cho rằng bà ta là hung thủ và hẳn tin rằng cô Carlotta Adams sẽ không nói gì.

- Ông Poirot thân mến, vậy là ông cho rằng Ronald Marsh vô tội? Và ông tin vào câu chuyện một người đàn ông khác đã lẻn vào nhà Huân tước Edgware gây án, mà theo Ronald Marsh thì chính là ngôi sao điện ảnh Bryan Martin?

- Đúng là Bryan có thể ngạc nhiên khi thấy Ronald vào nhà ông chú anh ta với một chiếc chìa khóa.

- Nhưng không may, hoặc may mắn không biết, anh chàng Bryan Martin lại không có mặt ở London tối hôm đó. Anh ta dẫn một phụ nữ đi ăn tối ở thị trấn Moseley, mãi quá mười hai giờ đêm hai người mới về London.

- Người phụ nữ đó cũng là diễn viên? — Poirot hỏi.
- Không. Đó là một cô chủ hiệu thời trang, bạn của Carlotta Adams. Và anh phải công nhận lời khai của cô chủ hiệu thời trang ấy không có gì để chúng ta phải nghi ngờ.
- Tôi tán thành.

Thanh tra Japp cười:

- Cuối cùng ông đã hết lý. Người vào nhà Huân tước Edgware đầu tiên chính là Ronald, trước y không hề có ai vào.
- Vậy ai là "D., Paris, tháng Mười một"? - Poirot hỏi.

Thanh tra Japp nhún vai:

- Chuyện ấy cũ rích, xảy ra từ sáu tháng trước đó. Và không dính dáng chút nào đến vụ án mạng Huân tước Edgware.
- Sáu tháng! - Poirot lẩm bẩm và mắt anh lóe lên một tia sáng. - Mình ngu quá!
- Ông ấy nói gì thế? — Thanh tra Japp hỏi.

Poirot đứng phắt dậy, dí ngón tay vào ngực viên thanh tra cảnh sát:

- Ông nghe tôi nói đây. Tại sao chị giúp việc của Carlotta Adams lại không nhận ra cái hộp nhỏ bằng vàng kia? Tại sao cả cô chủ hiệu thời trang Driver cũng không nhận ra cái hộp nhỏ ấy?
- Theo ông thì tại sao?
- Bởi cái hộp ấy cô Carlotta Adams mới có gần đây. Người ta mới tặng cho cô ấy. "Paris, tháng Mười một"... chính thế...

cái ngày tháng ấy hẳn gợi lại một kỷ niệm nào đó. Nhưng cái hộp thì mới được tặng

gần đây!.. Tôi đề nghị ông, ông Japp, hãy điều tra xung quanh chuyện này. Cái hộp bằng vàng ấy không

phải mua tại đây mà mua ở nước ngoài... Có lẽ ở Paris. Tôi đề nghị ông điều tra hộ cả con người bí

hiếm có tên là "D." ấy là ai?

- Cũng được, không hại gì. Thú thật tôi không thú gì cái nhận định của ông, nhưng tôi sẽ làm.

Viên thanh tra cảnh sát chào chúng tôi rồi ra về.

CHƯƠNG 23 - BỨC THƯ

B

ây giờ ta đi ăn, -Poirot nói.- Anh bạn ạ, tôi thấy đã có hy vọng rồi đấy.

Tôi rất mừng. Tuy nhiên tôi vẫn cho rằng Ronald Marsh là hung thủ. Tôi cho rằng Poirot cũng tán thành như thế, còn chuyện đi tìm gốc gác của chiếc hộp nhỏ bằng vàng chỉ là cái cớ để anh ấy đỡ mặt thể diện quá.

Ngồi ăn ở nhà hàng, tôi hơi ngạc nhiên thấy Bryan Martin và Jenny Driver ngồi cùng một bàn ở đầu kia phòng và cũng đang ăn. Nhớ lại những ý kiến của thanh tra Japp, tôi nghi giữa hai người đó có mối quan hệ tình ái,

Hai người đó nhìn thấy hai chúng tôi. Và khi ăn xong, Jenny Driver đứng lên, đến chỗ chúng tôi.

- Tôi có thể ngồi đây một lát với ông được không, thưa ông Poirot?

- Tất nhiên là được. Tôi rất vui được gặp lại bà. Tại sao bà để ông Bryan Martin ngồi một mình trong góc phòng thế kia?

- Tôi bảo anh ấy ngồi đó đợi tôi một lát. Tôi muốn nói với ông thêm về Carlotta Adams.

- Tôi xin nghe, thưa bà.

- Hôm trước ông có hỏi tôi, Carlotta có bạn trai không, đúng vậy không nhỉ?

- Đúng.

- Từ hôm ấy tôi cứ suy nghĩ, cố nhớ lại những câu chuyện trao đổi giữa hai chúng tôi mà lúc trước tôi không chú ý lắm. Cuối cùng tôi nhớ ra rằng người cô ấy có tình cảm chính là Ronald Marsh... Anh ta chính là người vừa được thừa kế danh vị và tài sản của cố Huân tước Edgware.

- Tại sao bà cho chính là ông ấy?

- Bởi một hôm, Carlotta Adams bảo rằng nỗi bất hạnh có thể ảnh hưởng đến tính cách con người, và rất nhiều người bản chất không xấu nhưng trở thành xấu chỉ vì xã hội đối xử bất công với họ. Cho nên những người ấy ta không nên trách mà nên thương. Cô bạn tôi không nói cụ thể là ai nhưng liền sau đấy cô ấy nói đến Ronald Marsh. Hôm đó tôi không để ý, nhưng bây giờ nghĩ lại, tôi thấy đúng là Carlotta Adams có tình cảm đặc biệt với anh ấy. Ông thấy sao, ông Poirot?

- Tôi nghĩ rằng thông tin vừa rồi của bà hết sức quý.

- Nếu vậy thì tốt rồi.

Poirot nhìn cô gái bằng cặp mắt đầy thiện cảm.

- Chắc bà chưa biết Ronald Marsh vừa bị cảnh sát bắt?

Jenny Driver giật bắn người.

- Ôi, tôi đến gặp ông quá muộn.

- Không có việc tốt nào lại quá muộn, cảm ơn, bà Driver.

Jenny Driver rời khỏi bàn chúng tôi và quay lại chỗ Bryan Martin.

- Lần này, Poirot ạ, niềm tin của anh vào sự vô tội của vị Huân tước trẻ tuổi đã bị lay chuyển dữ dội, đúng thế không?

- Không đâu, Hastings. Trái lại thì có... niềm tin ấy mạnh thêm rất nhiều.

Bất chấp câu quả quyết của anh bạn, tôi vẫn không tin anh nói thật lòng.

Trong những ngày tiếp theo, Poirot không nhắc gì đến vụ án Huân tước Edgware. Nếu tôi có nhắc đến, anh bạn tôi chỉ đáp cụt lủn bằng một từ "Có" hoặc "Không". Tuy vậy tôi vẫn trở lại với cái ý ban đầu: Ronald Marsh chính là thủ phạm. Và tôi cho rằng Poirot cũng nghĩ thế, chỉ có điều anh ấy tự ái, không dám nhận mình sai.

Tôi cắt nghĩa thái độ của Poirot như thế, và phải mười lăm ngày sau khi cảnh sát bắt Ronald Marsh, tôi mới biết rằng mình lầm.

Hôm ấy hai chúng tôi đang ngồi ăn bữa trưa thì như thường lệ, người nhà đem thư từ báo chí đến đặt ngay trước mặt Poirot. Anh xem lần lượt từng thứ, rồi bỗng anh kêu lên mừng rỡ, cầm lấy chiếc phong bì dán tem Hoa Kỳ.

Poirot bóc, lấy ra một bức thư cùng vài thứ giấy tờ khác nữa.

- Hastings, anh muốn đọc thử không?

Tôi cầm lấy, đọc:

Thưa ông Poirot thân mến,

Bức thư của ông khiến tôi rất cảm động. Tôi vừa phải chịu một thử thách nghiệt ngã. Ngoài nỗi đau riêng, tôi còn phải chịu nỗi đau thấy chị Carlotta của tôi bị người ta hiểu sai. Trên đời không có người chị nào tốt như chị ấy. Chị tôi không bao giờ dùng ma túy hoặc thuốc an thần. Chị ấy rất

ghét những thứ đó và điều này chị tôi đã nói với tôi hàng trăm lần rồi.

Nếu chị tôi có đóng vai trò nào đó trong vụ án mạng của con người bất hạnh kia, thì chỉ hoàn toàn trong sạch... như bức thư chị ấy viết cho tôi chứng minh. Tôi xin gửi đến ông bản gốc theo đúng như ông đề nghị. Tôi đã do dự trước khi gửi đi, vì đây là nét chữ thân yêu nhất đối với tôi, nhưng tôi biết ông sẽ gìn giữ nó cẩn thận và khi xong việc sẽ gửi trả lại cho tôi. Nếu bức thư đó giúp được việc làm sáng tỏ nguyên nhân cái chết của chị ấy, thì tôi sẵn sàng giao phó bức thư đó cho ông.

Ông hỏi trong thư gửi cho tôi chị Carlotta có nói đến các bạn bè của chị ấy không. Chị tôi nói đến rất nhiều người, nhưng không nói đến riêng một người nào cả. Ba người được chị tôi nói đến nhiều hơn cả là Bryan Martin, người hai chị em tôi quen biết từ khi còn nhỏ, chị Jenny Driver, và một đại úy tên là Ronala Marsh.

Ông thừa hiểu lòng yên mến nhau của hai chị em chúng tôi, và tôi rất muốn được đóng góp vào việc điều tra của ông.

Xin cảm ơn và chúc ông sức khỏe.

Lucia Adams

Tái bút. Một ông thanh tra cảnh sát đã đến gặp tôi, hỏi bức thư của chị Carlotta tôi. Tôi trả lời là đã gửi cho ông. Tôi nói dối vì tôi tin rằng cần phải đưa ông trước. Hình như sở cảnh sát London muốn dùng bức thư đó làm bằng chứng kết tội thủ phạm vụ án mạng. Tôi chắc ông sẽ báo cho họ biết về nội dung bức thư. Tôi đề nghị ông đòi bằng được là xong

việc họ phải trả lại ông bức thư đó. Đây là những lời cuối cùng của chị Carlotta nói với tôi, em gái của chị ấy!

Tôi nói:

- Nghĩa là anh đã đánh điện thẳng cho cô ấy. Anh cần đến bản gốc để làm gì?

- Thật ra tôi cũng không hiểu nữa, Hastings, nhưng tôi có cảm giác đọc bản gốc chúng ta có thể thấy được một số điều nếu chỉ bản sao sẽ không thấy.

- Lời lẽ trong thư hết sức rõ ràng, sáng sủa, không thể hiểu sai được. Cô Carlotta Adams đã trao bức thư cho bà giúp việc để đem ra bỏ ở bưu điện. Đây chỉ là một bức thư bình thường.

Poirot thở dài.

- Tôi đã thấy và chính đó là điều làm tôi băn khoăn... bởi vì, Hastings, tuy nhìn thế nhưng rất khó hiểu.

- Anh nói lạ.

-Không đâu. Nghe tôi nói đã, Hastings. Tôi đã suy nghĩ rất kỹ. Một số sự kiện đang diễn ra tuần tự, bỗng nhiên xuất hiện bức thư này khiến mọi thứ đảo lộn. Vậy ai đúng? Hercule Poirot hay bức thư?

- Anh cho rằng Hercule Poirot không thể sai được ư?

Tôi cố lấy giọng thật nhẹ nhàng nói. Poirot nhìn tôi vẻ trách móc.

- Tôi cũng có lúc sai lầm, nhưng không phải trong trường hợp hôm nay. Bức thư này chứa một điều bí hiểm mà tôi đang cố giải đáp.

Anh bạn tôi lấy kính lúp ra soi rất kỹ chữ viết trong bức thư. Khi đã soi kỹ từng trang, anh đưa tôi kính lúp. Tôi soi và không phát hiện thấy gì đặc biệt: chữ viết rõ ràng, dễ đọc và thể hiện đúng nội dung đã được đánh điện hôm trước.

Poirot nói:

- Tôi không thấy có chỗ nào giả trong chữ viết... toàn bộ đều được một bàn tay viết ra. Tuy nhiên tôi cố suy nghĩ nhưng vẫn thấy vô lý thế nào ấy...

Anh bảo tôi đưa lại các trang của bức thư và lại soi thêm một lần nữa. Đột nhiên run lên vì xúc động, anh reo to:

- Lại đây, Hastings. Mau!

Tôi chạy đến bên cạnh anh. Trên bàn có một trong những tờ giấy của bức thư.

- Anh không thấy ư? Mọi tờ khác đều mép phẳng phiu, đó là những tờ giấy đã xén sẵn, riêng tờ này... anh nhìn này, mép không thật phẳng, mà là một tờ giấy khổ to xé ra làm đôi. Bây giờ thì anh hiểu rồi chứ? Có nghĩa thư thiếu mất một tờ.

Tôi sửng sốt nhìn anh.

- Sao lại thế? Lời lẽ trong thư tiếp nối nhau mạch lạc.

- Đã đành. Ý nghĩa ăn khớp, và đấy chính là sự khéo léo. Anh thử đọc lại xem.

Tôi thấy không gì tốt hơn là can lại tờ giấy có vấn đề. Poirot hỏi:

- Bây giờ anh thấy rồi chứ? Bức thư bị ngắt vào đúng chỗ nói về đại úy Ronald Marsh. Cô diễn viên Carlotta Adams than phiền về anh ta rồi viết thêm: "Việc chị đóng giả..." v..

v. rồi đến trang sau: "bảo chị..." Nhưng anh bạn ạ, rõ ràng thiếu mất một tờ. Người "bảo chị" chưa hẳn đã là người nói đến ở tờ trước. Vậy là một người khác đã đưa ra việc đóng giả. Anh để ý xem, tên người đó không hề được nhắc đến một lần nào. Hung thủ hẳn đã có trong tay bức thư và thấy mình có thể bị lộ tẩy, bèn xé đi một tờ ở giữa... Việc bỏ đi một tờ ấy làm triệt tiêu sự nghi ngờ đối với một người khác, người thứ ba. Mà chính người này mới là hung thủ giết Huân tước Edgware. Chà, lẽ ra mình phải nghĩ đến điều đó. Poirot lấy tờ "có vấn đề" ra bỏ vào phong bì.

Nội dung tờ thư bị xé ấy như sau: bảo: "Tôi tin rằng ngay ông Huân tước cũng bị lừa ấy chứ. Cô muốn ta đánh cuộc không?" "Bao nhiêu?"- chị cười rủ ra. Em Lucie yêu quý, câu trả lời làm chị choáng người. "Mười ngàn đô la!.."

Tôi thán phục nhìn Poirot, nhưng vẫn chưa tán thành cách lý giải của bạn. Tôi cho rằng cô Carlotta Adams xé tờ giấy từ trước khi viết tiếp. Nhưng tôi không dám đưa ra cái ý kiến mà tôi thấy quá đơn giản ấy. Và lại biết đâu Poirot nhận định đúng thì sao?

Tuy nhiên tôi cũng liều thử đưa ra một ý kiến phản bác:

- Nhưng làm sao hung thủ lấy được bức thư? Cô Carlotta Adams lấy bức thư trong xắc ra, đưa cho bà giúp việc và bà ta đem thẳng ra bỏ vào thùng thư kia mà? Chính bà ta khai như thế đấy thôi.

- Bà ta nói dối, hoặc chiều hôm ấy cô Carlotta Adams đã gặp ai đó. Khả năng thứ hai này tôi thấy hợp lý hơn, bởi chúng ta chưa biết cô ấy ở đâu từ lúc rời khỏi nhà đến lúc gửi chiếc va li ở nhà ga Euston, tức là giữa sáu giờ tối và chín giờ. Trong quãng thời gian đó, hẳn Carlotta Adams đã

gặp hung thủ trong hiệu ăn. Họ cùng ăn với nhau và hung thủ đã dặn dò lần cuối cùng. Còn với bức thư đã xảy ra thế nào chúng ta chưa biết, nhưng có thể hình dung là cô Carlotta Adams đặt xắc tay lên bàn. Hung thủ phát hiện địa chỉ cô ghi trên bì thư. Thấy có thể nguy hiểm, bèn khéo léo lấy, rồi giả vờ đi đâu đó một lúc, bóc ra xem, xé tờ có những câu nguy hiểm rồi quay về, đặt lại nó vào xắc như cũ rồi đưa Carlotta lúc hai người chia tay, bảo rằng bức thư bị rơi ra ngoài. Những chi tiết tôi vừa kể có thể không hoàn toàn chính xác, nhưng có hai sự kiện quan trọng: Carlotta Adams đã gặp hung thủ buổi chiều hôm đó, trước hoặc sau lúc hấn gây án (bởi sau khi rời khỏi nhà ông bà Lyons, hai người vẫn có thời gian để gặp nhau). Tôi có thể lầm, nhưng tôi rất nghi chính hung thủ đã đưa Carlotta chiếc hộp nhỏ bằng vàng, kỷ niệm về cuộc gặp nhau đầu tiên. Nếu như vậy, tên "D." bí hiểm kia chính là hung thủ.

- Tôi chưa hiểu hấn đưa chiếc hộp cho Carlotta Adams làm gì?

- Xin lỗi, Hastings. Carlotta Adams không dùng thuốc ngủ hoặc ma túy bao giờ. Điều này cô em Lucie đã chứng thực và tôi cũng tin hoàn toàn. Cô diễn viên ấy khoẻ mạnh, sống lành mạnh trung thực, không thể sa vào nghiện ngập. Không một người nào trong số bạn bè của cô, kể cả bà giúp việc cũng bao chưa bao giờ nhìn thấy chiếc hộp ấy. Vậy tại sao trong xắc của cô người ta lại thấy có chiếc hộp ấy ngay sau khi cô ấy chết? Hung thủ làm thế để tạo ấn tượng là Carlotta Adams chết do dùng ma túy quá liều và cô ấy vẫn thường dùng thứ ma túy Veronal ấy. Ta thử đặt trường hợp cô ấy gặp hung thủ sau khi hấn gây án, tuy chỉ gặp nhanh, trong vài phút, hai người cùng uống thứ gì đó để ăn mừng

cuộc đánh lừa thành công. Thế là hung thủ thả vào cốc của Carlotta Adams một lượng Veronal đủ để cô ấy nằm xuống ngủ và không bao giờ thức dậy nữa.

- Khủng khiếp! - tôi kêu lên. Sau đó một lát tôi hỏi - Anh sẽ kể tất cả những điều vừa rồi với thanh tra Japp chứ?

- Chưa đâu. Nếu nghe, Japp sẽ chỉ cười, bảo rằng cô Carlotta Adams viết trên một tờ giấy đã xé làm đôi, chứ có gì lạ. Japp là loại người không thích ai phản đối ông ta bao giờ.

Tôi ngưng ngưng cúi mặt. Poirot vẫn nói tiếp:

- Nếu Japp nói như vậy, cãi với ông ta thế nào? Chưa kể rồi ông ta lại xoay chuyển cuộc điều tra, và thế là chỉ thêm phức tạp.

Poirot ngưng một chút rồi nói tiếp:

- Hastings, may mà hung thủ hơi thiếu sáng kiến. Hắn có thể dùng dao dọc chứ không xé như thế. Và nếu vậy, chúng ta rất khó phát hiện.

- Cái chính là hắn vội vã. Không có thời gian.

Suy nghĩ vài giây, Poirot nói thêm:

- Chắc anh cho rằng tên "D." kia có chứng cứ ngoại phạm tuyệt vời, không ai có thể chối cãi chứ?

- Tôi không tin là hắn có chứng cứ ngoại phạm, một khi hắn đã đến nhà Huân tước Edgware rồi lại đi cùng với Carlotta Adams.

- Đúng thế. Hắn rất cần đến một chứng cứ ngoại phạm và tất nhiên hắn đã chuẩn bị cho nó. Nói cách khác, tên hắn

bắt đầu bằng chữ "D." hay đó là tên mà Carlotta Adams đặt cho hắn?.. Ai có thể có tên bắt đầu bằng chữ D? Hastings ạ, chúng ta phải tìm cho ra hắn.

CHƯƠNG 24 - TIN TỨC TỪ PARIS

ôm sau chúng tôi tiếp một vị khách không ngờ. Đó là Geraldine Marsh, con gái Huân tước Edgware.

Poirot kéo một chiếc ghế mời cô gái trẻ. Tôi nhận thấy mắt cô thâm quầng chứng tỏ đã nhiều đêm không ngủ. Mặt xanh xao và có vẻ mệt mỏi. Tuy nhiên cô vẫn thơ ngây, giống như một thiếu nữ mới lớn.

- Thưa ông Poirot, tôi không còn biết sống thế nào nữa... khủng khiếp quá!

Poirot hỏi vẻ thương xót:

- Có chuyện gì vậy, thưa tiểu thư?

- Anh Ronald đã nhắc lại cho tôi nghe những lời ông nói hôm anh ấy bị bắt. Anh ấy bảo không ai chịu tin anh ấy. Nhưng ông thì lại bảo: "Riêng tôi thì tin!"

- Đúng, tôi có nói thế.

- Và ông nghĩ như thế thật?

- Tôi nói lên điều tôi suy nghĩ, thưa tiểu thư. Tôi không tin anh họ cô đã giết Huân tước Edgware.

Má Geraldine hơi hồng lên đôi chút.

- Cảm ơn ông đã nói thế... Nhưng một người khác đã giết cha tôi?

Poirot cười:

- Tất nhiên, thưa tiểu thư.

- Tôi ăn nói lung tung và thiếu ý tứ, nhưng tôi xin được hỏi ông, ông biết hung thủ là ai chưa?

- Chưa, nhưng tôi có nghi ngờ.

- Tôi có thể biết được không?...Tôi hỏi thế có thiếu tế nhị không?

- Lúc này mọi nghi ngờ chỉ là giả thuyết, thưa tiểu thư.

Geraldine vẫn năn nỉ:

- Nếu ông nói rõ hơn, có thể tôi giúp được ông đấy.

Poirot không đáp.

- Bà quận chúa Merton khẳng định chính vợ của cha tôi đã giết người. Riêng tôi chưa tin lắm.

- Tiểu thư cho là thế nào?

- Tôi chỉ biết bà Jane Wilkinson rất ít. Khi cha tôi kết hôn với bà ấy, tôi còn đang học nội trú trong một

tu viện ở Paris. Khi tôi về nhà, bà tỏ ra tốt với tôi, nghĩa là bà không quan tâm đến sự có mặt của tôi trong nhà. Tôi quan niệm bà ta là người... không có óc và... không quan tâm đến ai.

Poirot gật đầu.

- Vừa rồi tiểu thư có nói đến quận chúa Merton. Tiểu thư có hay gặp bà ấy không?

- Có. Bà Quận chúa rất thân thiện với tôi. Trong hai tuần lễ khủng khiếp vừa qua, hầu hết thời gian tôi ở nhà bà ấy... Anh Ronald thì bị giam, các nhà báo, rồi các lời đồn đại...

Tôi có rất ít bạn thân, nhưng lại có bà Quận chúa rất thông cảm với tôi... cả ông con trai Quận chúa cũng vậy.

- Tiểu thư nhận xét thế nào về Công tước Merton?

- Tôi thấy ông ấy hơi nhút nhát và có phần khó gần. Bà Quận chúa thì ca ngợi con trai hết lời... Có thể tôi còn biết rất ít về Công tước.

- Tôi hiểu. Xin hỏi, tiểu thư rất quý anh họ phải không?

- Anh Ronald ấy à? Tất nhiên rồi! Trong mấy năm vừa rồi hai chúng tôi không gặp nhau, nhưng hồi anh ấy ở nhà, tôi thấy anh Ronald vui tính và rất đáng mến...

Thế là Poirot hỏi một câu khiến tôi thấy rất chối:

- Vậy thì tiểu thư không muốn ông Ronald bị treo cổ chứ?

Geraldine giật bản người:

- Nếu thế thì khủng khiếp quá! Ôi, nếu hung thủ chính là bà mẹ kế của tôi...! Chính là bà ấy rồi. Bà Quận chúa khẳng định như thế.

- Đây là nếu tối hôm ấy ông Ronald cứ ngồi yên trong xe taxi...

- Nghĩa là sao? Ông giải thích cho tôi hiểu.

Geraldine cau mày.

- Nếu ông ấy không bám theo người kia vào nhà. Mà tiểu thư có nghe thấy người nào vào nhà không?

- Không. Tôi không nghe thấy một tiếng động nào hết.

- Tiểu thư vào nhà làm gì?

- Tôi chạy thẳng về phòng tôi... để lấy chuỗi ngọc trai.

- Và tiểu thư phải mất một thời gian ngắn để tìm chuỗi ngọc chứ?

- Vâng. Lúc đầu tôi mò mãi không thấy hộp đồ nữ trang của tôi ở đâu.

- Có nghĩa tiểu thư không thể xuống cầu thang ngay được... và khi đó ông anh họ tiểu thư đã đang ở trong gian sảnh?

- Vâng. Anh ấy ở trong phòng đọc sách ra.

- Tôi hiểu. Và khi thấy ông Ronald cô rất hết hoảng?

- Đúng thế, tôi bị bất ngờ.

- Tôi hiểu.

- Anh Ronald bảo tôi: "Em lấy được chưa?" Nghe thấy tiếng anh ấy hỏi sau lưng, tôi giật bắn người lên.

- Như tôi đã nói với tiểu thư ban nãy, giá anh họ tiểu thư cứ ngồi chờ ngoài xe taxi, thì người tài xế taxi sẽ xác nhận là ông Ronald không vào nhà...

Nghe thấy thế, Geraldine ôm mặt khóc nức nở, không sao dừng lại được. Cô đứng dậy. Poirot cầm tay cô.

- Tiểu thư muốn tôi cứu tính mạng của anh họ tiểu thư chứ gì?

- Đúng thế, thưa ông Poirot. Tôi van ông hãy cứu anh ấy...

Geraldine nắm chặt hai bàn tay, bóp lại để cổ trấn tĩnh. Poirot dịu dàng nói:

- Tiểu thư hãy tin rằng tôi rất thương xót trước nỗi đau lòng của tiểu thư. Hastings, anh có thể gọi một chiếc taxi cho tiểu thư được không?

Tôi tiễn Geraldine xuống nhà rồi gọi taxi và dìu cô lên xe. Cô gái nén nỗi đau khổ, cảm ơn tôi. Lên đến phòng, tôi thấy Poirot đang đi đi lại lại, hai hàng lông mày nhíu lại.

Đột nhiên chuông điện thoại réo.

- Ai gọi đấy? A, ông đấy à, ông thanh tra? Chào ông!

Tôi bước đến gần. Nghe một lát xong, Poirot nói:

- Thế ai đã đến lấy cái hộp ấy? Ông đã biết rồi chứ?

Không biết câu trả lời thế nào, tôi chỉ thấy mặt Poirot dài ra, chắc anh bị bất ngờ.

- Ông tin chắc chứ?

- Không đâu. Nhưng thông tin đó làm tôi hơi bất ngờ, có vậy thôi.

- Sao?

- Tuy nhiên tôi thấy vấn đề đó khá rõ.. một chi tiết như ông nói.

- Không, không! Tôi không thay đổi ý kiến. Tôi đề nghị ông tiếp tục xem xét các hiệu ăng xung quanh khu vực đại lộ Regent Gate và phố ga xe lửa Euston, từ đại lộ Tottenham Court trở đi, thậm chí đến tận phố Oxford.

- Đúng, một người đàn ông và một phụ nữ. Cả về phía phố Strand, thời gian khoảng trước mười hai giờ đêm một chút. Sao?

- Vâng, vâng. Tôi biết đại úy Ronald Marsh lúc đó ở nhà ông bà Dortheimer. Nhưng không phải chỉ có ông ta trên đời.

- Ông bảo tôi ngoan cố như con lừa? Cảm ơn ông quá khen. Dù sao ông cũng vẫn tiến hành điều tra theo hướng tôi đề nghị chứ?

Poirot gác máy. Tôi sốt ruột hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Hastings ạ, cái hộp nhỏ bằng vàng ấy đúng là mua tại Paris. Một hãng kim hoàn nhận được đơn đặt làm, ký tên Constance Ackerley. Tất nhiên đây là tên giả, không làm gì có ai tên như thế. Thư đặt làm gửi đến trước vụ án mạng hai ngày. Người đặt yêu cầu nạm trên nắp hai chữ đầu tên bằng hồng ngọc. Đơn đặt yêu cầu làm gấp, ngay hôm sau phải xong... nghĩa là trước hôm xảy ra vụ án một ngày. Hàng được trả cho người đặt và được trả bằng tiền mặt.

- Người đến nhận hàng là ai?

- Một phụ nữ.

- Phụ nữ?

- Đúng thế. Một phụ nữ tuổi trung niên, bé nhỏ và đeo kính.

Hai chúng tôi ngơ ngác nhìn nhau.

CHƯƠNG 25 - BỮA ĂN CỦA GIỚI THƯỢNG LƯU

ôm sau hai ông bà Widburn mời chúng tôi đến ăn bữa sáng với họ tại Khách sạn Claridge.

Poirot cũng như tôi không thú vị gì với những bữa ăn như thế. Đây ít nhất là lần thứ sáu chúng tôi nhận được lời mời đến ăn ở đây. Bà

Widburn nài nỉ, bà vốn thích tiếp những nhân vật nổi tiếng. Để Poirot không thể kiếm cớ thoái thác, bà ta để anh chọn ngày. Vì vậy Poirot đành nhượng bộ.

Từ hôm nhận được những thông tin từ Paris, Poirot rất dè dặt lời nói, mỗi khi tôi hỏi, anh ta chỉ nhắc lại mỗi một câu:

- Có một thứ gì đó vượt khỏi khả năng của tôi.

Một lần Poirot lẩm bẩm một mình thêm:

- Cái kính cận ở Paris, cái kính trong xác của Carlotta Adams...

Rất may là bữa ăn ở khách sạn Claridge làm tôi thấy được thoát khỏi những nỗi băn khoăn suy nghĩ trăn trở trong một thời gian ngắn.

Anh chàng diễn viên Donald Ross cũng có mặt và đến với tôi vẻ mặt thân thiện. Bữa ăn có nhiều khách nam giới hơn là khách phụ nữ, và tôi được xếp ngồi bên kia bàn, đối diện với hai chúng tôi; Giữa bà ta và phu nhân Widburn là công tước Merton.

Tôi cảm thấy chàng công tước này không được thoải mái. Có vẻ đám người này không hợp với ông. Ông ta giống như từ thời trung cổ còn sót lại và lạc vào thế kỷ hiện nay. Niềm

thán phục bà Jane Wilkinson quá mức của ông ta càng làm ông ta thêm vẻ cổ lỗ.

Riêng tôi không thấy ngạc nhiên về thái độ đó lắm, vì bản thân tôi cũng thán phục sắc đẹp và giọng nói du dương của bà nghệ sĩ này. Nhưng mọi thứ đều trở thành quen thuộc và không khí dần dần trở lại bình thường. Rồi một sai lầm nhỏ của bà nghệ sĩ càng khiến tôi nhận ra cái quy luật khắc nghiệt kia.

Một vị khách, tôi không biết là ai, nói một câu đụng đến vấn đề "Lời phân xử của Pâris". Nhưng bà Jane Wilkinson lại không biết Pâris là tên một trong những nhân vật chính trong kiệt tác "Iliade" thời Cổ đại Hy Lạp. Vì vậy nghe đến "Pâris", bà Jane Wilkinson bỗng cất lên giọng du dương tuyệt vời của bà ta, nói rất to:

- Paris à. Nhưng thời nay, Paris không còn là nơi quyết định khuôn mẫu của cái đẹp nữa. Bây giờ người ta cần coi trọng cả quan niệm về cái đẹp của New York và London.

Câu bà ta nói thốt lên đúng vào lúc không khí bữa tiệc đang chùng xuống khiến mọi người đều nghe rõ. Tất cả đều ngượng hộ bà ta, không ai biết nói ra sao nữa. Ngồi bên cạnh tôi, Donald Ros húng hắng ho. Ông Widburn thì lao vào cuộc diễn trình sôi nổi về nhạc kịch Nga. Mỗi người đều nghĩ cách nói câu gì thật to để phá không khí ngượng ngùng ấy. Riêng một mình bà nghệ sĩ Jane Wilkinson thì không biết mình vừa nói một câu ngu xuẩn, vẫn giữ vẻ mặt trang nghiêm và nụ cười tươi như hoa.

Đúng lúc ấy vẻ mặt công tước Merton trẻ tuổi sa sầm lại. Môi mím chặt, mặt ông ta đỏ bừng và tôi thấy ông ta nhích ra xa khỏi người yêu. Hẳn ông ta vừa thoáng nghĩ rồi ông ta

sẽ phải liên tục chịu tình trạng xấu hổ như thế này nếu ông ta đem nhà nự nghệ sĩ nổi tiếng kia đến dự những buổi gặp gỡ của giới thượng lưu như thế này.

Tôi quay mặt đi, và nhìn thấy ngôi sao điện ảnh Bryan Martin. Hẳn anh ta đến sau khi mọi người đã bắt đầu ngồi vào chỗ. Cũng bên phía tôi nhưng hơi xa ra một chút, anh ta cúi đầu, trò chuyện sôi nổi với cô gái tóc vàng xinh đẹp ngồi bên cạnh.

Đã khá lâu tôi không gặp anh ta nên tôi nhận thấy được sự thay đổi theo chiều hướng thuận lợi của anh ta: hôm nay trông anh ta trẻ ra và vui vẻ hơn nhiều.

Tôi không có thời quan sát thêm nữa, người phụ nữ ngồi bên cạnh tôi, một nữ quý tộc to béo đang sôi nổi kể tôi nghe về những buổi vui chơi buổi sáng bà ta tổ chức hồi còn nhỏ.

Vì có cuộc hẹn, Poirot vừa ăn xong liền đứng dậy cáo từ và ra khỏi khách sạn. Anh đang điều tra về sự biến mất của đôi giầy một vị đại sứ, và người ta hẹn gặp anh lúc hai giờ. Anh nhờ tôi xin lỗi phu nhân Widburn hộ. Đúng lúc tôi đang bước đến chỗ bà ta thì một người vỗ vai tôi.

Đó là Donald Ross.

- Ông Poirot không có ở đây ạ? Tôi đang muốn gặp ông ấy.

- Poirot vừa mới về.

Anh ta tỏ ý ngạc nhiên. Thấy vậy tôi hỏi:

- Ông muốn gặp riêng ông ấy?

Anh ta ngập ngừng đáp:

- Tôi... tôi không biết nữa.

Tôi ngạc nhiên nhìn Donald Ros. Anh ta mặt đỏ ửng, nói:

- Điều tôi vừa nói với ông nghe có vẻ kỳ cục, đúng vậy không? Nhưng vừa xảy ra một chuyện lạ lùng... và tôi muốn hỏi ý kiến ông Poirot.

Vẻ mặt anh ta bần khoản. Tôi nói:

- Poirot có một cuộc hẹn vào hai giờ, nhưng khoảng năm giờ anh ấy sẽ có mặt ở nhà. Vào giờ đó ông có thể gọi điện hoặc đến nhà.

- Cảm ơn, tôi sẽ đến nhà. Năm giờ. Tôi cần nói với ông ấy một chuyện hết sức quan trọng.

Sau khi xin lỗi nữ nhân bữa tiệc, phu nhân Widburn, tôi định ra về thì một bàn tay khoác vào cánh tay tôi.

Đó là cô chủ hiệu thời trang Jenny Driver, ăn mặc hết sức sang trọng.

- Ôi, bây giờ tôi mới nhìn thấy bà. Công việc ra sao?

- Cảm ơn. Đang thuận lợi. Tôi vừa tung ra một kiểu mũ mới. Một kiểu cao và cắm chiếc lông vũ, đội chụp xuống gần mắt.

- Bà táo bạo đấy chứ!!

- Phải làm thế thôi, để cứu loài đà điểu. Lúc này chúng đang thất nghiệp. Chào tạm biệt. Chiều nay tôi nghỉ, định đi một chuyến dạo chơi nông thôn.

- Chúc bà chuyến đi vui vẻ.

Jenne Driver bỏ đi. Trời nóng khủng khiếp, tôi đi qua lối công viên và về đến nhà khoảng bốn giờ. Mãi năm giờ kém hai mươi Poirot mới về. Anh ta có vẻ phấn khởi. Tôi hỏi:

- Anh tìm thấy đôi giày của vị đại sứ rồi chứ?
- Nơi đó chính là một kho bí mật của đám buôn bán ma túy. Tôi phải mất một tiếng đồng hồ ngồi rình trong một cửa hiệu thẩm mỹ. Tôi gặp một phụ nữ tóc nâu sẫm, loại chắc làm anh mê đấy.

Chuông điện thoại reo cắt đứt câu nói của anh bạn tôi. Tôi đi về phía máy, nói:

- Chắc Donald Ross.
 - Donald Ross?
 - Anh chàng mà chúng ta đã gặp ở Chriswick ấy. Anh ta muốn nói chuyện với anh.
 - Ông Poirot có nhà không ạ?
 - Anh bạn tôi vừa về. Ông đến đây chứ?
 - Tôi muốn nói chuyện điện thoại với ông ấy, được không ạ?
- Porot đỡ ống nghe. Tôi đứng rất gần nên nghe thấy tiếng nói của Donald Ross.
- Ông Poirot phải không ạ?
 - Vâng, tôi đây.
 - Xin lỗi đã quấy rầy ông, nhưng tôi vừa phát hiện ra một chuyện rất lạ... liên quan đến cái chết của Huân tước Edgware. Chuyện đó có thể không có ý nghĩa gì...
 - Không đâu. Ông cứ cho tôi biết.

- Chuyện liên quan đến Paris. Ông hiểu không...

Vừa lúc đó tôi nghe thấy tiếng chuông ở xa. Rồi Donald Ross nói:

- Xin chờ cho một chút.

Rồi tiếng đặt ống nghe xuống bàn. Chúng tôi chờ.

Poirot vẫn cầm ống nghe còn tôi đứng bên cạnh. Một phút trôi qua, rồi hai phút, ba, bốn, năm phút...

Poirot ấn cần máy lên xuống mấy lần rồi nói vào máy. Sau đó anh quay sang tôi:

- Bên kia chưa bỏ máy, nhưng sao không nghe thấy gì. Hastings, mau lên, tìm địa chỉ của Ross ở danh bạ điện thoại. Chúng ta phải đến đây ngay.

CHƯƠNG 26 - PARIS

V

ài phút sau, chúng tôi đã nhảy vào xe taxi.
Poirot nói:

- Hastings ạ, tôi e...

- Nhưng anh không tin là...

- Chúng ta đang chiến đấu với một kẻ tàn bạo, sau khi gây ra hai cái chết, hẳn vẫn không ngần ngại gây ra cái thứ ba. Hẳn thấy Donald Ross bắt đầu nguy hiểm cho hẳn nên cần tiêu diệt anh ta. Rõ ràng anh ta đang muốn cho chúng ta biết một chuyện hết sức quan trọng.

- Làm sao hẳn biết?

- Anh vừa kể là Ross có lộ ra đôi chút với anh lúc ở khách sạn Claridge. Lúc đó đông người. Lẽ ra anh kéo luôn anh ta về nhà ngay lúc đó.

- Tôi đâu có ngờ...

- Tôi có trách anh đâu, Hastings? Làm sao anh đoán được kia chứ?... Sao xe chạy chậm thế này?...

Cuối cùng taxi cũng đỗ. Donald Ross sống ở phố Kensington, trong ngôi nhà nhỏ trông ra một bãi trống rất rộng. Tấm danh thiếp gắn ngay cạnh cửa cho chúng tôi biết căn hộ của Ross trên tầng hai. Cổng bên dưới mở sẵn và chúng tôi nhìn thấy một cầu thang rất rộng. Poirot lao lên.
Anh nói:

- Vào đây như leo lên cối xay gió ấy.

Trên tầng hai, lại một tấm danh thiếp nữa gắn ngoài cánh cửa có lắp ổ khóa Yale.

Tôi đẩy cửa... và ngạc nhiên thấy cửa mở sẵn. Vào đến gian sảnh, chúng tôi thấy hai cửa, một ngay trước mặt và một phía bên phải. Cửa trước mặt mở ra một phòng khách nhỏ, sang trọng. Phòng không có ai, ống nghe vẫn đặt bên cạnh máy điện thoại. Poirot nói:

- Đi lối này, Hastings.

Hai chúng tôi quay ra, vào một phòng ăn nhỏ xíu. Ross nằm dưới gầm bàn ăn, giống như anh ta vừa bị tụt khỏi ghế.

Poirot cúi xuống xem, rồi đứng dậy, mặt tái xanh:

- Anh ta chết rồi, bị một vết chém vào gáy.

Mãi về sau, sự kiện này vẫn còn hiện ra trong những cơn ác mộng của tôi. Tôi thấy như mình có lỗi trong cái chết của chàng diễn viên trẻ tuổi này.

Sau khi phát hiện ra xác chết của Donald Ross, Poirot vẫn im lặng và điềm tĩnh. Anh chờ cảnh sát đến rồi nghe họ thẩm vấn những người trú ngụ trong ngôi nhà. Cuối cùng anh nói:

- Hastings ạ, ta chẳng nên mất thời giờ nghe những lời than thở và tự hỏi xem liệu có phải... Chàng diễn viên này có một phát hiện cần kể với chúng ta... Phát hiện ấy hẳn rất quan trọng, nếu không anh ta đã không bị giết. Chúng ta phải tìm cho ra điều phát hiện ấy... Chỉ có một từ giúp chúng ta lúc này.

- Paris?

- Đúng thế. Từ đó là Paris.

Anh đứng lên, rồi đi đi lại lại trong phòng.

- Từ Paris được nhắc đến rất nhiều lần trong vụ án này, nhưng mỗi lần trong một hoàn cảnh khác nhau. Từ đó được khắc trên nắp chiếc hộp nhỏ bằng vàng. "Paris, tháng Mười một": vào thời điểm ấy tiểu thư Carlotta Adams đang có mặt ở thủ đô nước Pháp... có thể cả Donald Ross biết và anh ta đã nhìn thấy hấn cùng đi với Carlotta Adams chẳng?

- Chúng ta sẽ không bao giờ biết được điều đó.

- Tại sao không? Anh bạn ạ, chúng ta có thể biết được và chúng ta sẽ biết. Khả năng bộ óc con người là vô tận, Hasyings ạ. Chúng ta thử nghĩ xem chúng ta còn nghe thấy từ "Paris" được nói lên trong những trường hợp nào nữa. Một là người phụ nữ đeo kính đến nhận chiếc hộp nhỏ bằng vàng ở hiệu kim hoàn. Liệu Ross có biết bà ta không? Rồi Công tước Merton cũng sống ở Paris vào thời điểm xảy ra vụ án mạng. Paris, Paris, Paris... Huân tước Edgware sắp sang Paris thì bị giết. Khoan đã! Chỗ này chúng ta thử nghĩ xem, rất có thể hung thủ giết ông ấy để ngăn chuyển sang Paris của ông ấy chẳng?

Poirot ngồi xuống, cặp lông mày nhíu lại. Anh mơ màng lẩm bẩm:

- Rồi chuyện gì đã xảy ra trong bữa tiệc sáng nay ở khách sạn Claridge? Từ "Paris" xem chừng liên quan đến một sự kiện nào đó. Nhưng sự kiện ấy là gì? Lúc đó Ross nói gì hoặc nhìn vào cái gì?

- Theo tôi nhớ thì anh ta kể về những chuyện mê tín của xứ Scotland.

- Lúc kể, anh ta nhìn về phía nào?
- Hình như phía phu nhân Widburn.
- Ai ngồi bên cạnh bà ấy?
- Công tước Merton, rồi đến bà Jane Wilkinson, sau đến một người tôi không biết là ai.
- Phải rồi, rất có thể Donald Ross nhìn về phía Công tước Merton lúc nói đến từ "Paris". Công tước Merton đang ở Paris vào thời điểm xảy ra vụ án mạng. Ta giả thử lúc nói đến từ "Paris" vào thời điểm xảy ra vụ án mạng. Ta giả thử lúc nói đến từ "Paris" Donald Ross sức nhớ là hôm xảy ra vụ án, ông Công tước trẻ kia không có mặt ở Paris.
- Anh muốn gì vậy, Poirot?
- Anh cho điều giả định của tôi vô lý? Ngược lại mới làm tôi ngạc nhiên. Ông Công tước trẻ tuổi kia có động cơ nào để giết Huân tước Edgware không? Rất có thể có. Nhưng không ai dám nghi một nhà quý tộc cỡ lớn như thế. Không ai nghĩ đến chuyện thẩm tra lại bằng chứng ngoại phạm của ông ta. Tuy nhiên ông ta rất có thể giấu tình trạng ngoại phạm đó tại một khách sạn rất lớn. Chiều nay hai chúng ta mua vé tàu biển sang Pháp, mai về. Được chứ, Hastings? Khi nghe thấy từ "Paris", Ross có nói gì không, hoặc có để lộ ra thái độ nào không?
- Tôi chỉ nhớ anh ta hung hăng ho.
- Lúc Ross nói với anh, anh có nhận thấy anh ta buồn bã hay thế nào không?
- Anh ta có vẻ bối rối.

- Tốt lắm, Bởi Ross chợt nảy ra một ý nghĩ mà anh ta cho là phi lý!... Anh ta ngần ngại chưa dám nói ra với anh. Anh ta chỉ muốn thổ lộ với tôi. Thật không may lúc đó tôi lại đã rời khỏi khách sạn Claridge.

- Giá như anh ta nói thêm với tôi đôi điều, - tôi thờ dài.

- Đúng thế, giá như... Lúc ấy ai đứng bên cạnh anh, Hastings?

- Gần như tất cả mọi người. Tôi không nhận thấy có người nào đặc biệt.

Poirot lẩm bẩm:

- Vậy là tôi đã đoán sai từ đầu đến cuối chẳng?

- Dù sao thì hung thủ không thể là Ronald Marsh, - tôi nói.

- Đây vẫn là một điểm thuận lợi cho anh ta, Poirot lơ đãng nói:

Đột nhiên anh nói tiếp:

- Tôi không thể lằm trong toàn bộ vấn đề Hastings, anh còn nhớ một hôm tôi Đề ra với anh năm câu hỏi không?

- Nhớ.

- Những câu hỏi đó là: tại sao Huân tước Edgware thay đổi thái độ đối với việc ly hôn? Giải thích thế nào về việc ông ấy viết thư cho vợ mà bà Jane Wilkingson không nhận được? Tại sao lúc chúng ta rời khỏi phòng đọc sách trưa hôm đó, vẻ mặt ông ấy lại căm giận? Tại sao có chiếc kính cận trong xách tay của Carlotta Adams? Tại sao người gọi điện đến Chiswick cho Jane Wilkingson, tức là Carlotta Adams cải trang, lại cúp máy ngay?... Hastings, từ khi bắt đầu cuộc

điều tra, một ý tưởng cứ bám theo tôi không buông tha... ý tưởng về người đứng trong hậu trường! Hẳn là ai? Tôi đã trả lời được ba trong số năm câu hỏi ấy... và cách trả lời của tôi phù hợp với nhận định của tôi. Nhưng vẫn còn hai câu tôi chưa tìm trả lời được.

Poirot đứng dậy, đến bàn giấy, mở ngăn kéo lấy ra bức thư mà Lucie Adams từ Mỹ gửi về cho anh. Anh đã đề nghị thanh tra Japp cho anh giữ thêm vài ngày. Lúc này anh mở ra nghiên cứu rất lâu.

Rồi lại một lần nữa hai chúng tôi cùng nghiên cứu. Nhưng từ lúc chúng tôi hiểu ra rằng Ronald Marsh không phải hung thủ thì bức thư còn giúp thêm chúng tôi được gì nữa không?... Tôi cầm lên một cuốn sách... Có lẽ tôi đang chập chờn ngủ....

Đột nhiên Poirot reo to. Tôi choàng tỉnh dậy. Poirot giương cặp mắt xanh biếc nhìn tôi chăm chăm.

- Hastings, Hastings! Anh còn nhớ tôi đã nói với anh về cái tờ bị xé ấy chứ?...

- Vì y vội vã chứ gì?

- Vội vã hay không cũng vậy thôi. Nhưng anh bạn ạ, y đã phải xé tờ giấy...

Tôi lắc đầu, chưa hiểu gì hết.

Poirot hạ giọng nói thêm:

- Tôi ngu quá!... Chẳng nhìn thấy gì hết. Nhưng bây giờ thì chúng ta sẽ tiến lên rất nhanh!

CHƯƠNG 27 - VẤN ĐỀ CHIẾC KÍNH MẮT.

ôi thấy như Poirot biến thành một người khác. Anh nhanh nhẹn chồm đứng dậy. Tôi cũng đứng lên theo, chưa biết chuyện gì.

- Chúng ta gọi taxi. Bây giờ mới chín giờ... Vẫn còn đến một chỗ được.

Tôi theo anh xuống thang gác.

- Đến đâu?

- Biệt thự Huân tước Edgware.

Tôi không nói gì. Poirot ngồi cạnh tôi trong xe taxi vể sốt ruột.

Đến nơi, một quản gia mới ra mở cửa. Poirot xin gặp tiểu thư Carroll. Trong lúc hai chúng tôi đi theo người quản gia lên thang gác, tôi thầm nghĩ, anh chàng quản gia trước, trẻ đẹp như thiên thần trên núi Olympe, trốn đi đâu? Cho đến nay cảnh sát vẫn chưa biết anh ta ở chỗ nào. Tôi sợ hãi thầm nghĩ, có khi anh ta cũng chết rồi không biết chừng.

Cô thư ký Carroll xuất hiện tươi cười làm tôi thấy lòng nhẹ đi. Poirot nói:

- Tôi rất mừng lại được gặp bà ở đây. Tôi đã nghĩ, có thể bà không còn ở trong cái nhà này nữa rồi.

- Geraldine nhất định không cho tôi đi. Trong lúc bối rối này cô ấy rất cần có ai bên cạnh để che chở và an ủi, đồng thời tránh cho cô ấy khỏi phải tiếp xúc với những người khác.

- Thưa bà Carroll, ngay từ phút đầu gặp bà, tôi đã có cảm giác bà là người phụ nữ rất đáng quý. Tôi cảm phục nghị lực của bà. Còn tiểu thư Geraldine Marsh thì rõ ràng cô ấy quá non nớt về sự đời.

- Geraldine là một thiếu nữ mơ mộng, không biết gì thực tế. Từ nhỏ cô ấy đã thế rồi. May mà cô ấy không phải lo kiếm sống.

- Nhưng xin ông cho biết, ông Poirot, khuya như thế này ông vẫn đến đây hẳn có chuyện quan trọng? Vậy tôi có thể làm gì giúp ông?

- Tôi muốn hỏi lại cho chính xác vài việc. Tôi hy vọng bà có trí nhớ tốt, thưa bà Carroll.

- Làm thư ký thì không thể có trí nhớ tồi được.

- Tháng Mười một năm ngoái Huân tước Edgware có sang Paris không?

- Ông chờ một chút để tôi xem lại.

Cô thư ký Carroll ra bàn giấy, mở ngăn kéo, lấy ra cuốn sổ ghi hàng ngày, lật trang.

- Huân tước sang Paris ngày 3 tháng Mười một và về ngày 7. Ngày 27 cũng tháng Mười một Huân tước lại đi và ngày 4 tháng Mười hai thì về.

- Huân tước sang Paris làm gì?

- Lần thứ nhất để xem một số bức tượng nhỏ cổ xưa mà ngài định mua. Lần thứ hai để làm gì thì tôi không biết.

- Tiểu thư Geraldine Marsh có đi cùng với cha không?

- Không bao giờ Geraldine đi với ngài Huân tước, thưa ông Poirot. Vào thời điểm ấy, Geraldine đang học nội trú tại một tu viện ở Paris. Tôi không biết ngài Huân tước có nghĩ đến chuyện đến thăm con gái không.

- Và bà cũng không cùng đi với Huân tước?

- Không... Nhưng ông hỏi những thứ ấy để làm gì? Ông muốn tìm cái gì chẳng?

Poirot không trả lời vào câu hỏi mà đưa luôn ra câu hỏi khác:

- Tiểu thư Geraldine Marsh rất yêu anh họ, ông Ronald Marsh phải không?

- Đúng thế. Nhưng tôi chưa hiểu ông muốn biết điều gì?

- Tiểu thư Geraldine đến gặp tôi cách đây vài hôm. Bà biết chuyện ấy chứ?

Cô thư ký lộ vẻ sửng sốt:

- Không. Geraldine kể những gì với ông?

- Tiểu thư Geraldine thú nhận, hay tôi đoán thấy như thế, là tiểu thư rất yêu ông Ronald Marsh.

- Nếu vậy tại sao ông còn hỏi tôi?

- Bởi tôi muốn biết ý kiến của bà.

Lần này, cô thư ký Carroll quyết định trả lời:

- Theo tôi nhận xét thì Geraldine mê ông anh họ.

- Bà không thích vị Huân tước mới ấy hay sao?

- Tôi không nói thế. Cậu Ronald làm tôi thấy không liên quan gì đến cậu ấy, chỉ có vậy thôi. Tất nhiên cậu ấy dễ

tính, nhưng tôi thích Geraldine yêu một chàng trai khác kia.

- Công tước Merton chẳng hạn?

- Tôi không biết tính tình ông Công tước. Tôi chỉ biết ông ấy tôn trọng các phận sự cho xứng đáng với danh hiệu đại quý tộc của dòng họ. Và lại ông ấy đang mê bà Jane Wilkinson... Tôi biết bà Quận chúa rất thích con trai bà ấy lấy Geraldine. Khổ nỗi các ông con trai có bao giờ chịu lấy người mà mẹ họ chọn cho đâu.

- Bà có tin ông Ronald Marsh cũng yêu tiểu thư Geraldine không?

- Trong tình thế hiện nay của cậu ấy thì chuyện hôn nhân không được đặt ra nữa.

- Vậy là bà tin rằng ông Ronald, tức là vị tân Huân tước Edgware, sẽ bị kết án và chịu hình phạt?

- Tôi không tin cậu ấy có tội.

- Nhưng ông ấy vẫn bị kết án?

Cô thư ký Carroll không đáp. Poirot nói và đứng dậy:

- Tôi không giữ bà thêm nữa. Nhân tiện xin hỏi, bà có biết cô diễn viên Carlotta Adams không?

- Tôi đã được xem cô ấy biểu diễn trên sân khấu... Quả là một nghệ sĩ tài ba!

- Đúng thế, cô ấy diễn rất giỏi... À đôi găng tay của tôi đâu rồi nhỉ?

Cúi xuống lấy đôi găng tay, Poirot đung vào chiếc kính mắt của cô thư ký Carroll để cạnh đấy; làm nó rơi xuống sàn nhà. Anh xin lỗi rồi cúi xuống nhặt lên, trả lại cô ta.

- Xin lỗi đã làm mất thời giờ của bà. Tôi đến gặp bà chỉ định xem có dấu biểu gì về cuộc xích mích giữa ông Huân tước và một người nào khác xảy ra năm ngoái tại Paris. Như vậy là tôi không thấy; vậy mà tiểu thư Geraldine lại khẳng định dứt khoát rằng anh họ cô ấy, ông Ronald, vô tội! Chào bà.

Hai chúng tôi ra đến cửa ngoài thì cô Carroll gọi chúng tôi lại.

- Ông Poirot, cái kính trắng này không phải của tôi. Tôi đeo vào chẳng nhìn thấy gì hết.

- Sao vậy?

Poirot ngạc nhiên nhìn cô thư ký của cố Huân tước. Rồi anh kêu lên:

- Tôi nhầm. Cái kính này trong túi tôi rơi ra, lúc tôi cúi xuống để nhặt kính của bà. Hai cái kính giống nhau quá.

Họ đổi kính cho nhau.

Ra đến ngoài đường, tôi kêu lên:

- Poirot, anh có đeo kính bao giờ đâu?

- Hastings, anh nhanh trí quá đấy!

- Vậy cái kính này là trong xác của Carlotta Adams?

- Đúng thế.

- Làm sao anh lại nhầm với kính của cô thư ký Carroll được?

- Trong số những người chúng ta quen biết, cô ấy là người duy nhất đeo kính cận.

- Nhưng đấy không phải kính cô ấy!

- Chứ sao nữa? Chính vì thế cô ấy mới nhận ra không phải kính cô ấy vẫn đeo.

Chúng tôi đi chậm rãi qua phố xá. Đêm nay khí trời ngọt ngào nên chúng tôi chưa muốn về nhà vội.

Lát sau, tôi hỏi:

- Những câu anh hỏi về Paris rõ ràng chẳng ích lợi gì.

- Không hẳn như thế.

- Chúng ta vẫn chưa tìm ra lời giải đáp cho cái tên bí hiểm bắt đầu bằng chữ D. Trong số những người chúng ta quen biết, không ai có tên bắt đầu bằng chữ D...À, có... lạ chưa? Chàng diễn viên Donald Ross. Và cậu ta cũng lại bị giết rồi.

- Đúng thế. Anh ta cũng đã chết, - Poirot nói. Tôi nhớ lại cái đêm ba chúng tôi đi dạo.

- Poirot, anh còn nhớ không?

- Nhớ gì, anh bạn?

- Donald Ross nói với chúng ta rằng họ có mười ba người cùng ngồi một bàn, và anh ta là người đầu tiên đứng lên.

Poirot không đáp. Tôi nói khẽ:

- Buồn cười đấy chứ? Cái chết của anh ta trùng với con số mười ba kia. Sao anh cười, Poirot?

- Không có gì đặc biệt đâu. Chỉ là tôi nhớ đến một câu đố tôi nghe được hôm trước. Câu đố thế này: ai là kẻ có hai chân, có lông vũ và sữa như chó?

- Tất nhiên con gà mái rồi, - tôi đáp, hơi thấy tự ái. - Tôi biết câu đố ấy từ khi còn học lớp một.

- Hastings, anh quá thông thái đấy. Lẽ ra anh phải nói: "Mình không biết", thế rồi tôi nói: "Con gà mái. Bấy giờ anh mới kêu lên: "Nhưng con gà mái có sữa đâu?" Và tôi bèn nói thêm: "Thì tôi thêm cái chi tiết thứ ba ấy cho khó đoán mà lại" Lời giải cho chữ D. kia có khi cũng kiểu như thế.

- Vớ vẩn.

- Chính thế. Đối với đại đa số con người, nhưng không phải đối với tất cả. Ôi, tôi có thể hỏi ai về điều đó được nhỉ?

Chúng tôi đi ngang qua một rạp chiếu phim lớn. Khán giả đang lục tục ra, bàn tán về bộ phim họ vừa xem. Một cô gái thờ dãi:

- Tuyệt vời. Bryan Martin đóng hết sẩy! Hể phim nào có anh ta đóng, tôi đều phải đi xem cho bằng được. Cậu thấy anh ta phi ngựa xuống dốc rồi chứ? Vừa kịp để đỡ những tờ giấy.

Bạn cô ta không có vẻ hào hứng lắm;

- Nhưng cốt chuyện thì dở quá. Giá như họ thăm vấn Ellis ngay, theo cách thông thường người ta vẫn làm thì...

Đoạn sau chúng tôi không nghe rõ. Hai chúng tôi đi qua đường sang bên kia phố. Lên đến hè, tôi quay đầu lại, thấy Poirot còn đứng lại giữa đường, xung quanh xe cô chạy ầm ầm... Hoảng sợ quá, tôi nhắm mắt lại. Tôi nghe thấy tiếng phang rít và lời văng tục của người tài xế. Poirot vẫn thản nhiên tiến về phía tôi.

Tôi kêu lên:

- Anh điên đấy à, Poirot?

- Không. Tôi... vừa nảy ra một ý nghĩ.
- Giữa lúc đang qua đường?... Suýt nữa anh mất mạng rồi đấy!
- Điều ấy không quan trọng! Ôi, anh bạn... Tôi vừa mù vừa điếc, vừa mê đi. Bây giờ thì tôi đã tìm ra lời giải đáp cho tất cả các câu hỏi... Đúng thế, cả năm câu. Thật đơn giản... đơn giản như những câu đố của trẻ con vậy...

CHƯƠNG 28 - POIROT ĐỀ RA MẤY CÂU HỎI.

rên đường về nhà, Poirot vẫn đuổi theo dòng suy nghĩ, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm gì đó. Tôi chỉ nghe thấy từ "nến", rồi mãi sau mới lại thấy một từ gì đó nghe như "một tá". Tôi chẳng buồn đoán xem anh ta đang nghĩ gì.

Vì đến nhà, Poirot chạy ngay đến điện thoại, hỏi số điện của khách sạn Savoy rồi đề nghị gặp bà Jane Wilkingson, tức Huân tước phu nhân Edgware. Tôi bảo anh:

- Giờ này bà ấy không có nhà đâu. Anh quên là bà ấy đang diễn một vở kịch mới hay sao? Lúc này chắc chắn bà ấy đang trên sân khấu.

- À, phải rồi... Nếu vậy tôi muốn gặp chị giúp việc cho phu nhân.

Lát sau đầu dây bên kia có người nhắc máy.

- Chị là người giúp việc cho Huân tước phu nhân Edgware phải không? Tôi là Poirot đây... Hercule Poirot. Chị còn nhớ tôi chứ?

-...

- Tốt lắm. Đang có một chuyện hết sức quan trọng. Chị đến nhà tôi gặp tôi ngay bây giờ được không?

-...

- Đúng, rất cần thiết. Địa chỉ của tôi là...

Poirot nhắc lại hai lần địa chỉ của chúng tôi, rồi đặt máy xuống. Tôi tò mò hỏi:

- Chuyện gì thế? Anh vừa nhận được thông tin nào mới à?
- Không, Hastings, nhưng chị ta sẽ cung cấp cho tôi.
- Về bà Jane Wilkinson?
- Về bà ấy thì tôi có đầy đủ những thông tin cần thiết.
- Vậy về ai?
-

Poirot chỉ cười bảo tôi chịu khó chờ.

Mười phút sau, chị giúp việc cho bà Jane Wilkinson đến, vẻ mặt nghi ngại.

Poirot tiếp chị ta rất niềm nở.

- Cảm ơn chị đã đến. Mời chị ngồi. Chị tên là Ellis phải không nhỉ?
- Thưa ông, vâng.

Chị ta ngồi xuống ghế mà Poirot vừa kéo lại gần chị. Mặt chị ta nhợt nhạt và lo lắng.

- Trước tiên xin chị cho biết, chị đã làm cho bà Jane Wilkinson được bao lâu rồi?
- Thưa ông, ba năm ạ.
- Chị biết những mối quan hệ riêng tư của bà chủ chứ? Chị biết bà chủ có những kẻ thù nào chứ?

Chị mím môi thêm. Cuối cùng chị ta nói:

- Rất nhiều phụ nữ muốn làm hại bà chủ... vì ghen ghét.
- Các phụ nữ khác rất ghét bà chủ chị?

- Vâng, thưa ông. Bà chủ quá xinh đẹp và quá thành công trong nghệ thuật. Trong giới sân khấu tính đồ kị rất phát triển.

- Thế còn giới đàn ông thì sao?

Một nụ cười xuất hiện trên môi Ellis.

- Bà chủ thích gì làm nấy, tính bà chủ ai cũng biết là rất dễ dãi về mặt đàn ông.

- Chị biết ông Bryan Martin chứ? Ngôi sao điện ảnh ấy.

- Tất nhiên, thưa ông.

- Không biết tôi có lầm không, nhưng cách đây khoảng một năm, ông Bryan Martin rất hay đến gặp bà chủ chị, đúng thế không?

- Ông ấy mê bà chủ đến phát rồ. Hiện nay cũng vẫn mê.

- Nhưng hồi đó, tức là cách đây khoảng một năm, ông ta định kết hôn với bà chủ phải không?

- Vâng, thưa ông.

- Thái độ bà chủ ra sao?

- Cũng thế, thưa ông. Hồi đó nếu được ông Huân tước đồng ý cho ly hôn thì lễ kết hôn đã được tổ chức ngay rồi.

- Thế rồi công tước Merton xuất hiện?

- Vâng, thưa ông. Ông Công tước đi du lịch sang Mỹ và gặp bà chủ bên đó.

- Thế là ông Bryan Martin hết hy vọng?

- Vâng, thưa ông. Ông Bryan Martin kiếm được vô số tiền, nhưng Công tước Merton lại có danh vị đại quý tộc và cũng

giàu ghê gớm. Lấy ông Công tước, bà chủ sẽ thành một trong những mệnh phụ vừa giàu vừa sang nhất của nước Anh.

- Ông Bryan Martin có đau đớn lắm không?

- Có, Ông ấy làm ầm ĩ cả lên. Một lần ông ấy còn chĩa súng đe bà chủ. Ông ấy bắt đầu uống rượu liên tục và mất hết ý chí.

- Nhưng cuối cùng ông ấy cũng đành chấp nhận bị ra rìa.

- Mọi người nghĩ như thế. Nhưng ông ấy vẫn bám bà chủ ghê gớm. Bà chủ chỉ cười. Bà ấy thích được đàn ông mê... ông hiểu chứ ạ?

- Tôi hiểu.

- Gần đây ông Martin không đến nữa. Càng hay! Có lẽ ông ấy bắt đầu chịu nhận.

- Có lẽ thế

Cách Poirot nói câu này khiến chị Ellis ngạc nhiên. Chị ta lo lắng hỏi:

- Ông cho là bà chủ đang gặp nguy hiểm?

- Đúng thế. - Poirot đáp, giọng nghiêm túc.

- Tôi ngại bà chủ chị đang gặp một nguy hiểm rất lớn, nhưng do chính bà ấy tự gây ra cho bà ấy thôi.

Bàn tay anh đặt trên mặt lò sưởi bằng đá hoa cương bỗng đẩy lọ hoa hồng làm lọ hoa rơi xuống vỡ tan. Nước bắn cả lên mặt chị Ellis. Tôi ít khi chứng kiến động tác vụng về của Poirot, cho nên tôi đoán anh đang bị xúc động rất mạnh.

Buồn bã, Poirot chạy vào phòng lấy khăn mặt, giúp chị giúp việc lau mặt và cổ, vừa lau vừa xin lỗi.

Lại một tờ giấy bạc nữa được chuyển từ chủ sở hữu này sang chủ sở hữu khác. Và anh tiễn chị Ellis ra cửa. Sau khi liếc nhìn đồng hồ treo tường, anh nói:

- Lúc này chưa phải đã quá muộn. Chị vẫn về đến nhà trước bà chủ.

- Chuyện ấy không quan trọng, thưa ông Poirot. Bà chủ chắc chắn còn ăn tối sau khi biểu diễn ở rạp hát. Hơn nữa bà chủ không muốn tôi ngồi nhà chờ, trừ khi bà chủ dặn tôi trước là chờ.

Chị giúp việc Ellis ra rồi, tôi hết sức muốn biết:

- Thế nào, Poirot?

Anh cười:

- Tối hôm nay thế là đủ, anh bạn ạ. Sáng sớm mai ta sẽ gọi điện cho thanh tra Japp, mời ông ấy đến đây. Mời cả Bryan Martin nữa. Biết đâu anh ta chẳng kể ra cho chúng ta nhiều điều thú vị. Và lại tôi cũng muốn trả anh ta một món nợ.

Poirot cười một cách rất lạ:

- Dù sao anh cũng không thể kết án anh ta về tội giết Huân tước Edgware chứ? Nhất là sau khi chúng ta đã nghe những gì tối nay. Bryan Martin đâu ngu xuẩn đến mức giết ông chồng để rồi bà vợ ông ta kết hôn với một người khác, không phải anh ta!

- Anh lý lẽ sâu sắc đấy!

- Bỏ cái giọng mỉa mai ấy đi, Hastings, - Poirot hơi tự ái. -
Nhưng cái gì đây?

Poirot chìa ra thứ anh đang cầm.

- Kính cận chị Ellis kia để quên.

- Anh nói giỡn! Tôi thấy trước khi về chị ta đã đeo kính lên mắt kia mà?

Poirot lắc đầu:

- Anh lầm rồi, Hastings! Chị ta đeo cái kính không phải của chị ta, mà cái kính ta tìm thấy trong xác của cô Carlotta Adams!

Tôi sửng sốt không còn biết nói gì.

CHƯƠNG 29 - POIROT NÓI

S

áng hôm sau, tôi gọi điện cho thanh tra Japp. Ông ta trả lời tôi bằng giọng chán chường.

- Ông đấy à, đại úy Hastings? Có gì mới à?

Tôi chuyển lời mời của Poirot.

- Đến đấy vào mười một giờ? Tôi đến được. Ông ta vừa khám phá ra được điều gì xung quanh cái chết của anh chàng diễn viên Donald Ross à?

- Tôi đoán anh bạn tôi dành cho ông một sự bất ngờ nào đấy. Vì tôi thấy vẻ mặt anh ấy rất mãn nguyện.

- Còn tôi thì vẫn giậm chân tại chỗ. Hẹn lát nữa gặp nhau nhé, ông Hastings!

Sau đó tôi phải gọi điện cho Bryan Martin và nhắc lại đúng những lời Poirot bảo: anh ta khám phá ra một số chi tiết lý thú mà chắc Bryan Martin muốn biết. Khi Martin hỏi cụ thể là gì thì tôi trả lời tôi không biết, Poirot chưa nói với tôi.

Bryan Martin im lặng một lát rồi nói:

- Đồng ý. Nhất định tôi sẽ đến.

Rồi anh ta cúp máy. Lát sau, tôi ngạc nhiên thấy Poirot nhắc máy gọi cho cô chủ hiệu thời trang Jenny Driver, mời cô đến nhà vào mười một giờ. Biết anh sẽ chẳng trả lời, tôi không hỏi gì hết.

Người đến đầu tiên là Bryan Martin. Có vẻ anh ta đang tràn trề sức khỏe và mặt mũi tươi tỉnh, tuy nhiên tôi vẫn có cảm

giác anh ta hơi bối rối. Lát sau Jenny Driver đến. Nhìn thấy nhau, hai người đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Poirot nhìn đồng hồ:

- Thanh tra Japp cũng sắp đến bây giờ.
- Ông thanh tra cảnh sát?
- Đúng thế, tôi mời ông ấy đến chơi...đấy là một người bạn lâu năm của tôi.

Bryan lại im lặng. Jenny nhìn trộm anh ta nhưng không nói gì. Cô có vẻ đang mãi suy nghĩ điều gì.

Lát sau thanh tra Japp bước vào. Ông ta ngạc nhiên thấy Bryan và Jenny đã ở đây, tuy nhiên ông ta không tỏ ý gì, chỉ chào Poirot bằng thái độ thân tình mọi khi.

- Ông Poirot, thế này là thế nào? Tại sao có cuộc gặp gỡ này? Ông bảo sẽ thông báo cho tôi biết một số tin quan trọng kia mà?

Poirot cười:

- Chỉ là kể các vị nghe một câu chuyện nhỏ rất đơn giản... đơn giản đến mức tôi xấu hổ là đã không nhìn thấy rõ ngay từ đầu. Vậy xin các vị cho phép tôi bắt đầu.

Thanh tra Japp nhìn đồng hồ:

- Nếu câu chuyện không dài quá một tiếng đồng hồ...
- Ông bạn yên tâm. Không đến gần ấy đâu. Ông muốn biết hung thủ đã giết Huân tước Edgware, nữ diễn viên Carlotta Adams và diễn viên Donald Ross chứ gì?
- Tất nhiên, - thanh tra Japp dè dặt đáp.

- Nếu vậy hãy chịu khó lắng nghe tôi nói một chút và ông sẽ biết hết. Xin dần dần đưa các vị vào quỹ đạo... để các vị thấy sự mù quáng và ngu dốt của tôi. Phải đến lúc trò chuyện với anh bạn Hastings và một nhận xét nhỏ ngẫu nhiên ngoài phố tôi mới tỉnh ra và đi theo đúng hướng.

Poirot ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tôi xin bắt đầu từ bữa ăn tối ở khách sạn Savoy. Tối hôm ấy, Huân tước phu nhân Edgware đến gần bàn hai chúng tôi, đề nghị tôi cho gặp. Phu nhân muốn thoát khỏi ông chồng và tuyên bố, tôi có cảm giác bà ấy không cần suy nghĩ, là khéo bà ta phải đích thân giết ông Huân tước. Ông Bryan Martin có nghe thấy... Đúng vậy không, ông Bryan?

Ngôi sao điện ảnh đáp:

- Những người có mặt lúc đó đều nghe thấy cả.

- Đúng thế. Tôi không quên câu ấy của Huân tước phu nhân Edgware. Sáng hôm sau ông Bryan Martin lại đến đây để nhắc lại cho tôi nghe câu kia.

Bryan kêu lên:

- Xin lỗi! Hôm ấy tôi đến để...

Poirot giơ tay:

- Ông đến đây kể cho tôi nghe một câu chuyện không đầu không đuôi, nhằm gợi ý cho tôi một vấn đề cần theo dõi. Nhưng đứa trẻ con cũng không bị lừa vì câu chuyện như thế. Một người phụ nữ mà ông cần hỏi ý kiến trước khi làm việc gì, một gã đàn ông có chiếc răng bịt vàng. Ông bạn thân mến, ông quên rằng ngày nay người ta không còn bịt răng vàng nữa, nhất là bên Mỹ! Môn phẫu thuật răng

hàm mặt đã tiến những bước rất xa. Ôi, câu chuyện bịa của ông quá lộ liễu. Khi ông kể xong những chuyện quá vô lý ấy, ông mới lộ ra mục đích thật sự khiến ông đến gặp tôi... gọi tôi nghi bà Jane Wilkinson. Nói cho dễ hiểu, ông muốn tạo miếng đất để người đàn bà giết chồng.

Bryan Martin tái mặt, lấm bầm:

- Ông nói lằng nhằng gì tôi không hiểu.
- Ông làm cho tôi tưởng rằng Huân tước Edgware không đời nào chịu ly hôn! Ông nghĩ sáng hôm sau tôi sẽ đến gặp Huân tước, nhưng cuộc gặp bị thay đổi. Tôi đã gặp Huân tước ngay hôm ấy và được biết ngài chấp thuận ly hôn. Bà Jane Wilkinson không còn lý do nào để thủ tiêu ông chồng. Thậm chí Huân tước Edgware còn viết thư cho vợ thông báo đồng ý ly hôn, nhưng bà ấy lại khẳng định không nhận được bức thư ấy. Xuất hiện ba khả năng: bà ấy nói dối, ông chồng nói dối hay bức thư bị kẻ nào lấy đi... Kẻ đó là ai? Lúc đó tôi tự hỏi: Bryan Martin cất công đến tôi để kể câu chuyện hoang đường kia nhằm mục đích gì? Tôi kết luận ông ta mê bà Jane Wilkinson quá. Huân tước Edgware cho tôi biết vợ ngài định lấy một diễn viên. Cứ cho là như thế. Nhưng người đàn bà đa tình kia đã thay đổi ý kiến và khi nhận được bức thư đồng ý ly hôn của chồng, người bà ấy muốn kết hôn không còn là ông, mà là một người đàn ông khác. Và ông có động cơ để thủ tiêu bức thư kia.
- Tôi? Không thể có chuyện ấy...
- Khoan đã... Lát nữa ông muốn nói gì cứ nói, nhưng hiện giờ xin chịu khó nghe tôi kể đã.

"Tâm trạng của ông ra sao, ông, thần tượng của nữ giới, cho đến nay họ vẫn coi Bryan Martin là người đàn ông có sức quyến rũ không phụ nữ nào cưỡng nổi? Ông rất uất giận và tính kế trả thù bà Jane Wilkinson. Còn gì sung sướng bằng nhìn thấy bà ta bị kết án... thậm chí bị tòa án kết tội?"

Thanh tra Japp kêu lên:

- Khốn nạn!

Poirot quay sang ông ta:

- Đúng vậy, tôi cũng thầm nghĩ thế. Và đã xuất hiện bao nhiêu sự kiện khác chứng minh điều đó: cô Carlotta Adams là bạn của cả hai người, đại úy Ronald Marsh và Bryan Martin. Rất có thể Bryan, ngôi sao điện ảnh kiếm tiền như nước, đã đề nghị cô Carlotta Adams lại nghĩ Bryan Martin có được số tiền khổng lồ ấy, cô ấy biết Bryan là người tiêu tiền như phá, lúc nào cũng túng. Ông ta...

Chàng ngôi sao điện ảnh kêu lên giọng khàn đặc:

- Xin thề không phải tôi!

Poirot kể tiếp:

- Khi đọc bức thư của Carlotta Adams gửi em gái được đánh bằng điện tín từ Washington về Sở Cảnh sát London, tôi không còn biết nghĩ sao nữa. Về sau, mãi khi nhận được bản gốc, tôi mới phát hiện ra là một trang bị xé mất và trang sau nói về người khác chứ không phải về đại úy Ronald Marsh.

"Khi ông này bị bắt, ông ta khai rõ rằng ông ta đã nhìn thấy một người mà ông ta tin là Bryan Martin vào nhà chú ông ta. Lời khai ấy của một người đã bị bắt giam không ai quan

tâm. Thêm nữa, ông Bryan Martin có chứng cứ ngoại phạm. Mà điều ấy có thể hiểu được. Nếu ông ấy là hung thủ giết Huân tước Edgware thì tất phải tạo chứng cứ ngoại phạm... Chứng cứ ngoại phạm này chỉ được một người xác nhận, đó là bà hiệu thời trang Jenny Driver.

- Thế rồi sao? - cô Jenny Driver hỏi.

Poirot cười đáp:

- Không sao hết, thưa bà. Tuy nhiên tôi xin phép được nhắc bà rằng ngày hôm đó tôi đã nhìn thấy bà ngồi ăn sáng với ông Bryan Martin. Bà đến bàn tôi để thuyết phục tôi rằng cô Carlotta Adams thậm chí yêu ông Ronald Marsh chứ không phải yêu Bryan Martin.

Bryan phản đối quyết liệt:

- Hoàn toàn không phải thế!

Poirot nhẹ nhàng nói:

- Có thể ông không ngờ điều đó, nhưng tôi tin đó là sự thật. Hơn bất cứ một lý do nào khác, nó cắt nghĩa mối ác cảm của cô Jenny Driver đối với bà Janne Wilkinson. Cô ấy căm ghét bà ta vì ông. Ông có thổ lộ với cô ấy nỗi tuyệt vọng của ông chứ gì?

- Có. Tôi thấy cần thổ lộ tâm trạng của tôi với một người nào đó, mà cô ấy...

- Cô ấy có khả năng làm người khác yêu mến và tin cậy. Tôi biết. Sau đó thì thế nào? Ông Ronald Marsh bị bắt. Thế là ông yên tâm. Kế hoạch của ông đã thất bại vì bà Jane Wilkinson thay đổi ý kiến và chịu đến dự bữa tiệc ở nhà Huân tước Montagu. May thay một nghi can khác đã giải

thoát cho ông khỏi nỗi lo lắng: trong một bữa ăn trưa, ông nghe thấy Donald Ross, một chàng trai đáng mến nhưng rõ dại, đi thổ lộ với anh bạn tôi, Hastings, một điều gì đó khiến ông lo lắng.

- Không đúng! - Ngôi sao điện ảnh Bryan Martin hốt hoảng kêu lên. - Tôi thề tôi không nghe thấy gì hết!

Đến đây thì xảy ra một sự kiện bất ngờ làm tất cả những người có mặt sửng sốt. Poirot bình thản nói:

- Ông nói đúng. Và tôi hy vọng ông đã chịu sự trừng phạt về tội đã đến tôi và kể cho tôi nghe điều bịa đặt trắng trợn kia.

Tất cả chúng tôi đều ngỡ ngác. Poirot vẫn nhẹ nhàng kể tiếp:

- Vậy là tôi đã thuật lại cho các vị nghe những sai lầm của tôi. Tôi tự đặt ra năm câu hỏi, năm câu hỏi này bạn tôi, đại úy Hastings đã biết. Tôi giải đáp được ba. Ai đã thủ tiêu bức thư của Huân tước Edgware? Bryan Martin. Tại sao Huân tước Edgware đột nhiên thay đổi ý kiến và đồng ý ly hôn? Hoặc Ngài muốn kết hôn với một phụ nữ nào khác - nhưng điều này tôi chưa tìm thấy bằng chứng nào. Hoặc ngài sợ bị kẻ nào đó tung tin xấu về ngài. Huân tước Edgware là người thâm độc và không thẳng băng. Theo tôi, tình hình đã diễn ra thế này: Huân tước đồng ý ly hôn để tránh những lời thị phi bôi xấu ngài.

- "Còn lại hai câu hỏi. Cái kính trắng trong xách của cô Carlotta Adams là của ai? Và tại sao người gọi điện đến bữa tiệc cho bà Jane Wilkinson ở nhà Huân tước Montagu lại cúp

máy ngay, không nói gì thêm nữa? Trong cả hai trường hợp ấy tôi không thể ghép tên Bruyan Martin vào được.

- "Tôi đành phải kết luận rằng tôi kết tội ông Martin là sai, hoặc những câu hỏi của tôi không dựa trên thứ gì hết. Trong tâm trạng tuyệt vọng, tôi đọc kỹ lại bức thư của cô Carlotta Adams gửi cho em gái. Và tôi phát hiện ra một điều mới!

- "Các vị cũng thấy được thôi. Một tờ ở giữa bị xé. Đoạn viết ở đầu trang sau nói với chị..." Do tờ giữa bị xé, nên căn cứ vào đoạn cuối của tờ trước. Người ta dễ hiểu rằng người đề nghị cô Carlotta Adams "thực hiện cuộc đánh lừa" là nam giới, nhưng căn cứ vào đoạn sau thì đó có thể là phụ nữ. Tôi tạm giả định câu ấy là "Bà ta nói với chị...".

"Tôi bèn lên kể những phụ nữ có quan hệ gần hoặc xa với Carlotta Adams. Ngoài bà Jane Wilkinson, tôi ngờ thêm bốn người: tiểu thư Geraldine Marsh, cô thư ký Carroll, cô chủ hiệu thời trang Jenny Driver, và bà quận chúa Merton.

"Trong số bốn người ấy, tôi thấy cô thư ký Carroll khả nghi hơn cả. Cô ấy đeo kính trắng và có mặt tại nhà Huân tước đêm hôm xảy ra vụ án mạng, cô ấy lại quyết rằng thủ phạm là bà Jane Wilkinson. Thêm vào đó Carroll là một phụ nữ mạnh mẽ, có khả năng giết người. Nhưng động cơ là gì? Cô ấy làm cho Huân tước Edgware nhiều năm và biết đâu đã xảy ra chuyện gì khiến cô ấy căm giận ngài mà tôi chưa biết...

"Tên tiểu thư Geraldine Marsh tôi cũng không thể dễ dàng gạt đi. Tiểu thư căm ghét cha và thú nhận với tôi điều đó. Có thể lúc về nhà để lấy chuỗi ngọc trai, Geraldine rẽ vào phòng đọc sách giết cha rồi mới lên phòng mình lấy số nữ trang để đưa ông anh họ. Các vị thử tưởng tượng nỗi đau

buồn của Geraldine khi thấy anh họ, người cô ấy hết lòng yêu mến, đã không chờ ngoài xe taxi mà theo chân cô ấy vào nhà.

"Nỗi hoang mang của cô ấy có thể cắt nghĩa dễ dàng. Chiếc hộp nhỏ bằng vàng tìm thấy trong xác của Carlotta Adams khám chữ "D" trên nắp. Tôi tình cờ nghe thấy ông Ronald Marsh gọi cô em họ Geraldine là "Dina". Cần nói thêm rằng vào tháng Mười một năm ngoái, tiểu thư Geraldine đang học nội trú tại một tu viện ở Paris, rất có thể đã gặp Carlotta Adams ở đây.

"Các vị có thể lấy làm lạ là tôi xếp cả bà quận chúa Menton vào danh sách. Bà ta đã đến gặp tôi hỏi ý kiến và nhận thấy bà ta yêu con trai đến mức mê mẩn. Bà tập trung mọi tình cảm vào ông Công tước trẻ tuổi Menton, và biết đâu chính bà ta bố trí nhằm tiêu diệt người phụ nữ đã quyến rũ con trai độc nhất của bà.

"Chúng ta cũng đừng bỏ sót bà Jenny Driver...

Poirot ngừng nói, nhìn cô chủ hiệu thời trang. Cô cũng nhìn lại vẻ thách thức, rồi hỏi:

- Tôi thì có gì để ông chê trách?
- Bà không có gì khiến tôi chê trách, nếu như bà không phải là bạn ông Bryan Martin, và bà lại có chữ đầu tên là D.
- Chỉ có vậy thôi?
- Chưa hết. Bà còn là người giỏi giang và mạnh mẽ là hai phẩm chất cần thiết cho một kẻ dám giết người.

Jenny Driver thản nhiên châm điếu thuốc lá hút và nói:

- Ông nói tiếp đi.

- Chứng cứ ngoại phạm của ông Bryan Martin là đúng hay sai? Đây là điều tôi cứ nghĩ mãi. Nếu là đúng, thì người ông Ronald Marsh nhìn thấy đi vào nhà Huân tước là ai? Đột nhiên tôi nhớ rằng người quản gia đẹp trai của Huân tước Edgware rất giống ông Bryan Martin. Người ông Ronald Marsh nhìn thấy chính là người quản gia ấy. Thế là tôi nảy ra một giả thuyết. chính anh ta là người đầu tiên phát hiện ra vụ án mạng. Bên cạnh Huân tước Edgware có chiếc phong bì đựng một trăm bảng tiền mặt. Người quản gia đó đã lấy số tiền ấy đem đi gửi một người bạn rồi quay về, mở cửa bằng chìa khóa của ngài Huân tước. Hẳn để cho chị hầu phòng phát hiện ra xác chết vào sáng hôm sau. Hẳn không sợ vấp phải một rủi ro nào vì hẳn biết hung thủ giết ông chủ hẳn chính là vợ ngài, Huân tước phu nhân Edgware. Còn số tiền hẳn lấy cắp được hẳn đã giấu ở một nơi an toàn, không ai có thể biết. Tuy nhiên khi hẳn thấy Huân tước phu nhân Edgware có chứng cứ ngoại phạm rồi hẳn bị Sở cảnh sát London thẩm vấn về những tiền án của hẳn, hẳn hoảng sợ, vội bỏ trốn.

Thanh tra Japp gật đầu tán thành.

- Còn câu hỏi cuối cùng, về chiếc kính cận. Nếu đó là kính của cô thư ký Carroll thì mọi thứ đơn giản vô cùng. Có nghĩa cô ta đã lén lấy bức thư trong xách Carlotta Admas, xé cái tờ nguy hiểm kia đi, rồi trả bức thư về chỗ cũ, trong lúc cô ta bàn các chi tiết với Carlotta Adams, hoặc lúc hai người gặp nhau ngay tối hôm đó, sau vụ án mạng.

"Nhưng cái kính cận ấy lại không phải của cô thư ký Carroll! Một buổi tối trên đường về nhà cùng với anh bạn Hastings, trong lúc tâm trạng đang lúng túng, tôi cố xếp đặt lại các

chi tiết đang lộn xộn trong đầu, chợt tôi nảy ra một ý tuyệt vời.

"Đấy là khi anh bạn tôi, đại úy Hastings, nhắc đến lời nhận xét của Donald Ross. Lời nhận xét đó như sau: "Họ có mười ba người cùng ngồi xung quanh bàn ăn ở nhà Huân tước Montagu, và anh là người đứng lên đầu tiên." Lúc đầu tôi không chú ý đến câu ấy, nhưng lần này nghe anh bạn tôi nhắc lại, tôi chợt nảy ra ý nghĩ, anh chàng diễn viên kia không nói thật. Có thể sau bữa ăn, người đứng dậy đầu tiên phải là bà Jane Wilkinson, bởi bà ta ra chỗ máy điện thoại. Khi nghĩ đến bà này, tôi chợt thấy sự việc rất giống trò giải câu đố của trẻ con mà tôi thường chơi hồi nhỏ. Rồi trong lúc tôi đang nghĩ xem có thể hỏi ai để biết được chi tiết về tình cảm của ông Bryan Martin đối với bà Jane Wilkinson, thì câu nói của một khán giả xem chiếu bóng từ rạp đi ra lọt vào tai tôi đã khiến tôi hiểu ra.

"Người khán giả nói với bà bạn cùng đi, rằng một trong số nhân vật trong bộ phim họ vừa xem "lẽ ra phải hỏi Ellis". Thế là đầu óc tôi lóe sáng.

Poirot nhìn mọi người xung quanh một lượt, rồi nói:

- Đúng, đúng, cái kính cận, cuộc gọi điện thoại, người phụ nữ đến cửa hiệu kim hoàn nhận chiếc hộp nhỏ bằng vàng chính là Ellis, chị giúp việc của bà Jane Wilkinson! Thế là tôi duyệt lại một lượt, thẩm tra từng thứ và tiến hành điều tra lại từng bước: những ngọn nến, bóng tối, phu nhân Van Dusen... tất!! Và cuối cùng mọi thứ sáng như ban ngày. Tôi đã biết tất cả

CHƯƠNG 30 - DIỄN BIẾN VỤ ÁN

P

oirot nhìn tất cả chúng tôi, rồi nhẹ nhàng nói:

- Thưa các vị, bây giờ tôi xin thuật lại diễn biến từ đầu của cái đêm bi thảm đó.

- "Bây giờ, cô danh hài Carlotta Admas rời khỏi nhà, đi taxi đến khách sạn Piccadilly

Palace.

Tôi ngạc nhiên kêu lên một tiếng. Poirot nhìn tôi nói tiếp:

- Đúng thế, Hastings, khách sạn Piccadilly Palace. Tại đây Carlotta Adams đã đặt trước một phòng, lấy tên giả là Phu nhân Van Dusen. Cô đeo kính cận rất dày để làm khuôn mặt cô thay đổi hẳn. Khi đặt phòng, Carlotta Adams đã báo trước với khách sạn là sẽ chỉ ở đây một buổi tối và ngay trong tối hôm đó sẽ đi Liverpool và hành lý của cô đã được gửi đi trước rồi. Đúng tám rưỡi, bà Jane Wilkinson đến khách sạn xin gặp "phu nhân Van Dusen". Bà ta được nhân viên khách sạn đưa lên phòng "phu nhân". Tại đây hai người đổi quần áo cho nhau. Mặc bộ áo liền váy màu trắng và đội bộ tóc vàng giả, khoác thêm ra ngoài tấm áo choàng bằng lông chồn, Carlotta Adams, chứ không phải Jane Wilkinson, rời khỏi khách sạn, lên xe đến biệt thự Chiswick. Đúng thế, chuyện ấy là có thể.

- Tối hôm sau tôi đã đến biệt thự của Huân tước Montagu. Bàn ăn chỉ được chiếu sáng bằng những ngọn nến. Các ngọn đèn điện đều được bọc kín khiến không thực khách nào thấy rõ mặt bà Jane Wilkinson. Mọi người chỉ nhìn thấy bộ tóc vàng và nghe thấy giọng nói du dương và đĩnh ninh

đó là bà ta. Trường hợp việc "đánh lừa" không kết quả vì bị một thực khách nào đó phát hiện ra thì Carlotta Adams cũng không việc gì.

"Còn Huân tước phu nhân Edgware, đội bộ tóc giả màu đen, trong bộ y phục của "phu nhân Van Dusen" cả đeo thêm chiếc kính cận, xuống quầy tiếp tân thanh toán tiền thuê phòng, xách va li lên taxi đi đến ga xe lửa Euston. Bà ta vào phòng vệ sinh bỏ bộ tóc giả rồi gửi va li ở ngăn gửi đồ của nhà ga. Trước khi đến biệt thự của chồng ở đại lộ Regent Gate, bà ta dùng điện thoại công cộng gọi đến biệt thự Chiswick xin gặp bà Jane Wilkinson. Hai người đã quy ước với nhau, nếu mọi sự trót lọt, Carlotta Adams phải trả lời: "Rất tốt"! Không cần nói thêm rằng Carlotta Adams hoàn toàn không hiểu lý do thật của cú điện thoại ấy. Khi nghe thấy hai chữ "Rất tốt!" Huân tước phu nhân Edgware tiếp tục thực hiện kế hoạch. Đến biệt thự của chồng trên đại lộ Regent Gate, bà yêu cầu cho gặp Huân tước Edgware, xưng tên, vào phòng đọc sách... rồi gây vụ án đầu tiên. Bà ta không biết rằng cô thư ký Carroll ra chỗ chiếu nghỉ ở tầng trên nhìn xuống. Bà ta cho rằng nhân chứng duy nhất nhìn thấy bà là người quản gia (anh này chưa gặp bà ta bao giờ, thêm nữa bà ta lại đội chiếc mũ che kín nửa mặt), và lại chỉ riêng lời khai của người quản gia này không địch nổi những lời khai của mười hai thực khách thuộc giới thượng lưu ngồi ăn tiệc ở biệt thự của Huân tước Montagu Corner.

"Bà Jane Wilkinson ra khỏi biệt thự của chồng, quay lại nhà ga Euston, từ tóc vàng lại thành tóc đen và lấy va li. Bây giờ bà phải đợi Carlotta Adams từ biệt thự của Huân tước Montagu ở Chiswich ra. Hai người hẹn gặp nhau vào một điểm đã định trước, và trong lúc chờ đợi, bà Jane Wilkinson

vào một quán giải khát. Chốc chốc bà lại nhìn đồng hồ đeo tay, rồi chuẩn bị cho vụ án thứ hai. Bà ta bỏ chiếc hộp nhỏ bằng vàng đặt làm ở Paris vào xắc tay của Carlotta Adams mà cô luôn mang theo. Phải chăng chính lúc này bà ta nhìn thấy bức thư? Hoặc có thể bà ta thấy từ trước đó, điều này không quan trọng. Khi đọc địa chỉ trên bì thư, bà ta ngửi thấy sự nguy hiểm. Bà ta bèn bóc phong bì ra xem và hoảng sợ.

"Hẳn phản ứng đầu tiên của bà ta là hủy bức thư. Nhưng rồi bà ta nghĩ ra cách xử lý hay hơn. Xé đi một tờ thể là bức thư đem lại thành chứng cứ buộc tội Ronald Marsh. Thậm chí nếu Ronald Marsh có bằng chứng ngoại phạm, bà ta có thể đổ tội lên đầu một người đàn ông khác, bằng cách lấy đi mất chữ "bà ấy" trong bức thư. Nghĩ thế, bà ta thực hiện ngay, cho thư vào phong bì rồi bỏ vào xắc của Carlotta Adams như cũ.

"Sắp đến giờ hẹn gặp nhau, bà đi về phía khách sạn Savoy. Khi nhìn thấy xe ô tô của người đóng giả mình, đến, bà ta rào bước, cũng đi vào đúng lúc đó rồi lên cầu thang. Bộ quần áo đen khiêm nhường giúp bà ta đi qua mà không bị ai phát hiện.

"Jane Wilkinson vào phòng liền sau gót Carlotta Adams. Lúc tối, trước khi ra khỏi nhà, bà ta đã dặn chị giúp việc Ellis là cứ ngủ đi, đừng đợi. Do đó, chỉ có hai diễn viên trong phòng và họ lại đổi quần áo cho nhau. Tôi đoán lúc đó bà Jane Wilkinson đề nghị cùng cạn ly ăn mừng vở hài kịch đánh lừa đã thành công mỹ mãn. Trong ly rượu đưa Carlotta Adams đã có Verona!"

"Bà Jane Wilkinson ca ngợi tài giả trang của cô diễn viên Carlotta Adams và hứa hôm sau sẽ trao ngân phiếu. Carlotta Adams về nhà, rất mệt. Cô định gọi điện đến một người bạn trai... Ông Bryan Martin hoặc đại úy Ronald Marsh, vì cả hai đều có quan hệ với Trung tâm Victoria... nhưng rồi lại thôi. Cô quá mệt. Chết veronal bắt đầu phát huy tác dụng. Cô nằm lên giường, ngủ thiếp đi... để không bao giờ thức dậy nữa. Vụ án mạng thứ hai đã được hoàn tất.

"Bây giờ chúng ta sang vụ án mạng thứ ba. Hôm ngồi ăn với bè bạn tại khách sạn Claridge, Huân tước Montagu Corner có nhắc đến cuộc trò chuyện giữa ông với Huân tước phu nhân Edgware buổi chiều hôm Huân tước Edgware bị giết. Trước đó không có chuyện gì rắc rối. Huân tước phu nhân Edgware chỉ trả lời bằng những câu nhã nhặn. Nhưng Nemesis (vị thần Báo thù trong thần thoại Cổ Hy Lạp) đã ra tay. Một thực khách nói đến "sự phán xét của chàng "Pâris" trong khi khối óc vô học của bà Huân tước phu nhân Edgware lại chỉ biết đến thành phố Paris hoa lệ với các kiểu thời trang và trang sức!

"Trước mặt bà ta là một chàng diễn viên trẻ. Hôm trước, anh ta cũng có mặt trong bữa tiệc của Huân tước Montagu ở Chiswick và nghe thấy bà Huân tước phu nhân Edgware nói về nền văn minh và nghệ thuật cổ Hy Lạp một cách am hiểu. Hôm nay nghe thấy bà ta nói một câu dốt nát đến như thế, anh ta lạ hết sức. Rồi đột nhiên chàng tròn xoe mắt nhận ra: Huân tước phu nhân hôm nay không phải Huân tước phu nhân hôm trước! Chàng không còn hiểu ra sao nữa... Hết sức lạ lùng, chàng bèn đến gặp tôi hỏi ý kiến.

Không may lúc đó tôi đã về mất, thế là chàng diễn viên kia thổ lộ với anh bạn tôi, đại úy Hastings.

"Ai ngờ bà Huân tước phu nhân Edgware hay nữ nghệ sĩ Jane Wilkinson bắt gặp cuộc trò chuyện nguy hiểm. Nghe Hastings nói với chàng diễn viên kia rằng phải năm giờ tôi mới về nhà, thế là năm giờ kém mười bà ta đến nhà Donald Ross. Anh chàng diễn viên ra mở cửa, hết sức ngạc nhiên thấy bà ta, nhưng lại không nghi ngờ gì. Và lại một trai trẻ cường tráng việc gì phải lo sợ và dè chừng một phụ nữ yếu đuối? Chàng đưa vị khách quý vào phòng ăn, và Jane Wilkinson kể cho chàng nghe một câu chuyện vợ vắn. Có thể bà ta còn ôm chầm lấy anh ta. Thế là chàng bị sa vào trạng thái im lặng vĩnh viễn.

Poirot ngừng nói. Thanh tra Japp hỏi:

- Vậy là ông quy cả ba vụ án mạng ấy vào cho Huân tước phu nhân Edgware?

Poirot gật đầu.

- Nhưng bà ấy giết chồng để làm gì, một khi ông chồng đã bằng long ly hôn?

- Bởi công tước Merton là một tín đồ Thiên chúa giáo rất sùng đạo. Không bao giờ ông ta chịu lấy một phụ nữ mà chồng vẫn còn sống. Nhưng nếu bà ta là quả phụ thì ông ta lại có thể lấy được. Chắc hẳn bà ta đã nói với ông Công tước rằng có thể sẽ có ly hôn nhưng ông này vẫn không nghe.

- Nhưng tại sao bà ấy lại nhờ ông đến gặp ông Huân tước chồng bà ấy?

- Để che mắt tôi!! Để tôi chứng kiến theo hướng có lợi cho bà ta, và để tôi khẳng định với tất cả mọi người rằng bà ta

không có động cơ nào để giết chồng. Và quả thật lúc đầu bà ta đã che mắt được tôi. Bộ óc của người đàn bà ấy quả là ranh ma đồng thời rất khờ khạo kiểu trẻ con. Nhưng phải công nhận bà ta là một diễn viên có biệt tài. Bà ta đã giả bộ ngạc nhiên khi tôi nói đến bức thư của chồng bà ta đồng ý ly hôn gửi đến cho vợ. Bà ta thề là không hề nhận được bức thư đó! Và bà ấy không lộ chút nào nỗi hối hận!

- Bryan Martin kêu lên:

- Tôi chẳng cảnh báo ông rồi sao? Tôi bảo Jane Wilkinson hết sức ranh ma, kiểu ranh ma của một con ác quỷ. Tôi rất mong bà ấy bị kết án!

Mặt anh ta đỏ bừng lên vì phẫn nộ. Cô chủ hiệu thời trang Jenny Driver vội an ủi anh ta.

Thanh tra Japp hỏi:

- Thế còn chiếc hộp nhỏ bằng vàng trên nắp có nạm chữ D. "Paris tháng Mười một"?

- Bà Jane Wilkinson đã gửi thư đặt làm và cử chị giúp việc Ellis sang Paris nhận hộp đem về. Ellis chỉ nhận gói hàng và trả tiền, không hề biết trong gói ấy là cái gì. Bà Jane Wilkinson mượn chiếc kính cận của Ellis để đóng vai phụ nhân Van Dusen. Và bà ta đã để quên chiếc kính đó trong xắc của Carlotta Adams,

"Tất cả những chuyện đó xuất hiện trong óc tôi trong lúc tôi qua đường và nghe nói đến cái tên Ellis! Lúc đó tôi chợt nghĩ, có thể Ellis là người được cử sang Paris nhận chiếc hộp, là người có chiếc kính cận... Chắc chắn bà ta còn mượn thứ gì nữa của chị giúp việc Ellis...

- Thứ gì chẳng hạn?

- Con dao...

Tôi rùng mình. Một sự im lặng bao trùm. Rồi thanh tra Japp lên tiếng:

- Ông Poirot, mọi thứ liệu có đúng như ông kể không?

- Đúng, thưa ông thanh tra. Toàn bộ đều là sự thật.

Đột nhiên Bryan Martin kêu lên:

- Còn tôi, ông Poirot? Ông gọi tôi đến đây làm gì? Tại sao ông lại buộc tội tôi?

Poirot lạnh lùng đáp:

- Tôi đã nói rồi, để phạt ông về tội hỗn láo: tại sao ông dám kể những chuyện bịa đặt ra với Hercule Poirot?

Cô chủ hiệu thời trang Jenny Driver bật cười thích thú:

- Anh đã bỏ lỡ một cơ hội im lặng, Bryau. Thế là may cho anh rồi đấy.

Rồi cô quay sang nói với Poirot:

- Tôi rất sung sướng thấy Ronald Marsh vô can. Anh ấy bao giờ cũng rất tốt đối với tôi. Tôi cũng thấy nhẹ bồng trong lòng khi nghĩ rằng Carlotta Adams sắp được trả thù. Còn về Bryan Martin thì xin nói để ông biết, hai chúng tôi sẽ làm lễ thành hôn, chỉ nay mai thôi. Và nếu anh ấy tính sẽ sống theo kiểu Hollywood, vài ba năm lại ly hôn và lấy vợ khác thì anh ấy đừng hòng! Lấy tôi, anh ấy sẽ phải sống với tôi suốt đời.

Poirot chăm chú nhìn cô gái trẻ.

- Tôi tin bà, thưa bà Jenny Driver. Chẳng có lần tôi đã nói
đấy ư? Jenny Driver là loại phụ nữ có khả năng làm được
những thứ người khác không làm nổi!

CHƯƠNG 31 - MỘT TƯ LIỆU

ôm sau, tôi phải đi Argentina gấp. Do đấy tôi không gặp lại Jane Wilkinson. Tôi chỉ biết việc xét xử và thi hành bản án qua báo chí tường thuật.

Nhưng tôi đã nói, lần gặp Jane Wilkinson cuối cùng của tôi là tại khách sạn Claridge. Tuy nhiên mỗi lần nghĩ đến bà ta, tôi lại hình dung thấy bà ta trong căn phòng ở khách sạn Savoy đang thử các kiểu mũ trước tấm gương lớn. Tôi tin rằng cho đến giờ phút ấy bà Jane Wilkinson vẫn hoàn toàn yên tâm. Kế hoạch vạch ra đạt kết quả mỹ mãn, và bà ta không hề hối hận hoặc lo lắng gì hết.

Tôi chép ra ở đây một tư liệu mà chiếu theo nguyện vọng cuối cùng của bà, tôi phải đưa cho Poirot. Văn bản cuối cùng này nói lên đầy đủ chân dung một con người hình dạng thiên thần nhưng ruột gan ác quỷ.

Ông Poirot thân mến,

Tôi ôn lại các sự kiện và thấy phải kể hết ra với ông. Tôi biết thỉnh thoảng ông có công bố những bản tổng kết về những vụ án hình sự ông đã chỉ đạo công việc điều tra, nhưng tôi nghĩ có lẽ đến giờ phút này ông chưa hề công bố một tư liệu nào do chính tay thủ phạm viết ra. Hơn nữa, tôi mong muốn mọi người đều biết chi tiết về những kế hoạch của tôi mà tôi cho rằng được xây dựng tuyệt vời. Nếu không có ông, mọi thứ đã hoàn toàn trôi chảy. Đã có lúc tôi oán giận ông, nhưng bây giờ tôi hiểu ra rằng ông không thể làm khác. Nếu bức thư này đến tay ông, tôi đề nghị ông công bố nó cách

nào rộng rãi nhất. Tôi muốn người đời nhớ đến tôi, bởi tôi không phải một người đàn bà tầm thường. Tất cả mọi người đều công nhận như thế.

Câu chuyện của tôi khởi đầu tại Hoa Kỳ, từ khi tôi gặp công tước Merton. Tôi lập tức hiểu rằng nếu tôi góa chồng, anh ấy mới chịu lấy tôi. Anh ấy mang một định kiến lạ lùng đối với việc ly hôn. Tôi đã cố giảng giải nhưng không sao lay chuyển được cái định kiến ấy. Tôi không dám thuyết phục thêm nữa, sợ đụng đến các nguyên tắc sống của anh ấy.

Thế là tôi thấy chỉ còn một lối thoát: chồng tôi phải chết. Đúng thế, nhưng bằng cách nào? Tôi nghĩ đi nghĩ lại, tính đủ mọi cách nhưng chưa tìm ra thì tôi nhìn thấy Carlotta Adams mô phỏng tôi trên sân khấu. Thế là tôi nảy ra giải pháp. Nhờ cô ấy giúp đỡ tôi có thể tạo ra được bằng chứng ngoại phạm. Ngay tối hôm đó tôi lại gặp ông và tôi nảy ra ý tưởng tuyệt vời là nhờ ông đến gặp chồng tôi thuyết phục ông ấy đồng ý ly hôn. Sau đó tôi nói rằng tôi sẽ giết chồng. Tôi nhận thấy nếu ông nói ra sự thật theo kiểu đùa vui thì sẽ không ai tin. Đã bao nhiêu lần tôi nhận thấy tốt nhất là nên tỏ ra ngu dốt hơn là mình thật. Ngay trong lần thứ hai gặp cô Carlotta Adams, tôi đã nói đến kế hoạch của tôi và giải thích đây là một sự đánh cược. Cô ấy sẽ đóng giả là tôi trong một bữa tiệc và nếu cô ấy thành công, không bị ai nghi ngờ thì tôi sẽ thưởng cho cô ấy mười ngàn đô la. Thấy số tiền quá lớn, cô ấy rất mừng và chính cô ấy đề ra các cách đổi quần áo, vân, vân... hai chúng tôi bàn sẽ đổi quần áo cho nhau không ở nhà tôi cũng không ở nhà cô ấy để đây tớ không biết. Carlotta Adams không hiểu tại sao, tôi cũng không nói lý do, và để cắt ngắn cuộc trò chuyện, tôi chỉ từ chối không nói chi tiết thêm. Hẳn cô ấy cho tôi là ngu ngốc,

khờ dại chứ không cho là tôi ngoan cố. Nhưng cuối cùng cô ấy đồng ý. Hai chúng tôi cùng dựng lên lớp kịch ở khách sạn Piccadilly, và tôi đeo chiếc kính cận của chị giúp việc Ellis.

Chẳng bao lâu tôi nhận ra rằng phải thủ tiêu cả Carlotta Adams. Tôi rất tiếc cô ấy, nhưng tôi không tán thành cách cô ấy mô phỏng những nhân vật nổi tiếng, vì theo tôi, làm như thế là thiếu sự tôn trọng. Tôi còn giữ một ít chất veronal vì thỉnh thoảng tôi vẫn dùng. Điều này làm cho mọi việc đơn giản thêm nhiều. Tôi lại nảy ra một ý tưởng tuyệt vời: tại sao không tạo cho mọi người tin rằng Carlotta Adams vẫn thường xuyên sử dụng thứ thuốc ngủ đồng thời là ma túy ấy? Tôi bèn đặt làm một chiếc hộp nhỏ mỹ nghệ bằng vàng, giống như chiếc hộp tôi đã được người ta tặng, yêu cầu nạm thêm hai chữ đầu của tên cô ấy, mặt sau nắp hộp khắc dòng chữ đề tặng. Một chữ đầu do tôi bịa ra, rồi đến Paris và ngày tháng bất kỳ, cốt để gây rắc rối thêm cho việc điều tra. Một hôm ngồi ăn ở khách sạn Ritz, tôi lấy giấy viết thư của khách sạn đặt cửa hiệu làm, rồi cử cô giúp việc Ellis đến cửa hiệu lấy và trả tiền. Tất nhiên tôi không cho Ellis biết là thứ gì.

Đêm hôm đó, mọi thứ đều hoàn toàn trôi chảy. Tôi đem theo con dao nhỏ nhưng rất sắc lấy được của Ellis trong chuyến chị ta theo tôi sang Paris. Ellis không nhận thấy vì ngay sau khi dùng xong tôi lại trả con dao vào chỗ cũ... Một bác sĩ ở San Francisco tình cờ cho tôi biết rạch cách nào để chết ngay. Ông ta giảng cho tôi hiểu là nếu làm hết sức cẩn thận thì sẽ cắt đứt dây thần kinh cổ và nạn nhân chết ngay lập tức. Mấy lần tôi bảo ông ta chỉ chính xác chỗ rạch, nghĩ rằng mình sẽ có lúc dùng đến trong một bộ phim.

Carlotta Adams đã vi phạm lời hứa và để lộ ra cho em gái cô ấy. Vậy mà cô ta thề sẽ không nói ra với bất cứ ai. May mà tôi phát hiện kịp thời và khéo léo thủ tiêu cái tờ thư ấy để tạo thêm phức tạp cho việc điều tra. Ý tưởng này hoàn toàn của tôi. Vậy mà người ta bảo tôi kém thông minh... Theo tôi, phải có một lượng thông minh đến mức nào mới nghĩ ra được cách thức ấy.

Tôi đã tính toán từng chi tiết cho ăn khớp, và thực hiện từng bước theo đúng kế hoạch. Lúc đầu tôi hơi sợ bị phát hiện và bị bắt, nhưng dần dần tôi yên tâm, bởi không ai nghi ngờ lời khẳng định của các thực khách trong bữa tiệc ở Chiswick, và tôi không tin người ta có thể khám phá ra việc đổi quần áo giữa Carlotta Adams và tôi. Mọi thứ diễn ra trót lọt. Bà quận chúa Merton đối xử với tôi hết sức tồi tệ, nhưng ông Công tước lại rất tốt. Ông ấy không nghi ngờ gì và muốn làm lễ cưới với tôi càng sớm càng tốt. Việc anh cháu chồng tôi bị bắt càng làm tôi yên tâm. Mỗi ngày tôi lại tự khen mình đã thông minh xé đi cái tờ nguy hiểm trong bức thư của Carlotta Adams.

Về Donald Ross thì chỉ là anh chàng diễn viên ấy không gặp may. Trong bữa ăn đó anh ta đã vạch mặt tôi theo cách tôi không sao hiểu nổi. Hình như Pâris mà anh ta nói đến là tên một người chứ không phải tên một thành phố. Đến nay tôi vẫn chưa biết Pâris ấy là ai... Dù sao tôi cũng cho rằng tên đàn ông mà đặt là "Pâris" thì đúng là kỳ cục. Tôi thấy phải chặn ngay không để điều bản khoản của Donald Ross lan truyền. Không còn thời gian để suy nghĩ nữa!! Nhưng cách tôi làm với anh ta có thể nói tuyệt vời. Sau đó tôi thấy mình hoàn toàn không còn sợ gì nữa! Nhưng cách tôi làm với anh

ta có thể nói tuyệt vời. Sau đó tôi thấy mình hoàn toàn không còn sợ gì nữa.

Ellis cho tôi biết ông gọi chị ta đến nhà để thẩm vấn. Tôi nghĩ ông muốn hỏi về mối quan hệ giữa tôi với Bryan Martin, không biết ông còn nhằm tìm cái gì nữa. Ông cũng hỏi xem Ellis có sang Paris nhận chiếc hộp nhỏ bằng vàng kia không. Tuy nhiên tôi vẫn hơi lầy làm lạ và lo lắng thấy dường như ông biết rõ mọi việc tôi làm.

Từ lúc đó, tôi cảm thấy vận may đã đổi chiều. Gây cho tôi những đau khổ ông có ân hận không?

Nói cho cùng, tôi chỉ muốn được hưởng hạnh phúc theo cách tôi quan niệm. Nếu không gặp tôi hôm ở khách sạn Savoy, hẳn ông đã không tiến hành điều tra vụ này. Tôi không ngờ ông lại tinh tường đến thế. Nhìn ông, không ai nghĩ ông thông minh đến như vậy.

Bất chấp mọi sự khủng khiếp mà phiên tòa gây ra cho tôi, tôi vẫn không mất đi nhan sắc kiều diễm của tôi. Tuy có gầy và xanh xao hơn đôi chút, tôi thấy lại đẹp thêm. Tất cả mọi người đều thán phục sự gan góc của tôi.

Trường hợp của tôi là một không hai trong lịch sử hình sự.

Bây giờ tôi sắp phải chia tay ông. Vĩnh biệt!! Tôi vẫn giữ được bình tĩnh và không hề sợ chút nào. Ngày mai tôi sẽ gặp linh mục.

Tôi tha thứ cho ông. (Phải chăng người ta không nên tha thứ cho kẻ thù?)

Tái bút: Ông có tin người ta sẽ tạc tượng bằng sáp cho tôi để lưu giữ trong viện bảo tàng Tussaud không?

Jane Wilkinson

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

